

ЛІГА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

XIV Крайовий З'їзд ЛВУ

VIII Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ

24-26 березня 1978

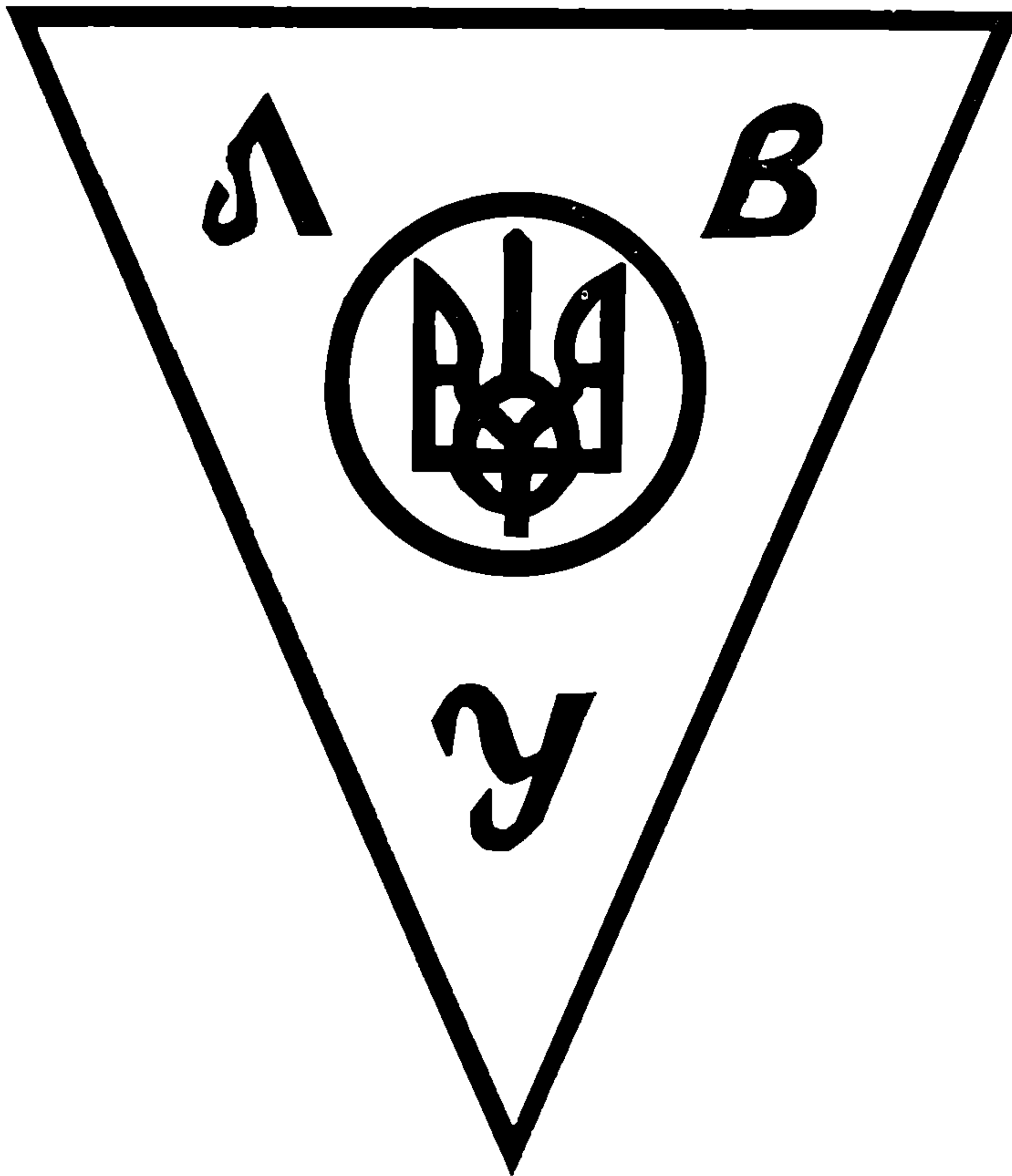
ТОРОНТО, ОНТАРІО

ЛІГА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

XIV КРАЙОВИЙ З'ІЗД ЛВУ

VIII Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ

24-26 березня 1978

ТОРОНТО, ОНТАРІО

**Видано для внутрішнього вжитку
Секретаріатом Головної Управи ЛВУ і ОЖ ЛВУ
в Канаді**

**Зібрав і зредагував
В. Дідюк**

З М І С Т

1. Список делегатів і учасників З'їзду ЛВУ	5
2. Відділи ЛВУ	7
3. Програма 14-го Крайового З'їзду ЛВУ	8
4. Привітання на З'їзд	10
5. Комунікат	11

ЗВІТУВАННЯ:

6. В. Дідюк: Звіт з праці секретаріату і канцелярії	14
7. С. Безубко: Звіт організаційної референтури	21
8. ред. В. Солонинка: Звіт реф. внутр. політики і діяльності	27
9. мгр. О. Романишин: Звіт реф. зовн. політики і діяльності	32
10. д-р Б. Стебельський: Звіт референта культури	34
11. Б. Гірник: Звіт фін.-господарської референтури	37
а) Касовий звіт	
б) Виказ влат відділів	
12. інж. В. Безхлібник: Звітова доповідь голови	42

ДЕЩО З ДІЯЛЬНОСТІ:

13. Окружні наради ОУВФ у Судбурах	52
14. З'їзд ОУВФ Західньої Канади	55
15. Наша мета — допомога визволенню України	61
16. Фрагменти із Здвигів-Зустрічів	66
17. В.Макар: Звіт Головної Контрольної Комісії	69
18. проф. М. Андрухів: Звіт Головного Громадського Суду	71
19. В. Дідюк: Звіт Верифікаційної і мандатної комісії	72

ДОПОВІДЬ

20. д-р А. Бедрій: Єдино політична сила може мати успіхи	74
21. Центральні керівні органи ЛВУ на каденцію 1978-1980	84

ПОСТАНОВИ І РЕЗОЛЮЦІЇ

22. Ствердження і вітання	85
Загальні постанови	86
Резолюції організаційні	88
Внутрішня політика і діяльність	89
Зовнішня політика і діяльність	93
Справи культури і видань	98
Бюджет на 1978-1980	101
23. З привітів на З'їзди	102
24. Члени, що відійшли у вічність	117
25. Список делегатів і учасників З'їзду ОЖ ЛВУ	119
26. Відділи ОЖ ЛВУ	121

27. Програма 8-го Крайового З'їзду ОЖ ЛВУ	122
28. Відкриття З'їзду	124
29. Об'єднання Жінок ЛВУ — VIII Крайовий З'їзд	125

З В І Т У В А Н Н Я :

30. С. Горlach: Звіт секретарки ГУ ОЖ ЛВУ	129
31. С. Білик, Т. Стахів, М. Одноріг: Звіт організаційної реф.	131
32. І. Остафійчук: Звіт референтки зовн. зв'язків	132
33. О. Романишин: Звіт культурно-освітньої референтури ...	135
34. А. Антонович: Підсумки праці суспільної опіки	139
35. А. Федак: Звіт фінансової референтки	140
36. О. Заверуха: Звіт голови	143
37. Звіт Головного Товариського Суду	144
38. Звіт Головної Контрольної Комісії	145
39. Звіт номінаційної комісії	146
40. Керівні органи ОЖ ЛВУ на каденцію 1978-1980	147

Д О П О В І Д І :

41. О. Романишин: Українська молодь в Україні і в діаспорі	148
42. Л. Фіялка-Гук: Праця над збереженням української ідентичности	157
43. Л. Шуст: Праця ОЖ ЛВУ в системі ОУВФ	163
44. С. Баран: Наші завдання у „Році дитини”	166

Р Е З О Л Ю Ц І Й І П О С Т А Н О В И :

45. Ствердження і вітання	170
Резолюції організаційні	173
Зовнішні зв'язки	173
Виховні справи	174
Культурні справи	175
Суспільна опіка	176
Бюджет на 1978-1980	177
46. З привітів на З'їзд ОЖ ЛВУ	178
47. Членки ОЖ ЛВУ, що відійшли у вічність	185

СПИСОК ДЕЛЕГАТІВ НА XIV-МУ КРАЙОВОМУ З'ІЗДІ

24-26 березня 1978

Яким Бамбурак	Брамптон
Григорій Піх	Брентфорд
Петро Щудло	Ватерфорд
Петро Соляр	Велланд
Петро Криворук	Віндзор
Осип Яворський	Віндзор
Олександр Мельник	Вінніпег
Степан Глембіцький	Вудсток
Петро Починок	Гамільтон
Богдан Садівський	Гамільтон
Богдан Кульчицький	Гамільтон
Богдан Пасічник	Гамільтон
Василь Бицик	Гвельф
Петро Дацків	Едмонтон
Степан Слюсарчин	Етобіко
Ярослав Каваць	Етобіко
Петро Голіяд	Кембридж
Степан Кузьмин	Кінгстон
Дмитро Романишин	Кіченер
Іван Проць	Лондон
Іван Матківський	Міссісага
Василь Вальків	Монреаль
Ярослав Келебай	Монреаль
Богдан Вальків	Монреаль
Роман Гуцал	Монреаль
Євген Щурко	Ошава
Олекса Політика	Ошава
Григорій Фуголь	Оттава
Володимир Шарко	Саскатун
Степан Кузьма	Саскатун
Василь Авраменко	Ст. Кетеринс
Ярослав Сташинський	Ст. Кетеринс
Михайло Корда	Ст. Кетеринс
Дмитро Падучак	Ст. Томас
Василь Рекуляк	Судбури
Роман Хоміцький	Судбури
Василь Кахнич	Тандер Бей

Іван Хичій	Торонто
Петро Микұляк	Торонто
Іван Мокан	Торонто
Степан Чорний	Торонто
Василь Бибик	Торонто
Петро Шумський	Торонто
Степан Горлач,	Торонто
Теодосій Волошин	Торонто
Іван Падик	Торонто
Адам Роздольський	Торонто
Микола Заверуха	Торонто
Іван Фіголь	Торонто
Дмитро Гулей	Торонто
Михайло Бунько	Чатам

ЧЛЕНИ ГОЛОВНИХ КЕРІВНИХ ОРГАНІВ ЛВУ
присутні на XIV-му Крайовому З'їзді ЛВУ
в Торонті, Онт.

д-р Роман Малащук —	
почесний голова ГУ ЛВУ —	Торонто
інж. Василь Безхлібник	Торонто
інж. Мирон Барабаш	Торонто
Андрій Бандера	Торонто
мгр. Теодосій Буйняк	Торонто
мгр. Іван Іванчук	Вінніпег
Василь Дідюк	Торонто
Богдан Гірник	Торонто
Микола Бартків	Ошава
Петро Башук	Вінніпег
Софрон Безубко	Оквил
Володимир Окіпнюк	Торонто
мгр. Ігор Пришляк	Монтреаль
мгр. Олег Романишин	Торонто
ред. Василь Солонинка	Торонто
д-р Богдан Стебельський	Торонто
Микола Фіголь	Торонто
мгр. Юрій Шимко	Торонто
Володимир Макар	Торонто

інж. Петро Бубела	Торонто
мгр. Василь Кардаш	Торонто
Любомир Квасниця	Торонто
мгр. Володимир Кліш	Торонто
мгр. Степан Кузь	Торонто
проф. Омелян Кушнір	Торонто
мгр. Богдан Лешишин	Торонто
Іван Бойко	Торонто
проф. Микола Андрухів	Монтреаль
ред. Олександр Матла	Торонто
д-р Микола Остафійчук	Ошава
Ярослав Сербин	Торонто
Петро Мицак	Віндзор

ГОСТІ НА XIV КРАЙОВОМУ З'ЇЗДІ ЛВУ

Богдан Мороз — ОУВФ	Бофало
Володимир Мазур — голова УНП	Пітсбург
Богдан Гаргай — голова ЦЕСУС	Торонто
Лев Фіголь — секретар ЦЕСУС	Торонто
Павло Харидчак — Єпарх. Управа БУК	Торонто
Василь Куций — „Будучність”, кред спілка ..	Торонто
Ігор Велигорський — директор ЮБА	Торонто
Тадей Дубик — відділ ЛВУ	Ст. Томас
Володимир Пітик — відділ ЛВУ	Торонто
Михайло Леськів — відділ ЛВУ	Торонто
Михайло Музика — відділ ЛВУ	Торонто
Михайло Чимбрас — відділ ЛВУ ..	Торонто

ВІДДІЛИ ЛВУ

1. Атікокан, Онтаріо	7. Ватерфорд, Онтаріо
2. Брандфорд, Онтаріо	8. Велланд, Онтаріо
3. Бремpton, Онтаріо	9. Віндзор, Онтаріо
4. Брантфорд, Онтаріо	10. Вінніпег, Манітоба
5. Вава, Онтаріо	11. Вудсток, Онтаріо
6. Ванкувер,	12. Гамільтон, Онтаріо
Бріт. Колумбія	13. Гвелф, Онтаріо

14. Давфін, Манітоба	33. Ошава, Онтаріо
15. Едмонтон, Альберта	43. Портедж Ля Прері, Онтаріо
16. Етобіко, Онтаріо	34. Портедж ля Прері
17. Йорктон, Саскатун	35. Ред Лейк, Онтаріо
18. Калгари, Альберта	36. Рейні Рівер, Онтаріо
19. Капүскейсінг, Онтаріо	37. Ріджайна, Саскачеван
20. Кембридж, Онтаріо	38. Саскатун, Саскачеван
21. Кінгстон, Онтаріо	39. Ст. Кетеринс, Онтаріо
22. Кіркленд Лейк, Онтаріо	40. Ст. Томас, Онтаріо
23. Кіченер, Онтаріо	41. Су Сен Мері, Онтаріо
24. Летбрідж, Альберта	42. Судбури, Онтаріо
25. Лондон, Онтаріо	43. Тандер Бей, Онтаріо
26. Міссісага, Онтаріо	44. Тиминс, Онтаріо
27. Монреаль, Квебек	45. Торонто, Онтаріо
28. Ніпігон, Онтаріо	46. Флін Флон, Манітоба
29. Ніягара Фалс, Онтаріо	47. Чатам, Онтаріо
30. Норт Бателфорд, Альберта	48. Чемаймус, Бріт. Колломбія
31. Оквил, Онтаріо	
32. Оттава, Онтаріо	

ПРОГРАМА 14-ГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ ЛІГИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ,

що відбувся 24, 25 і 26 березня 1978 р. у Торонті.

П'ЯТНИЦЯ, 24 БЕРЕЗНЯ:

Год. 5.00 по пол.: Реєстрація делегатів і гостей

Год. 7.00 ввечері: ПЛЕНАРНА СЕСІЯ з таким порядком:

1. Відкриття З'їздів ЛВУ і ОЖ ЛВУ (спільно)
2. Вибір президії З'їзду ЛВУ
3. Прийняття порядку нарад
4. Вибір Комісій:
 - а) верифікаційно-мандатної
 - б) номінаційної
 - в) організаційної
 - г) внутрішньої діяльності
 - г) зовнішньої діяльності
 - д) культури і видавничих справ
 - е) фінансово-бюджетової
 - е) резолюційної

5. Верифікація протоколу XIII-ої Ювілейної Конференції
 6. Звіти з діяльності Головної Управи
 7. Звіт Головного Громадського Суду
- Год. 9.00 ввечері:** ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ делегатів, яку влаштовує ОЖ ЛВУ

СУБОТА, 25 БЕРЕЗНЯ:

8. Звіт Головної Контрольної Комісії
 9. Запитання до звітів і дискусія
- Год. 12.30—2.00 по пол.:** ОБІДОВА ПЕРЕРВА
- Год. 2.00:** ДРУГА ПЛЕНАРНА СЕСІЯ з таким порядком:
10. Звіт Верифікаційно-мандатної комісії
 11. Схвалення діяльності уступаючих керівних органів ЛВУ
 12. ПРОГРАМОВІ ДОПОВІДІ ЛВУ і ОЖ ЛВУ (спільно)
д-р Анатолій Бедрій
п-і Оксана Романишин
 13. Дискусія над доповідями (до год. 6.00 ввечері)
- Год. 8.00 ввечері:** БЕНКЕТ З МИСТЕЦЬКОЮ ПРОГРАМОЮ з участю делегатів, членства і гостей

НЕДІЛЯ, 26 БЕРЕЗНЯ:

- Год 9.00 ранку:** Участь у Богослуженнях
- Год. 10—12.00:** Праці комісій
- Год. 12—1.00 по пол.:** ОБІДОВА ПЕРЕРВА
- Год. 1.00:** КІНЦЕВА ПЛЕНАРНА СЕСІЯ з таким порядком:
14. Звідомлення з праці комісій
 15. Дискусія над звідомленнями
 16. Вибір центральних керівних органів ЛВУ на 1978-80 рр.
 17. Схвалення бюджету на 1978-80 рр.
 18. Схвалення резолюцій і постанов З'їзду
 19. Різні справи, внески, побажання
 20. ЗАКРИТТЯ З'ІЗДІВ ЛВУ і ОЖ ЛВУ (спільно)

Якщо на означений час не буде вимаганої статутом кількості делегатів, З'їзд розпочнеться одну годину пізніше і рішення його будуть правосильні без огляду на кількість приєднаних членів (стаття 21 статуту). В цих самих днях і в тому ж приміщенні, в окремих кімнатах, буде відбувати свій з черги восьмий Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ.

Членство ЛВУ і всіх Організацій Українського Визвольного Фронту запрошуємо до участі в Богослуженнях, у всіх сесіях З'їздів та в бенкеті. Бенкет і мистецька його частина, з привітаннями, будуть спільною імпрезою ЛВУ і ОЖ ЛВУ.

При вступі в залу і реєстрації кожний учасник З'їзду отримує з'їздову відзнаку та платить \$30.00 на кошти З'їзду, за участь у бенкеті і в окремих обідах.

Торонто, 15 січня 1978.

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ ЛВУ:

В. Безхлібник, голова

В. Дідюк, секретар

П Р И В І Т А Н Н Я

на XIV Крайовий З'їзд ЛВУ, 24-26 березня 1978 р.

Їх Святість Йосиф, патріарх Помісної Української Католицької Церкви

Голова Проводу ОУН Ярослав Стецько

Їх Високопреосвященство Кир Максим митрополит Вінніпезької архієпархії

Їх Преосвященство Кир Ісидор єпископ Торонтської єпархії

Їх Преосвященство Кир Миколай єпископ Східної єпархії УГПЦ

Президія Світового Українського Визвольного Фронту

Президія Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців

Сенатор Павло Юзик

Централя Комітету Українців Канади

Наукове Товариство ім. Шевченка в Канаді

Міністер багатокультурности Дост. Н. Кафік

Прем'єр Онтаріо Дост. В. Дейвіс

Міністер праці Дост. Й. Мунро

Посол М. Лелюк

Голова Метрополітального Торонта — П. Годфрей

Мейор міста Торонта — Д. Кромбі

Омбудсмен А. Малоней

Асоціація Діячів Української Культури

Організація Оборони Чотирьох Свобід України, ЗСА

Крайова Управа Спілки Української Молоді в Канаді

Крайова Управа Спілки Української Молоді в ЗСА

Наукове Товариство ім. Шевченка в Європі

Союз Українців у Великій Британії

Крайова Управа Спілки Української Молоді у Великій Британії

Українське Національне Об'єднання Канади — Президія

Централя Українців Католиків Торонтської єпархії

Кол. міністер д-р І. Яремко

КОУГЦУ і ЦПУН в Європі

Товариство Прихильників Української Культури в Бразилії

Центральний Комітет Спілки Української Молоді — Бельгія

Українське Товариство „Просвіта” в Аргентині —
Централа
Об'єднання Жінок „Просвіти” в Аргентині — Централа
Українська Видавнича Спілка в Лондоні, Велика
Британія
Українська Медично-Харитативна Служба, Мюнхен
Комісія Допомоги Українському Студентству
Товариство колишніх вояків УПА — Головна Управа
Канада
Об'єднання Демократичної Української Молоді в Канаді
Товариство кол. вояків 1-ої Української Дивізії —
Крайова Управа Канади
Централа Суспільної Служби Українців Канади
Братство Карпатських Січовиків — Центральний Провід
Українське Вільне Козацтво — Обласна Управа
Всесв. митрат о. Іван Татарин
Об'єднання бувших вояків українців у Великій Британії
— Головна Управа
Українська Народна Поміч — Головна Екзекутива
Провінційна Рада КУК
Відділ КУК — Торонто
Спортове Товариство „Україна” — Торонто
Радіопрограма „Пісня України”
Український відділ Королівсько-Канадського Легіону —
Торонто
Відділ ЛВУ — Ватерфорд
Відділ ЛВУ — Летбридж
Відділ ОЖ ЛВУ — Едмонтон
Т-во кол. вояків УПА — відділ Едмонтон

КОМУНІКАТ

В днях 24, 25 і 26 березня 1978 р. відбувся в Торонті, в Українському Домі на вул. Крісті 14-ий Крайовий з'їзд Ліги Визволення України.

У з'їзді взяли участь 98 умандатованих делегатів із 106 мандатами і голосами, які заступали 31 відділ та центральні керівні органи ЛВУ.

У цих самих днях відбувся 8-ий Крайовий з'їзд ОЖ

ЛВУ, делегати якого брали участь у спільних 3-ох сесіях.

Нарадами з'їзду ЛВУ проводила президія в складі: мгр. Т. Буйняк — голова, мгр. Ів. Іванчук (Вінніпег) і П. Дацьків (Едмонтон) — заступники, Ів. Фіголь і Ів. Падик — секретарі.

Після відкриття учасники хвилинною мовчанкою вшанували пам'ять героїв української визвольної боротьби та померлих за минулі три роки членів ЛВУ і ОЖ ЛВУ.

У програму нарад з'їзду ЛВУ входили звіти керівних органів, ділова дискусія, програмові доповіді д-ра Анатолія Бедрія і пані Оксани Романишин, уділення абсолюторії уступаючій Головній Управі, вибір нової Головної Управи, схвалення резолюцій і бюджету на нову трьохрічну каденцію.

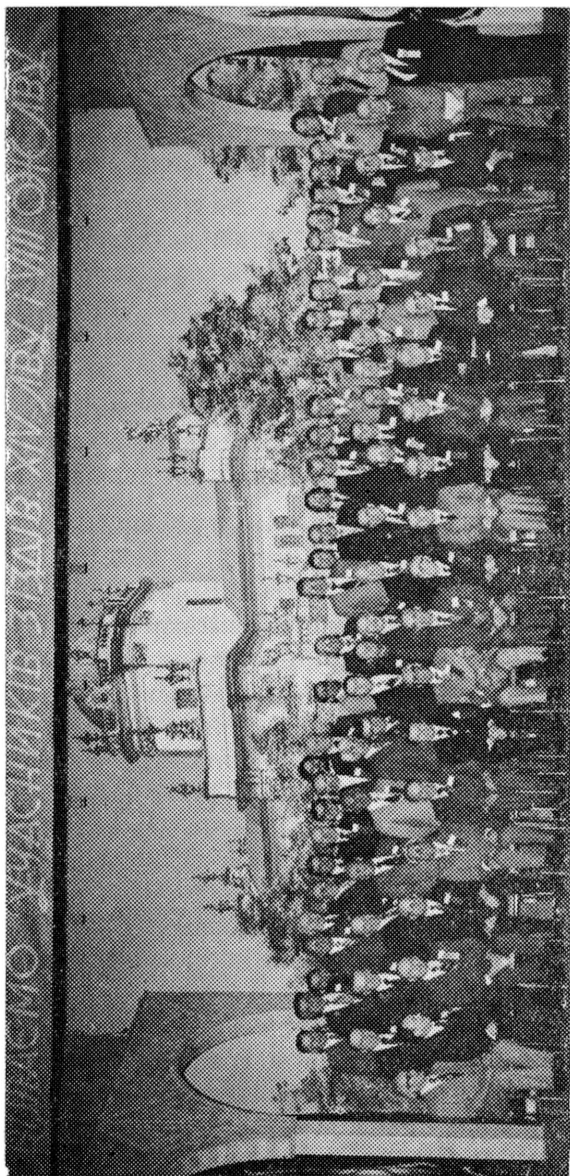
Ввечері 25 березня відбувся бенкет при участі біля 500 делегатів і гостей обидвох з'їздів. Програмою проводили М. Шкамбара та М. Шепетик. Головну доповідь виголосив ред. В. Солонинка. Поміж численними привітаннями були прочитані від Блаженнішого патріарха Йосифа, голови Проводу ОУН Ярослава Стецька та канадського міністра багатокультурності Н. Кафіка. У мистецькій частині програми виступали дівочий хор „Діброва” під кер. маестра В. Кардаша, квінтет „Барвінок” з Гамільтону і солісти В. Шевель та М. Маскулка.

Третього дня нарад, в неділю 26 березня делегати й учасники з'їзду взяли організовану участь в Богослуженнях, а на закінчення програми зложено вінок біля пам'ятника Лесі Українці в Гай Парку.

Головну Управу очолив мгр. Т. Буйняк, його заступники: інж. В. Безхлібник, мгр. О. Романишин, мгр. Іван Іванчук, д-р В. Гирак та інж. Я. Чолій.

До Головної Управи увійшли: інж. М. Барабаш, мгр. В. Кліш, мгр. С. Кузь, А. Бандера, В. Дідюк, д-р А. Бедрій, мгр. Б. Лишишин, ред. В. Солонинка, Л. Квасниця, В. Окіпнюк, Б. Гірник, П. Микұляк, М. Бартків, мгр. Ю. Шимко, С. Безубко, мгр. І. Пришляк, мгр. В. Кардаш. М. Фіголь, проф. Я. Келебай та П. Башук.

Головний Товариський суд: О. Матла — голова, д-р М. Остафійчук, дир. Я. Сербин, П. Мицак і В. Бирик — члени.

Учасники XIV Крайового З'їзду ЛПУ
24-26 березня 1978

Головна Контрольна комісія: дир. І. Бойко — голова, інж. П. Бубела і М. Шепетик — члени.

14-ту Крайову Конференцію ЛВУ закінчено 26-го березня о год. 6-й ввечері відспіванням „Не пора”.

ЗА ПРЕЗИДИЮ XIV КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ ЛВУ:

мгр. Т. Буйняк — голова **І. Фіголь, І. Падик** —
мгр. І. Іванчук, П. Дацьків — заступники секретарі

В. Дідюк

ЗВІТ З ПРАЦІ СЕКРЕТАРІАТУ І КАНЦЕЛЯРІЇ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ЛВУ за рр. 1975-1977

Беручи до уваги те, що у звітній каденція я, як сектар ГУ ЛВУ і керівник канцелярії, у якій збігаються всі нитки праці й діяльності нашої організації, — був єдиним її працівником, було б неможливо звести мій звіт до самих тільки цифер технічно-адміністративного порядку. Праця була така різномірна, якими є життя і діяльність нашої організації, і можна б сміло додати у багатьох випадках, української спільноти, у якій наша організація ЛВУ, так своєю ідеєю, працею, динамікою й чисельністю займає передове місце. Охопити все було б неможливо, бо звіт мій мусів би бути обширним і довгим, чого напевно ні ви, ні я не хочемо. Тому буду старатись тільки в дуже сконденсованій формі, з підкресленням важливіших моментів, його Вам представити у таких ділянках:

Канцелярія: Кожний тиждень праці в канцелярії ГУ ЛВУ триває від понеділка до п'ятниці в годинах від 9-5 по пол., а в суботи від 9-1 по пол., а часто й далеко поза цю годину, зокрема, коли є відвідини з-поза Тюронта. Входячі і виходячі щоденні листи, вплати на різні конта, полагоджування біжучих щоденних справ, як: зв'язок з головою, окремими референтами та іншими ОУВФ, догляд за картотекою членства, заяв, член-

ських виказок, течок окремих референтур ГУ ЛВУ і всіх відділів, точки і адресарі різних наших українських і чужих крайових і міжкрайових організацій, установ, товариств, преси, можна б сказати з цілого вільного світу, це щоденна рутинна і підставова праця нашої канцелярії, до якої доходять часто багато передбачених і непередбачених справ. Бо крім листовного полагодження справ, часто треба полагоджувати їх телефонічно та через відвідини. З щоденною кореспонденцією тісно пов'язані і фінансово-господарські справи, каса та виплати на різні призначення, які вписавши на відповідні конта і до квитаря, висилається посвідки влат часті з додатковими листами, виясненнями чи відповідями. Зібрані гроші і чеки депонуються кожного дня в кредитівці на відповідні конта. До щоденного приймання і висилки листів, повідомлень, обіжників, книжок доходить також нагляд над нашими друками, магазином, де зложені наші видання і архів.

По цьому загальному вступі хочу додати бодай декілька цифр для кращого вияснення щоденної праці нашої канцелярії. Впродовж трьох років ми отримали 1,929 листів, у тому 1,020 від відділів і ОУВФ, та 909 від інших. У тому ж самому часі ми вислали 7,299 різних посилок, з чого 4,490 до відділів ЛВУ та 3,209 до інших. В загальному числі висилок були: індивідуальні листи, обіжники, посилки книжок, брошури, святкові привіти і побажання для організацій і окремих осіб і б. ін. Розпрацьовано та видрукувано на цикльостилю 18 Обіжних листів, у яких порушувано і обговорювано цілий ряд справ і проблем, та 4, в яких були поодинокі справи. Все разом на 78 сторінок друку загальним тиражем 3,000 примірників. До цього доходили ще числа ненумерованих різних посилок, обіжників, листів, друків, різних видань, виказок, звернень, супровідних листів до різних прилог, матеріяли та обіжні листи СУВФ. Висилано також доповіді-реферати, які були у нас на складі, та написані і видрукувані на цикльостилі нові п. з. „Емський указ”, „У 50-річчя смерті С. Петлюри”, „35-річчя УПА”, мого авторства. На Габітат конференцію у Ванкувері було надруковано і переслано 10,000 летючок англійською мовою. Розіслано також велику

частину книжок з нашого магазину (давніші видання), книжку „В поході до волі”, два числа журналу ВАКЛ, постійне пересилання „Ньюз фром Юкреїн”, „АБН-Кореспондент”, „Юкреїнієн Рев'ю” і інш.

Членські виказки і картотека: На протязі трьох років видано нових нумерованих членських виказок 221, до порядкового числа 4389 в картотеці ГУ ЛВУ. Ненумерованих до виміни за старі книжки, видано 261. Всі зміни в стані членства відмічувалось своєчасно в картотеці ЛВУ, включно з сумним реєстром померлих членів.

Сторінка „3 життя ЛВУ”. Попередню рубрику „3 життя ЛВУ” в „Гомоні України” було замінено періодичним видаванням нашої Сторінки, з тією самою назвою, якої досі вийшло 12 чисел. Спонукою для такої зміни було: збирати в одній цілості та утримувати в нашому пресовому органі важливіші прояви діяльності наших відділів і всієї організації. Нашу Сторінку ми хотіли зробити „дзеркалом” нашої праці, з розрахунком на тісну співпрацю з місць. Може досі не все нам вдалося, однак треба з приємністю ствердити, що частина наших відділів має на місцях своїх добрих дописувачів, які надсилали до друку матеріяли. З подякою треба згадати таких друзів: С. Мединського в Лондоні, М. Шекала у Ватерфорді, І. Корду у Тандер Бей, інж. М. Когута в Едмонтоні, М. Авраменка в Ст. Кетеринс, д-ра М. Боровика в Оттаві, С. Романюка в Летбриджі, мгр. В. Бородача у Брентфорді та інших, які хоча один раз надіслали щось до Сторінки. Звичайно, здебільша до канцелярії надходили тільки протоколи річних загальних зборів, на підставі яких треба було виготовляти дописи до поміщення. І цей додатковий обов'язок виконував ваш секретар, доповнюючи їх даними з листів, річних звітів, чи особистих розмов. Ми були б дуже вдячні, коли б у кожному відділі знайшовся хтось з друзів, який міг би і хотів би систематично збирати дані про цей такий важливий відтинок праці й активності нашої організації.

За кількістю поміщених у „Гомоні України” дописів і інших нотаток на першому місці стоїть Торонто, далі Тандер Бей, Ватерфорд, Судбури, Едмонтон, Він-

ніпег, Монреаль, Лондон, Ніягара Фалс, Ст. Кетеринс, Ст. Томас, Ошава, Саскатун, Гамільтон, Кіченер, Брентфорд, Етобіко, Міссісага, Гвелф, Калгари, Кембридж. Вправді немає ні одного відділу, про який на протязі каденції не було б бодай однієї-двох нотаток, то все ж таки першими були ті відділи, які з місць надсилали матеріяли. Віримо, що в цій каденції ця справа буде поставлена ще краще і наша Сторінка буде появлятися систематично, щомісяця, та стане дійсним „літописом” ЛВУ. Треба сказати, що було б дуже побажаним, щоб кожний відділ мав заведену в себе хроніку праці й діяльності, альбом вирізків з преси з кожною згадкою про його працю, альбом із знімками управ відділів та окремих імпрез. Зібраний матеріял так у нашій Сторінці, як в окремих хроніках, вирізках з преси і знімках, стане колись багатющим матеріялом для списування історії ЛВУ.

Організаційні відвідини, особисті контакти. Згідно з постановами XIII-ої Ювілейної Конференції ЛВУ та з особистим досвідом, що активізація праці наших відділів може бути зміцнена й поширена тісним і систематичним зв'язком, зокрема особистими контактами, на протязі каденції присвячував багато уваги цій справі. Я відбув 83 такі поїздки — з доповідями, з участю у загальних зборах, в окружних нарадах, відвідинах відділів, спільних зустрічах і засіданнях ОУВФ, у „Живій газеті” „Гомоні України”. Коли врахувати, що вони часто проходили в двох днях, тобто в суботи і неділі, то це число на півтора разів збільшиться. В деяких місцевостях доводилось побувати навіть декілька разів. Шкода однак, що неможливо було відвідати всіх, а зокрема на Заході і Півночі Канади. Сподіваюся, що нова Головна Управа ЛВУ знайде способи, щоб якимось цю справу поправити. До організаційних відвідин і організаційних контактів доходили деякі репрезентаційні, на яких треба було заступати нашу організацію. Поза Канадою, я мав велику приємність заступати не тільки ЛВУ, але з доручення, і весь СУВФ на відкриттях і посвяченнях пам'ятників Т. Шевченкові в Парагваю і С. Петлююрі в Аргентині. Відвідини тамошніх наших осередків, а зокрема 11 філій „Просвіти” і інш. ОУВФ

в Аргентині, де було виголошено цілий ряд доповідей, переведено обмін думок, моя участь в інших імпрезах, куртуазійні відвідини централь і визначних церковних і світських діячів, значно скріпили наші зв'язки і поширили наші ідеї. Всі поїздки в терен були узгоднювані з організаційним референтом С. Безубком, а опісля одобрені Президією ГУ ЛВУ.

Каса. Касовий звіт поданий окремо, однак і тут ще варто підкреслити ці справи, бо щоденна праця секретаря і касира в одній особі в'язалася нерозривно. Квитарі і касові книги ГУ ЛВУ за останні три роки виказують 1,112 вписи прибуткових і витратних позицій на загальну оборотову суму \$149,852.45. Секретар і касир, в одній особі, вів усі касові книги ГУ ЛВУ, а в тому теж книгу фінансово-бюджетних обтяжень для відділів упродовж каденції, звітував про стан каси на засіданнях ГУ ЛВУ, а при кінці року вислав виказ вplat відділів для обопільної перевірки і контролі. Загальне зведення за минулу каденцію, як також аналіза зведеного бюджетного виконання на 14-ий Крайовий З'їзд ЛВУ виготовлені спільно з касиром і фінансовим референтом Б. Гірником та членом цієї референтури Б. Лищишином. Ці загальні зведення шановні делегати мають на руках. Може і зайво було б згадувати, що ця сторінка праці і догляду за всіма вимагала багато робочого часу і труду. Позитивне кінцеве сальдо нашої каси треба завдячувати дуже ощадній, або, як дехто сказав, може навіть трохи скупому господарюванню, з метою зужити його на видання історії ЛВУ у її 30-річчя.

Діловодство для інших. Крім нашої праці, в канцелярії ГУ ЛВУ були заведені теж розрахункові діловодства різних видавництв та інституцій ОУВФ з-поза Канади: „Шлях Перемоги”, „Визвольний Шлях”, „АБН-Кореспонденц”, „Юкрейнієн Рев'ю” і інш., включно зі щорічною збіркою Визвольного фонду ОУН та що два роки збіркою на Фонд АБН і Фонд оборони України. Часто доводиться навіть інкасувати вкладку до місцевого відділу КУК, чи ОЖ ЛВУ, Комітету оборони Валентина Мороза, СКВУ, КУК, посмертні згадки на різні фонди і т. п. Канцелярія ГУ ЛВУ перебрала на себе

і веде цю додаткову роботу від ряду років, тому що досі не знайдено іншої розв'язки. Повинна наступити зміна, краще врегулювання цих справ та відтяження секретаря від дрібних технічних виконувальних, в заміну за планування важливіших завдань. Тут до речі буде сказати, що згадані грошові операції не переходили через касові книги ГУ ЛВУ, тому вони не є узягднені у фінансовому звіті. Вправді на початку каденції ми побирали 10% впливів для каси ГУ ЛВУ за представництво на Канаду вищеназваних видавництв, але з уваги на їх тяжкий фінансовий стан ми з цього зрезигнували.

Архів і магазин ЛВУ — це дві кімнати, від років завантажені нашими багатючими архівальними і довідковими матеріалами, впорядкованими рік-у-рік на протязі більше 25 років існування і праці ЛВУ. Ці матеріали чекають на своє використання для написання історії ЛВУ. Крім цього, у наших магазинах збиралися запаси наших власних видань і видань отриманих з-поза Канади, розпродаж яких у цій каденції значно зменшився. Хоч у загальному наші відділи вже добре справляються з кольпортажем наших видань, то все ж таки, на жаль, трапляються випадки, що деякі відділи звертають переслані їм часто дуже цінні видання, які можна б, коли не розпродати, то прямо закупити по декілька примірників для відділу. Наш магазин завдяки даровій праці П. Шумського, К. Юрійчука, М. Пирого і сл. п. Івана Козака був упорядкований. Щоб забезпечити важливі архівальні матеріали і часто унікальні документи від знищення, були пороблені заходи з „Малтикалчер Гістори Сосайти" в Онтаріо для безплатного їх скопіювання і передання копій до загальноканадського музею-архіву. Музей Визвольної боротьби ім. С. Бандери — це зовсім окрема інституція, зв'язана з ГУ ЛВУ, яка ним опікується. У цій каденції було зроблено певні побіжні праці, бо не було постійного чи бодай часового працівника. Впорядкування деяких речей є конечним. Для належного впорядкування Музею пороблено певні заходи і для цього, на добровільно-безплатній базі маємо вже зголошення від двох пань.

Персонал. Ніщо інше, як тільки брак відповідних

людей до праці в канцелярії, не спиняло нормального її розвитку. Вже попередні наші Конференції не тільки стверджували це недомагання, але й виносили рішення про необхідність двох сталих працівників, або хоч частинну допомогу. Однак справа ця й досі не розв'язана, тільки з тієї причини, що якось не вдалося нам знайти відповідного кандидата чи кандидатку. Сподіваємося, що цей наш Крайовий З'їзд і далі прийме цю справу як конечну, та доручить новообраній ГУ ЛВУ в міру можливости її якнайскоріше розв'язати.

Висновки. Реасумуючи сказане, треба ствердити, щоб нам було ясним, що це не цілком нормальне явище, коли в головній канцелярії такої великої і динамічної організації як ЛВУ, генеральний секретар, який повинен мати більше часу на розробку і плянування загальноорганізаційних справ і проблем, був увесь час перевантажений справами технічного порядку, часто не маючи вільної суботи-неділі. Це підкреслюю „на маргінесі”, не для якогось себехвальства чи нарікань. Заставляла мене і „підганяла” тільки свідомість потреби більшої і активнішої праці нашої організації для тих справ і завдань, для яких вона була створена. А справи ці великі і святі.

Згадую про ці проблеми тільки тому, щоб ви могли належно усвідомити собі наші обставини і мали виробити, коли ми не все зробили так, як хотілося б. Я не нарікаю, бо у вирі праці та в гарній і дружній співпраці з усіма управами наших відділів, з референтами ГУ ЛВУ та з її головою час проходив так приємно і скоро, що здається мені, що все це було вчора, а трирічна наша каденція тривала заледве кілька місяців! До того я вірю у правильність нашої справи, заложень нашого статуту, його цілей і завдань, вірю в Україну; тому ніщо не може приносити втоми, нарікань. На місце змучення і нарікань приходить ентузіазм, сила волі й змагу та охота до дальшої праці. Бо тоді, коли наші друзі жертвують своєю кров'ю і життям, а нарід у тяжкій, безпросвітній комуністичній неволі, для нас, які живемо в свободі і матеріяльних достатках, ані втома, ані старість не можуть бути перешкодою у допоміжній праці — допомогти визвольній боротьбі українського понево-

леного, але нескореного народу, за його Самостійну Соборну Українську Державу.

Накінєць хочу щиро подякувати за дружню співпрацю всім друзям, з якими я мав честь і приємність разом працювати. Ця щира подяка належить зокрема голові ГУ ЛВУ інж. В. Безхлібникові, членам ГУ та управам відділів. Окрему щиру подяку складаю довголітньому, тепер почесному голові ЛВУ, д-рові Р. Малащуківі і довголітньому генеральному секретареві В. Макареві за їхні поради й допомогу в моїй праці на протязі цілої каденції.

С. Безубко

ЗВІТ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ РЕФЕРЕНТУРИ ЛВУ

Сьогодні відбуваємо 14-ий З'їзд нашої Організації в 60-ту річницю проголошення української державности в місті Києві — столиці України, де в цей час шаліє фізичний і психологічний терор московського окупанта, і під ударом ворога падає найкращий цвіт української нації.

Сьогодні ми аж занадто свідомі, що боротьба за Україну, це в першу чергу боротьба на всіх фронтах української духовости — боротьба релігійна, культурна, наукова і світоглядова. Цю істину повинен собі усвідомити національно свідомий і патріотичний актив цілої нації, а еміграції зокрема. Бо цю істину аж надто добре розуміє відвічний ворог і в своїй боротьбі найгрізніші стріли посиляє саме в душу українського народу.

Боротьба проти України для ворога — це нівечення вартостей українського духа, ліквідування української самобутньої культури, запроторювання борців в концентраційні сибірські табори, тюрми та лікарські психушки, — носіїв і працівників мистецтва, літератури і науки.

Сторінки московсько-большевицької преси в українській і російській мовах, на батьківщині, рояться від доказів тієї запеклої боротьби, що як ніколи досі, без-

жалісно веде Москва проти України. Сьогоднішній етап цієї довговічної боротьби, в розумінні ворога мав би бути рішальним, коли вдасться духово і фізично обезкровити народ, що протягом віків, хоча переможений, наново піднімався до нового життя. З тією метою виривається його традицію, нівелюється національну відрубність і самобутність, накидається теорійка відвічної дружби, єдиний советський народ і тому под. Фальсифікаціям історії України немає меж. Зі сторінок преси не сходить критика з боку Москви всього, що виявляє хоч крихітку українськості. А на якийсь хоч би мінімальний прояв до українських справ, викривається ідеологічні недоліки і шляхом комуністичної критики, або самокритики, духово бичується і самобичується ще недобитих людей.

ЛВУ в початках свого існування поставила собі за головну ціль не тільки викривати ті злочини, які творить Москва щодо нашого народу на батьківщині, але і показати світові, ще вільному, а особливо американським і канадським політикам, науковцям, культурним діячам, що саме несе Москва їхнім народам в майбутньому.

Яке фактично наше завдання? Передусім у наше українське життя внести елемент активності в напрямі безкомпромісової боротьби з Москвою, а справу визволення України поставити за головну мету нашого життя поза кордонами нашої батьківщини.

Мусимо зберегти всі здобутки української культури, а саме вартості українського духа, що їх ворог в Україні вогнем випікає.

Подруге: поколінню, яке родилося поза Україною допомогти творити духові цінності і гордо нести своє національне „Я” і тим можемо виявити світові своє справжнє обличчя та спричинитися до встановлення своєї правди. Ці наші завдання ми твердо і послідовно відстоювали в минулому, робимо це тепер і будемо продовжувати в майбутньому.

Організаційна референтура ГУ ЛВУ в минулій трирічній каденції 1975-1978 р. працювала в такому складі: Софрон Безубко (референт), Микола Бартків, Володимир Окіпнюк, Микола Фіголь і Іван Козак (вже покій-

ний) — члени реф.ри. В основу нашої праці в орг. референтурі лягли резолюції і рекомендації останньої 13-ої конференції ЛВУ.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ СТАН тепер: відділів — 48 із загальним числом членів — 2,211, в цьому числі є нових 224 членів. У вічність відійшли — 56. Вибуло 26 членів — між ними ті, які переїхали на інші місця перебування і ще не включилися до праці по відділах нового замешкання. На підставі звітів деяких відділів можна ствердити, що є ще деяке число наших членів, які на сьогоднішній день не є оформлені або зареєстровані по відділах.

В пляні орг. реф. — організаційно оформити ще два відділи, а саме в Скарборо і Бурлінгтоні в провінції Онтаріо, східній Канаді.

ПРАЦЯ ПО ВІДДІЛАХ: В минулій каденції відбуто 128 річних загальних зборів і 4 окружні наради (в Судбурах, Гамільтоні, Престоні і Едмонтоні). В окружних нарадах брали участь такі члени ГУ: інж. В. Безхлібник, В. Дідюк, В. Окіпнюк, С. Безубко, пані О. Заверуха — голова ГУ ОЖ ЛВУ. Теми окружних нарад: внутрішні організаційні і зовнішні організаційні справи, співпраця членів ЛВУ з іншими організаціями. Доповіді на окр. конф.: Сьогоднішній стан в поневоленій батьківщині, Наші завдання, Міжнародне політичне положення і АБН. Запляновано 5-ту окружну нараду в місті Монреалі, але не з наших причин вона не відбулася.

По відділах, крім загальних зборів, відбувалися ширші сходи членів ЛВУ з програмою обговорення внутрішніх і зовнішніх орг. справ, свят, імпрез і т. п.

ЩОРІЧНО по наших відділах відзначувались свята-річниці, такі як:

1. 22 січня — роковини державности
2. 29 січня — річниця Крут
3. Листопадовий чин
4. Відновлення державности 30 червня 1941 р.
5. Свято героїв

6. Річниця смерті голови Проводу ОУН Ст. Бандери
7. Свято Зброї — річниця УПА
8. Річниця геройської смерті ген. Р. Шухевича-Чупринки
9. Відзначування 25-ліття ЛВУ
10. Поминальні згадки наших визначних покійних по-статей як: проф. С. Ленкавський, ред. Г. Драбат та інших померлих наших членів
11. Маніфестації в обороні нескорених
12. Політичні віча.

По деяких більших відділах відбувалися живі газети, приміром відділ в Торонті і рівночасно жива газета „Гомін України”. На особливу увагу заслуговують З’їзди Америки і Канади, де наші члени ЛВУ підготовляють і беруть участь у цих з’їздах.

Орг. реф. в минулій каденції поставила собі за головну ціль вдержувати живий зв’язок з відділами. Якщо ходить про провінції східньої Канади, то нам в деякій мірі це вдалося, одначе до західніх провінцій Канади зв’язки майже не вдалися. Зрештою на цю справу на майбутнє ГУ має певні пропозиції, які мусить вирішити 14-ий З’їзд ЛВУ.

В таких відвідинах в минулій каденції по відділах брали участь такі члени ГУ ЛВУ: Василь Дідюк (секретар ГУ), В. Окіпнюк, Б. Гірник, С. Безубко, М. Бартків, М. Фіголь, мгр. Ю. Шимко, А. Бандера, інж. М. Барабаш, мгр. І. Іванчук, П. Башук, д-р Б. Стебельський, д-р М. Боровик, мгр. Орест Романишин, ред. В. Солонинка і голова ГУ інж. В. Безхлібник.

З гостей-доповідачів на з’їздах Америки і Канади та окремих виступах у відділах цілої Канади: д-р Р. Малащук, мгр. Є. Штендера, Б. Криницький, д-р В. Гирак, В. Паїк, інж. В. Безхлібник, М. Макар, П. Рогатинський, мгр. В. Бородач, С. Романюк, проф. З. Саган, д-р А. Бедрій, проф. О. Підгайний, інж. С. Голяш, о. митрат С. Іжик, М. Гембарський, О. Мельник, М. Баняс, проф. І. Вовчук, д-р М. Климишин, проф. Є. Рослицький, Я. Пришляк, о. В. Тарнавський, інж. Д. Романишин, мгр. Г. Ощипко, д-р П. Мірчук, В. Сагаш, В. Шарко, М. Коційовський, гість з Бразилії о. д-р В. Бурка та інші.

Наші члени брали масову участь в політичних ма-

ніфестаціях і демонстраціях в Оттаві, Торонті, Вінніпезі та інших містах Канади. Члени ЛВУ постійно старалися вдержувати контакти з комітетами В. Мороза і старалися тим комітетам допомагати як матеріально, так і морально. Ми маємо також поважну кількість членів, які беззастережно віддані ідеї визволення України; вони своєю працею, життєвим і організаційним хистом ведуть велику організаційну діяльність. До таких належить окремо згадати друга Василя Бицика з Гвелфу, який за свої власні гроші купує книжки в англійській мові з українською тематикою і розсилає по різних бібліотеках, також збирає підписи на петиціях в обороні нескорених та інше.

ВІДДІЛИ, що мають свої будинки: Торонто, Етобіко, Гамільтон, Ст. Кетеринс, Велланд, Ошава, Віндзор, Оттава, Монреаль, Судбури, Тандер Бей, Вінніпег, Саскатун, Едмонтон, Брадфорд.

В останній 3-річній каденції праця орг. реф. велась дещо у відмінному вигляді, як в попередніх каденціях. Коли взяти під увагу, що в нашій каденції мали тільки одного платного працівника, яким був наш секретар, то можна уявити собі скільки він міг допомагати розв'язувати аж надто багато організаційних проблем. Отже на засіданнях ГУ управа піднесла питання, щоб надалі таки шукати людину (платного працівника), яка б мусіла бути познайомлена не тільки з українською проблематикою в діаспорі, але і рівночасно познайомлена з проблематикою ЛВУ, орг. структурою, її громадсько-політичними засадами і ідеологічними настановами. Ми знаємо, що в минулих каденціях таку людину ми мали і це нам дуже багато допомогло розв'язувати в скорому часі ряд актуальних справ.

Тому мій апель на сьогоднішньому з'їзді є, щоб 14-тий з'їзд доручив майбутній ГУ підшукати ще одного платного працівника, при допомозі якого ми будемо мати тісний зв'язок з нашими відділами.

Друга справа, над якою треба застановитись, це справа кількості членів в майбутній ГУ. В минулій каденції Головна Управа разом з Контрольною Комісією і орг. Судом начислювала 38 членів, що, на мою думку, абсолютно забагато. Таке велике число членів

є не тільки неефективне, але і при цьому навіть дещо сповільнює працю ГУ.

Третя справа — окружні з'їзди повинні відбуватися хоча один раз в рік. Такий окружний з'їзд розв'язує багато організаційних, фінансово-господарських і ряд політичних і громадських проблем. Одною найважливішою точкою такого з'їзду є живий контакт з нашим організаційним активом, безпосередній обмін думок, здоровий дружній критичний підхід до всіх громадських проблем, які існують на терені нашої діяльності.

Четверта справа — приєднування нових членів. Ця справа в нашій організації завжди була і є дуже актуальною і за цю справу відповідає не тільки ГУ, але за неї відповідаємо ми всі, члени ЛВУ.

Кожний з нас свідомий того, яке завдання кладе на нас наша організація. Ми мусимо мати велику кількість ідейного членства. За цю річ ми мусимо нести всі разом відповідальність. Тому кожний з наших відділів повинен розгорнути так свою орг. діяльність, щоб відділ зростав не тільки фінансово-господарсько, в політично-громадських аспектах, але щоб зростала кількість нашого організованого членства. Кожна молода людина, яка має 21 р. життя, а не є активною в молодіжних організаціях, але є прихильником визволення України, повинна знайти в нашій організації.

Членство нашої організації — це ідейно свідомий елемент, що ставиться з посвятою до нашої орг. праці та активності. Їхня праця стала великим здобутком на фронті боротьби за визволення України, однак до цього всього потрібна ще тісна співпраця з орг. ВФ, взаємне вироблення між собою, а зокрема членів провідного активу і точність у виконванні праці.

Наприклад, приготовляючись до звіту на сьогоднішній 14-ий з'їзд зауважується, що багато відділів не вислало своїх звітів за останній рік до ГУ. Таку річ треба б направити в майбутньому і додержуватись точності.

На закінчення орг. звіту хочу підкреслити, що Ліга Визволення України являється організацією, яка побудована на здорових принципах, головною метою якої — допомога визволенню України.

Мущу ствердити, що все нами заплановане вдалося зреалізувати, особливо коли мова про відвідини відділів і багато дечого іншого. Але наша орг. реф. при своїй фізичній можливості зробила все, що було можливе. На тому місці від імені орг. реф. складаю щирі подяку за співпрацю голові ГУ інж. В. Безхлібникові, а особливо другові В. Дідюкові за співпрацю і матеріяли мені і друзям орг. реф., ми всі старалися своїми виїздами по відділах в якійсь мірі задовольняти їхні потреби. Друг Василь Дідюк, крім своєї секретарської праці і полагоджування всіх біжучих справ канцелярії ГУ мав аж 83 виїзди, там де існують наші віділи — йому найбільша подяка.

В. Солонинка

ЗВІТ РЕФЕРЕНТУРИ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ І ДІЯЛЬНОСТІ

У підзвітній трирічній каденції, за 1975, 1976 і 1977 роки, Референтура внутрішньої політики і діяльності ГУ ЛВУ працювала в складі: В. Солонинка — голова, А. Бандера — заст. голови та мгр. В. Кліш, мгр. Т. Буйняк, інж. П. Бубела, мгр. В. Кардаш, мгр. Б. Лицишин, проф. О. Кушнір і ред. П. Башук — члени. Для опрацювання проекту статуту Централі КУК покликано Статутову комісію в складі: мгр. В. Кліш, адв. Ст. Кузь і А. Бандера. Для обговорення і з'ясування виборчих справ у Канаді працювала Комісія у складі: мгр. В. Кліш, адв. Ст. Кузь, А. Бандера і мгр. Б. Лицишин. Церковні справи вів проф. О. Кушнір.

Маючи на увазі визначені статутом і постановами Крайових конференцій ЛВУ основні завдання нашої Організації, Референтура в основу своєї діяльності клала визвольну боротьбу українського народу за ліквідацію російського колоніалізму і комуністичного тоталітаризму, змагаючи до максимального скріплення і розбудови сили української спільноти в діаспорі. З тією метою ми постійно наголошували потребу співпраці

між українськими політичними і суспільно-громадськими організаціями, підкреслюючи основні й незмінні принципи національної єдності і солідарності в праці і боротьбі за свободу і державну незалежність України та ліквідацію російсько-большевицької імперії в аспекті свободи для всіх поневолених Москвою народів і людей. Заступаємо і боронимо в суспільно-громадському житті притаманні українському народові духово-моральні засади християнської України. Таким чином в життя української громади, а з тим і Канади вносимо свій виразний ідейно-політичний зміст, рішуче протиставляючись усім чужим і ворожим впливам, зокрема агентурі Москви та її погубній ідеології комунізму-марксизму.

Узалежнюючи успіх нашої визвольної справи від організованої сили та ідейно-моральної стійкості і політичної зрілості всієї української громади, ми ці вимоги ставимо в першу чергу до членства ЛВУ, підкреслюючи і наголошуючи потребу співпраці всіх організацій УВФронту в усіх місцевостях. Їх завершенням є Світовий УВФронт, президію якого очолюють д-р Р. Малащук — голова і інж. В. Безхлібник — секретар. Для затіснення співпраці відбуваються спільні наради ОУВФронту в окремих місцевостях. Відбулися з тією метою теж Окружні наради ОУВФ: 1975 р. у Судбургах, а в 1976 р. у Гамільтоні, Едмонтоні і Престоні.

Наші відділи, відповідно до своїх спроможностей, влаштовують ширші сходини для членів ЛВУ та, звичайно спільно з всіма іншими ОУВФ, відбувають імпрези в формі святкових сходин з доповідями або концерти присвячені таким історичним подіям, як відновлення державности України 30 червня 1941 р., свято УПА, або для вшанування великих національних постатей — героїв народу з новішої історії визвольних змагань, як Головний Отаман Симон Петлюра, полк. Євген Коновалець, Головний Командир УПА ген. Р. Шухевич і Степан Бандера — голова Проводу ОУН. Завдяки праці ОУВФронту вони стали вже власністю всієї української спільноти, а разом з тим і репрезентована ними визвольна боротьба ОУН-УПА-УГВР.

Спільно з усіма організаціями, звичайно в системі

КУК, відбуваються свята самостійности України і Шевченківської імпрези.

У минулій каденції, на всіх зареєстрованих 48 відділів ЛВУ нормально, тобто щорічно відбували ширші сходи 7 відділів, а нерегулярно 18 відділів нажалі навіть такі великі відділи ЛВУ, як Монреаль, Ст. Катеринс і Гамільтон не відбували постійно ширших сходів членів.

Відмітили святковими імпрезами 25-річчя свого існування і діяльності відділи ЛВУ в Монреалі і Етобіко, 20-річчя ЛВУ і ОЖ ЛВУ у Велланді і 25-річчя ОЖ ЛВУ і 26-річчя ЛВУ у Вінніпезі.

ОУВФронту, а з ними вся українська громада особливо святково відзначила більшими імпрезами, відповідно до місцевих можливостей, 1975 рік як Рік ген. Романа Шухевича — Головного Командира УПА та Рік української жінки-політв'язня. 1976 рік присвячено обороні віри і Церкви в Україні, 50-річчю з дня смерти Головного Отамана Симона Петлюри, 120-річчю з дня народження І. Франка та 35-річчю Акту 30 червня 1941 р. У 1977 році відмічено 60-річчя Української національної революції і 35-річчя УПА. Ці роковини були предметом особливо врочистих святкувань на великих-багатолюдних імпрезах УВФронту — маніфестаційних зустрічах українців Америки і Канади, влаштованих 1975 і 1976 р. у Торонті, а в 1977 р. на оселі СУМА в Елленвіл, ЗСА.

ОУВФронту мобілізували українську громаду, будучи рушійним ядром в акціях на оборону українських політв'язнів, зокрема В. Мороза, коли його в 1976 р. запроторено до психлікарні, та о. Василя Романюка. Роки 1976 і 1977 проходили під кутом оборони віри і Церкви в Україні, згідно з постановою СКВУ. Всюди відбувалися зібрання, віча, а в Торонті і Оттаві під сов. амбасадю відбулися протисовєтські демонстрації з приводу 60-річчя большевицької революції, голосні акції під час Олімпіади 1976 р. у Монреалі.

Співпраця з українськими організаціями і установами проходить у Канаді в системі КУК, а світовим завершенням громадської єдності є СКВУ. Не рідко представники ЛВУ займали провідні становища в КУК: у Судбурах — голови, у Тандер Бей — голови і секре-

таря, у Віндзорі — голови, у Саскатуні — голови і секретаря, в Едмонтоні заст. голови, у Летбридж ЛВУ є керівним чинником.

Москва посилила свою пропагандивну і агентурну роботу, щоб розбити український самостійницький фронт і послабити акції в обороні українського народу і політв'язнів. Підривна, агентурна робота Москви проходила в формі культобміну: присилали з УССР не лише мистецькі ансамблі, але влаштовували курси народніх танків, спорудили в Саскатуні пам'ятник Лесі Українці, запропонували влаштувати диригентський курс у Вінніпезі, а в літніх місяцях стягають українських вчителів на курси української мови в Києві. Жертвою тієї підступної роботи падають необізнані з небезпекою і формами московсько-большевицької інфільтрації легковірні інтелігенти і молодь головню в Зах. провінціях Канади. Серед української студентської молоді почали ширитися небезпечні різних форм **комуністичні впливи** і орієнтації. Ліві агітатори, щоб скріпити свій авторитет і позиції почали висувати, як свого лідера і **речника** України Плюща, який подає себе всюди за комуніста і атеїста. Тому, щоб протеставитися пропаганді лівизни і підкреслити національно-самостійницькі, **християнські** позиції української громади, ГУ ЛВУ запротестувала проти запрошення Леоніда Плюща як доповідача на Конгрес КУК і з тих мотивів, разом з іншими організаціями УВФронту не взяла участі в Конгресі українців Канади, що відбувся від 7 до 10 жовтня 1977 р. у Вінніпезі. У листуванні з Централєю КУК і в виясненні на сторінках „Г. У.” підкреслено, що ми не відмовляємо Л. Плющеві права мати свої переконання і підтримуємо його виступи в обороні українського народу і політв'язнів. ЛВУ була репрезентована в Ц. КУК нашими представниками мгр. І. Іванчуком і ред. П. Башуком.

Визнаючи необхідність координованої спільної дії для потреб української громади і допомоги визвольній боротьбі України, ми в СКВУ звертали особливу увагу на справи українського шкільництва, культури і науки, щоб запевнити збереження і розвиток української спільноти в діаспорі. Ми підтримували акції в обороні українського народу перед русифікацією та в обороні політ-

в'язнів, чим займалася Комісія прав людини при СКВУ з участю в ній Комітетів оборони В. Мороза та інших організацій. Ця комісія, яку очолює сен. П. Юзик, вимагає реорганізації в тому напрямі, щоб скріпити її оперативність, залучуючи представників від центральних і молодіжних громадських організацій, Акції вести з наголошенням оборони не лише політв'язнів, але права на самостійність України. Від імені тієї Комісії і Бюра СКВУ в Нью-Йорку публікувати чужими мовами самвидавні матеріали, які говорять про зміст і цілі боротьби українського народу за державну незалежність України і деколонізацію СРСР. ЛВУ і Укр. Виз. Фр. репрезентує в президії секретаряту мгр. Ю. Шимко на пості ген. секретаря.

Ми незмінно підтримували змагання Блаженнішого патріарха Йосифа за патріархат УКЦеркви, вказували на потребу солідарности в цій справі ієрархії і священства з мирянами. У тому напрямі відбулися розмови представників ГУ ЛВУ і ОУВФронту з митрополитом Максимом та з владикою Кир Ізидором, прохаючи зокрема їх допомогти для розв'язання затяжної кризи і конфлікту з єпископом Горняком в Англії. Вислано до Блаженнішого Йосифа листа, запевняючи його про нашу повну піддержку в його праці і змаганнях. Висловом того була теж участь представників ОУВФронту у ювілейних святкуваннях у Римі 1977 р.

Ми завжди наголошували і наголошуємо потребу співпраці і спільних виступів ієрархії і діячів наших Церков в обороні віри і Церкви в Україні.

Нам не вдалося досі повністю реалізувати наших вимог, щоб мати українське представництво в Оттаві від імені КУК та щоб організовано і пляново йти до канадських виборів з метою ввести до федерального парламента, провінційних легіслатур і міських рад найвідповідніших людей, які будуть боронити справ багатокультурности і з канадських урядових позицій виступати в обороні нашого народу і політв'язнів. Ця важлива справа вимагає більше зусиль, щоб активізувати і притягати до співпраці в цій справі українські

організації і групи, головню з-поміж професіоналістів та бізнесменів та наладати співпрацю з іншими націон. групами.

Вимогою і потребою української рації є творити і розбудовувати силу української громади, єдиний самостійницький фронт, передумову і запоруку успіхів для здійснення усіх наших плянів і акцій.

Олег Романишин

ЗВІТ РЕФЕРЕНТУРИ ЗОВНІШНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ (1975-1977)

Члени: Ігор Пришляк, Любомир Квасниця, Юрій Щипко

Зовнішня діяльність ЛВУ за підзвітний час охоплювала наступні ділянки: 1) Оборона України і українських політ'язнів, 2) Участь у політичних конференціях, інформація і зв'язки, 3) Участь у так зв. „Канадській сцені”.

1) Оборона України і українських політ'язнів були основною діяльністю референтури, у співпраці з іншими ОУВФ та організаціями, які також згаданою діяльністю займаються. За останніх три роки відбулося понад 20 зовнішніх акцій у формі демонстрацій на терені діяльності ЛВУ. У всіх тих акціях ЛВУ брала активну участь або була також і їх ініціатором. Продовжувано участь в акціях оборони В. Мороза та інших українських політ'язнів. З нагоди акцій поширено поважну кількість інформативного матеріалу. Одною із більших акцій ініційованих ЛВУ (з поважним успіхом для української справи в загальному) це була тура Юрія Вудки (недавнього політ'язня з СССР) по Канаді, впродовж цілого місяця (грудень 1977 р.).

Звітуючи про працю на зовнішньому відтинку, слід згадати щорічні намагання ЛВУ (при співпраці інших українських організацій) щоб канадські міські і льокальні уряди відмічували річницю 22-го січня.

2) ЛВУ, будучи членом ВАКЛ, регулярно бере участь в міжнародних конференціях і з'їздах політич-

ного характеру, і в міру потреби постачає матеріали про Україну для розповсюдження по багатьох країнах світу. завдяки зв'язкам через ВАКЛ. Слід також відмітити, що в 1977 р. почав виходити англomовний місячний додаток до „ГУ” — „Юкрейніян Еко”. Відділи ЛВУ по деяких місцевостях мають наладнані корисні зв'язки з іншими національними середовищами, місцевими офіційними колами.

3) З активності в ділянці „Канадської сцени” слід відмітити працю під час виборів до канадських урядів, під час яких членство ЛВУ в міру потреби і спроможностей активно підтримувало корисних нам кандидатів. Участь в іншій діяльності проходила за посередництвом українських громадських централ (КУК і т. д.).

П о б а ж а н н я :

1) Потрібно збільшити зусилля по лінії співпраці з іншими національними середовищами в Канаді на базі принципів АБН, з основною метою деколонізації ССРСР.

2) Потрібно скріпити діяльність в ділянці канадської внутрішньої і зовнішньої політики щодо українських інтересів в загальному.

3) Інтегрувати (краще координувати) зовнішню діяльність ОУВФ.

4) Дальше продовжувати тренд активізації молодших поколінь активістів в діяльності ЛВУ. Суттєвою ділянкою є інтеграція поколінь, активістів ЛВУ.

Складаю подяку голові ЛВУ, інж. В. Безхлібникові, голові ОЖ ЛВУ пані О. Заверусі, всім друзям-членам ГУ ЛВУ, та всім тим друзям, які були активні на зовнішньому відтинку, за їхню співпрацю.

————— 0 —————

ЗВІТ РЕФЕРЕНТА КУЛЬТУРИ

Ліга Визволення України стоїть на допоміжному відтинку боротьби українського народу за визволення народу і його державну самостійність. Український нарід у діяспорі, в країнах вільного світу уважаємо невід'ємною частиною народу на рідних землях, що мусить нести ті самі обов'язки, що нарід в окупованій Україні, а користаючи зі свобод, морально є найбільше зобов'язаний здійснити ті завдання, яких поневолений нарід на рідних землях здійснити не може.

Українська спільнота в діяспорі є під великим тиском асиміляції і інфільтрації чужих ідей, як продукту культур оточення, в яких вона живе. Втримати власну самобутність — це розбудувати культурні цінності власної спільноти, щоб видержати тиск чужого культурного оточення, що асимілює тих, які не приготовані залишитися собою.

Український нарід в Україні загрожений не лише політичною окупацією, але такої ж мірі культурною. В СРСР творяться соціалістичні культури союзних республік, формовані на зразках московської культури. Московізація духовна і світоглядова йде не лише в Україні, але через культобмін з державами Заходу подвійна асиміляція діє між українцями в діяспорі. Саме тому роля референтури культурної діяльності в системі ЛВУ має засадниче світоглядово-виховне значення.

А. Внутрішня діяльність

Подібно як в централі ЛВУ, так і у відділах ЛВУ та аналогічно ОЖ ЛВУ працюють референтури для справ культурної діяльності. Їх завданням влаштовувати імпрези, що плекають прив'язання до рідної мови, звичаїв та культу визначних постатей духа і чину нашої нації.

На відтинку виховнім ОЖ ЛВУ і ЛВУ опікуються школами, курсами українознавства, дають допомогу СУМ, її важливій виховній діяльності.

На імпрезах внутрішнього характеру ведуться обго-

ворення, що присвячені культурним проблемам, явищам і подіям. Велике місце там мають нескорені діячі української культури на рідних землях. Поширюється література самвидаву, друкована видавництвами Визвольного Фронту закардоном.

Кожного року Організації Визвольного Фронту Канади і Америки влаштовують спільні маніфестації-зустрічі, в яких є видне місце ЛВУ. В програмах тих зустрічей крім політичного вияву постійно наголошується мистецька частина, що є іспитом культурних досягнень нашого середовища.

ЛВУ дає піддержку українським церквам, а зокреми у їх виявах і змаганнях до помісности і патріархату. Йдеться про духову незалежність українського народу, його обрядів і звичаїв, які зберігають світогляд і почуття відрубности народу. Незалежність Церкви є частиною незалежности народу і тому ЛВУ постійно піддержувала і буде піддержувати ідею патріархату наших Церков та остаточного їх об'єднання, коли для цього наступить відповідний час обопільної згоди обох наших віросповідань.

Б. Зовнішня культурна діяльність

На зовнішньому відтинку культурна діяльність представників ЛВУ виявлялася в рамках КУК і СКВУ. Ця діяльність проходила у формі членства наших діячів культури в Раді для справ культури при КУК і при СКВУ.

Референт культури брав участь у всіх конференціях КУК, присвячених культурі і був членом Ради для справ культури при КУК, як теж є головою Ради для справ культури при Секретаріяті СКВУ. В тій ділянці праця КУК і СКВУ намагається координувати культурні процеси українців в діяспорі до власної підметности, вивчення власної самобутности та творчости незалежної від накиннутих силою чи обставинами зразків.

Рівночасно культурні центральні змагають до переборення культурної відсталости і примітивізму, які спиняють культурний розвиток спільноти. Роля ЛВУ є тут помітна, як і в політичному житті народу.

ЛВУ діє культурно і через пресу. „Гомін України” має додаток „Література і Мистецтво”, що є трибуною референта культури при ГУ ЛВУ. Там появлялися і появляються статті, що вказують на позитивні вартости нашої культури і критикують її слабости. Там, головним чином, йде боротьба з московськими впливами, що вливаються на еміграційних українців новими зразками т. зв. советської культури, яка намагається формувати нову націю з народів ССРСР по формі советську по змісті московську.

„Гомін України” видає „Альманах”, у якому поміщуються матеріали культурного порядку, про наших діячів слова, про мистців пензля та інших ділянок культури. Там поміщено інсценізації творів нескорених українських діячів культури для імпрез відділів ЛВУ та інших, що хочуть включитися в політичну і культурну боротьбу нашого народу, якому важко вести боротьбу прямим способом. Поширити їх боротьбу на fronti усього світу, завдання яке реалізує ЛВУ і Організації Визвольного Фронту.

Виконуючи обов’язки референта культури при ГУ ЛВУ, підписаний взяв на себе головство Світової Управи АДУК. На терені Асоціація Діячів Української культури, яка має спільні ідейні приціли до програми, що її здійснює ЛВУ. В Канаді є чотири відділи АДУК: Торонто, Вінніпег, Монреаль і Едмонтон.

АДУК видає збірник науки, літератури і мистецтва „Естафету”. Вийшли два числа і готується третє.

В цьому році відбувся Конгрес СКВУ третього скликання. Перед конгресом вийшла брошура „Програма культурної праці Ради для справ культури при СКВУ.

Як внутрішня, так зовнішня діяльність на відтинку української культури покривається з головною метою діяльності ЛВУ. Скріпити ідейні і моральні сили спільноти, щоб втримати її українськість, її духову силу, що її створює культура народу, для найважливішої мети, зберегти українську націю і її духовні сили в боротьбі за визволення і державність.

ЗВІТ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОЇ РЕФЕРЕНТУРИ ПРИ ГОЛОВНІЙ УПРАВІ ЛВУ ЗА РОКИ 1975, -76 і -77

1. Склад референтури і план праці.

По відбутій XIII-ій Конференції ЛВУ, на першому засіданні фінансово-господарська референтура уконституювалась наступно: Богдан Гірник — референт, Богдан Лищишин — заступник референта і Василь Дідюк — скарбник. На тому ж засіданні було прийнято план праці. В тому плані головними точками було за всяку ціну допильнувати виконання постанов Конференції щодо бюджету, допомагати активно в організуванні Зустрічі українців Америки і Канади, відновити внутрішню канцелярію ГУ ЛВУ, перевести інвентар залишених видань та вкінці робити всі необхідні заходи, щоб забезпечити ГУ ЛВУ необхідними фінансами для її нормальної праці. Цей прийнятий план було належно виконано. Більше про працю цієї референтури подасть В. Дідюк.

2. Аналіза виконаного бюджету.

ГУ ЛВУ в останній каденції ніколи не стояла перед проблемою браку фінансових засобів. Прелімінар чи проєкт бюджету схвалений на XIII-ій Конференції мав дати загальну суму на 3 роки \$ 79 500. Виконано його на 94% тобто загальні прибутки були на \$ 74 788. Хоч процент виконності був досить високий, то не все окремі позиції прелімінару бюджету були рівномірно так високі. Прибутки із членських вкладок виконано тільки на 71%, оподаткування Відділів на організаційно-пропагандивний фонд виконано на 85%, приходи з видань на 47%. Щоб досягнути загальну суму, що становить 94%, ГУ ЛВУ зробила певні операції, а саме із відбутої XIII-ої Конференції, Зустрічі Українців Америки і Канади, відбутих Окружних нарад ОУВФ на Сході і Заході Канади та вкінці зорганізовано деякі більші

пожертви на працю ЛВУ від окремих людей і кредитівки „Будучність”. XIV З’їзд повинен тим жертводавцям схвалити подяку. Щодо пропонованих видатків у прелімінарі бюджету, тут також ГУ ЛВУ було тяжко дотриматись схвалених цифер. Більшість видатків були менші процентово, як було схвалено. На адміністрування видано тільки 85%, орг.-пропагандивний фонд видано 101%. Тут треба пояснити, що в цю позицію було включено платню на півтора працівника. Затруднений був тільки один через брак відповідного кандидата на працю. Одначе значно більше видано на поїздки і акції, що дало загальну суму 101%. Видавничі справи перевиконано на 126%. Участь в КУК, СКВУ і ВАКЛ 88% і дотації, допомога політичним в’язням 43%. Не видано нічого на архів, де було передбачено \$ 1 000. І тому, коли звіт виказав сальдо на суму \$ 9 890 то це є результат заощадження на адміністративних видатках, платні працівників та на підмогах для різних цілей і проектів.

3. Висновки і побажання.

Фінансова Комісія, яка складатиме проект бюджету на наступну каденцію, повинна взяти до уваги платню на півтора працівника. Є konieczністю мати ГУ ЛВУ організатора, який повинен хоч раз в рік відвідати всі Відділи ЛВУ. При одному працівникові цього зробити було неможливо. Постанови прийняті на XIII-ій Конференції давали ГУ повновласть з кожним роком підносити оподаткування Відділів з пропорцією інфляції. Одначе ГУ цього не робила тільки тому, що деякі Відділи все одно не вив’язувались із виплатувань вже в першому році. Брак достатніх влат був з боку більших Відділів. Тому тепер, цей З’їзд повинен взяти зріст інфляції за останні 3 роки та схвалити такий проект бюджету, щоб був реальний на наступних 3 роки.

КАСОВИЙ ЗВІТ ЗА РОКИ 1975, 1976, 1977

(від 1. 1. 1975 до 31. 12. 1977)

П Р И Б У Т К И

1. Сальдо з 1974 р.		\$ 1,017.61
2. Членські вкладки		\$21,331.50
3. Організаційно-пропагандивний фонд:		
а) Коляда, Писанка, бюджет КУК ..	\$31,940.00	
б) Пожертви	1,561.00	
в) Дотація кред. „Будучність”	2,200.00	
г) Із Зустрічей укр. Кан. і Ам.	1,650.00	
г) Прибуток з XIII Конференції ЛВУ	1,137.19	
	38,488.86	\$38,488.86
4. Впливи з видань:		
а) Відділи ЛВУ (книжки, відзнаки, збірник ЛВУ)	4,442.40	
б) Книгарні — Кольпортери	2,161.18	
	6,603.58	\$6,603.58
5. Адміністративні звороти:		
а) За телефон СУВФ	795.77	
б) З організаційних поїздок	2,500.00	
в) За адміністрування видань	1,000.00	
г) Половина ціни за цикльостиль ...	685.87	
г) Вплати за перехідні конта	829.88	
	5,811.52	\$5,811.52
6. Різне:		\$1,425.37
(відсотки в кредитівці, афіші, друки, знімки і інше)		
РАЗОМ		\$74,678.44

Б) В И Т Р А Т И :

1. Адміністрація:		
а) Рент і утримання домівки	1,800.50	
б) Закуп цикльостилю	1,371.74	
в) Телефон (включно тел. СУВФ) .	2,491.81	
г) канц. приладдя, пошта, висилка книжок, друки, кліші, знімки	1,966.19	
	7,630.24	\$7,630.24
2. Організаційно-пропагандивний фонд:		
а) Платня працівника	24,507.64	
б) Вплати до податкового уряду, соці- яльне забезпечення, асекурація	4,949.60	
в) Організаційні поїздки, акції	5,862.05	
	35,319.29	\$35,319.29
3. Видавничі справи:		
а) „В поході до волі”	2,000.00	
б) Збірник ЛВУ	1,200.00	

в) Закуп інших видань, друки, летючки, ін інш., відзнаки ОЖ ЛВУ	4,412.64	
	7,612.64	\$7,612.64
4. Членські зобов'язання:		
а) КУК	3,450.00	
б) СКВУ	500.00	
в) ВАКЛ	1,300.00	
	5,250.00	\$5,250.00
5. Пожертви, допомоги:		
а) Допомога політв'язням	1,837.00	
б) На пам'ятник Д. Донцову	1,196.98	
в) Комітет оборони В. Мороза	200.00	
г) Пам'ятники Шевченкові і Петлюрі	150.00	
г) Інші пожертви	486.81	
	3,870.90	\$3,870.90
6. Виплати з різних переходових конт:		
а) Розрахунок з ГУ ОЖ ЛВУ	530.00	
б) Зворот з дотації „Будучности” ОЖ ЛВУ і СУВФ	1,250.00	
в) Зворот з Окружної наради в Едмонтоні КУ СУМ і ГУ ОЖ ЛВУ	666.00	
г) До розрахунку і зворотів	1,051.24	
	3,497.24	\$3,497.24
7. Різне:		\$1,068.00
(датки, дотації, музей, вінки, посмертні згадки і інш)		
РАЗОМ		\$64,788.31

ЗАГАЛЬНЕ ЗВЕДЕННЯ 1975-1977

ПРИБУТКИ:	\$73,660.83	
САЛЬДО з 1975 р.	1,017.61	
ВИТРАТИ:		\$64,788.31
САЛЬДО з 1977 р.		9,890.13
БАЛАНС:	\$74,678.44	\$74,678.44
Б. Гірник	Б. Лишишин	В. Дідюк
фін. госп. референт	фін. госп. референтура	касир-діловод

Виказ влат відділів ЛВУ в рр. 1975-1977

Ч. Відділ	Вкладка	Орг. проп. фонд, коляда, писанки, КУК, імпрези, інше	Видання	Разом
1. Атікокан	—	—	—	—
2. Брадфорд	—	—	—	—
3. Бремpton	36.00	234.50	12.00	282.50

4.	Брентфорд	230.00	748.75	73.75	1,052.25
5.	Вава	12.00	52.00	6.00	70.00
6.	Ванкувер	317.00	1,208.00	51.00	1,576.00
7.	Ватерфорд	107.00	241.00	31.00	379.00
8.	Велланд	308.00	768.00	214.50	1,290.50
9.	Віндзор	686.00	962.00	166.75	1,814.75
10.	Вінніпег	1,272.00	1,155.25	46.00	2,473.25
11.	Вудсток	46.00	195.00	—	241.00
12.	Гамільтон	1,200.00	1,922.50	566.00	3,688.50
13.	Гвелф	24.00	165.00	40.25	229.25
14.	Давфин	6.00	5.00	—	11.00
15.	Едмонтон	2,505.00	2,074.00	211.50	4,790.50
16.	Етобіко	497.0	746.00	233.25	1,476.25
17.	Йорктон	93.00	431.00	—	524.00
18.	Калгари	1,070.00	1,140.00	819.10	3,029.10
19.	Капускейсінг	—	—	—	—
20.	Кембридж	114.00	525.25	38.25	677.50
21.	Кінгстон	112.00	314.00	30.50	456.50
22.	Кіркленд Лейк	30.00	485.00	79.65	594.65
23.	Кіченер	96.00	312.00	19.50	427.50
24.	Летбридж	156.00	597.33	12.00	765.33
25.	Лондон	276.50	870.75	43.75	1,191.00
26.	Міссісага	140.00	828.50	18.50	987.00
27.	Монреаль	1,800.00	1,200.00	287.75	3,287.75
28.	Ніпігон	22.00	78.50	23.90	124.40
29.	Ніягара Фолс	282.00	963.75	108.00	1,353.75
30.	Норт Батлефорд	—	—	—	—
31.	Оквил	103.00	372.00	—	475.00
32.	Оттава	478.00	300.00	86.75	864.75
33.	Ошава	912.00	1,050.00	179.50	2,141.50
34.	Портедж Ля Прері	193.00	291.75	23.50	508.25
35.	Ред Лейк	—	300.00	—	300.00
36.	Рейні Рівер	—	—	—	—
37.	Ріджайна	168.00	463.00	298.00	929.00
38.	Саскатун	911.00	1,076.00	42.00	2,029.00
39.	Ст. Кетеринс	720.00	1,952.00	85.50	2,757.50
40.	Ст. Томас	171.00	515.40	50.20.	736.60
41.	Сү Сен Мері	90.00	375.00	24.00	489.00
42.	Судбури	1,020.00	1,048.00	57.20	2,125.20
43.	Тандер Бей	1,520.00	1,772.00	149.35	3,441.35
44.	Тимминс	—	—	—	—
45.	Торонто	3,444.00	3,481.00	282.75	7,207.75
46.	Флінн Флон	—	50.00	—	50.00
47.	Чатам	114.00	652.75	30.75	797.50
48.	Чемайнус	6.00	25.00	—	—
		21,331.50	31,940.67	4,442.40	57,714.57

ЗАГАЛЬНЕ ЗВЕДЕННЯ

Відділи вплатили:

Членські вкладки:	\$21331.50
Орг. проп. фонд, Коляда, Писанка, КУК, інше	31940.67
Видання:	4442.40
Книгарні і кольпортери:	2161.18
Адміністраційні звороти:	5811.52
Пожертви:	1561.00
Дотація кред. „Будучність”:	2200.00
Із зустрічей Укр. Кан. і Амер.:	1650.00
Прибуток з XIII-ої Конференції ЛВУ:	1137.19
Сальдо з 1975 р.:	1017.61
Різне:	1425.37
	\$74678.44

Б. Гірник
фін. госп. реф-т

Б. Лищишин
фін. госп. реф-ра

В. Дідюк
касир-діловод

Інж. В. Безхлібник

ЗВІТОВА ДОПОВІДЬ ГОЛОВИ

Сьогоднішній 14 крайовий з'їзд, яким ми закриваємо нашу трирічну каденцію, це перший наш з'їзд у другому чвертьріччі існування та дії ЛВУ.

Цей наш з'їзд, як і всі попередні з'їзди нашої організації, це неначе дорогові знаки (придорожні стовпи), що позначають наш шлях до наміченої мети. З того приводу наші з'їзди мають так для нас членів, як і для нашої організації першорядне значення. Кожний наш з'їзд, це неначе зупинка мандрівника, що хоч іде за наміченим шляхом та у заздалегідь наміченому напрямі, він мусить час від часу зупинитися, щоб знайти своє місце серед свого оточення, устійнити чи правильним він іде шляхом, як далеко він зайшов і як довго ще йти до наміченої мети.

Подібне діється на кожному нашому з'їзді, з нинішнім з'їздом включно. Учасники кожного нашого з'їзду

збираються разом після трьохлітнього періоду, щоб переглянути пройдене й кинувши оком наперед, устійнити наше місце серед оточуючого нас світу, щоб впевнитися, що ми на правильному шляху, що ми не збилися з дороги в нашій мандрівці до нашої мети.

І сьогодні на нашому 14-тому крайовому з'їзді ЛВУ, ми стверджуємо, що цілі й завдання нашої організації є ті ж самі, що й у першому чвертьріччі, бо мета, для якої постала наша організація 29 років тому ще не досягнена й далі актуальна. Наша мета це допомога українському народові, нашому народові, визволитися з московського ярма й збудувати свою самостійну соборну державу; наш нарід ще далі в неволі й чекає на нашу допомогу.

Ствердивши спершу живучість та актуальність нашої мети, ми мусимо зчergi впевнитися про силу, кількість та якість, нашої організації. Це має свою питому вагу тому, бо цілі й завдання, які ставить собі до здійснення наша організація не під силу ані одиницям ані слабим людським гуртам чи з'єднанням. Для цього треба живої, міцноспяної, активної організації. Без організації живої, жертвовної, спаяної одною ідеєю, успішний завершений перемогою хід до мети неможливий!

Це правда, як писав Емерсон, що кожна ідея родиться в голові одиниці, але здійснюють ідею маси, люди різних звань, віку, темпераменту й кваліфікацій, формовані й ведені організацією.

Для існування та справного діянн нашої організації не менше значення мають наші періодичні з'їзди, ніж вони мають, як вище згадано, для ствердження актуальности нашої мети. Для порівняння сказати, що на живучість нашої організації діють наші періодичні трирічні з'їзди так, як електро-магнетні підсильні станції діють на справність телефонних ліній. Вони їх підсилюють! Як телефонні підсильні станції зміцнюють людський голос на лініях і причиняються до усьправнення комунікації, так і наші з'їзди зміцнюють нашу спаяність, скріплюють наші сили, кожного разу неначе все наново мобілізують нас до боротьби за велику ідею.

Про наші з'їзди можна теж говорити як про пере-

гляд наших людських сил і матеріальних засобів, розцінюваних під кутом наших потреб і наших спроможностей. На з'їздах зустрічаємо наших старих друзів і нашу молодь, що йде нам на зміну. Велике число делегатів від численного нашого членства додає нам сили не відставати, не вибувати з рядів, дає нам доказ, що ми не самотні, запевняє нас, як колись говорили наші козацькі предки, що ще є порох у прохівницях, що ще не вмерла козацька мати!

Підсумовуючи все вищесказане, кожний наш з'їзд дає нам певність, що ми на правильному шляху до єдиної мети, зміцнює нас як організацію і додає сили кожному з нас на нелегкому шляху до великої й одночасно трудної до досягнення мети. Коли ми є разом, ми чіткіше бачимо наші обов'язки, живіше відчуваємо наші зобов'язання і пов'язання з Україною, родинні, расові, історичні, моральні та інші. Цих пов'язань і зобов'язань ніде й ніколи нам не можна забути, їх не можна позбутися, вони завжди з нами як з нами наша власна тінь!

Нас теж зобов'язує маршувати тим шляхом, на який ми ступили, причина нашого прибуття до тієї країни, в якій живемо. Бо не для заробітку ми сюди прибули, як це було з першою еміграцією до Канади, ані не втікали ми від злої долі, як це було з наступною еміграцією, але відступили ми, щоб з нових позицій продовжувати боротьбу, яка не тільки привернула б нашому народові зрабовану волю, але й впарі з тим привернула б нам відчуття людської гідності вільних людей, відчуття моральної вартості, історичної гордості й пов'язаності з нашим народом.

На тлі всього вищесказаного, вся наша діяльність за останні три роки й перед тим, набирає більше перспективності й цілеспрямованості. Ми не блукаємо й не йдемо за фатаморганою, але крокуємо раз наміченим шляхом до ясноозначеної мети.

За підзвітний час праця нашої організації мала різні вияви, які можна звести до трьох напрямів:

1. внутріорганізаційного
2. внутріукраїнського, та
3. зовнішнього, позаукраїнського.

Докладніше про працю нашої організації, тобто Головної Управи, канцелярії і Секретаріату та інших відділів звітували вже референти. Одні з них подавали про нашу пророблену працю обширні звіти, інші звітували коротким стилем. Одні говорили тільки про те, що було зроблено, інші торкалися і того, що було заплановано, але не виконано, падали причини, вказували на труднощі, занедбання і висловлювали свої погляди як і що треба робити в наступній каденції тим, що прийдуть.

Загально, про звітовану працю за підзвітний час можна сказати, що вона, як воно звичайно буває в житті, раз була сильнішою, а раз слабшою, в залежності від людей, що її плянували, ініціювали й виконували. Нічого не стається без людей. Ми не чули, щоб хтось звітував про те, що праця сама проходила, без людей...

На внутріорганізаційному відтинку роллю центру нашої організації відігравав Генеральний секретаріат і його Головна канцелярія. Тут сходилися всі нерви нашої організації — від відділів до ГУправи та від ГУправи до відділів. Через канцелярію проходили звіти відділів, листування, фінансові розрахунки як теж і різні наші проблеми, від яких ніхто не є вільний. За звітний час прийшло округло біля дві тисячі листів і вийшло листів, писем, посилок і т. п. 7299, а крім того 22 обіжники — разом 78 сторін друку й 3 тисячі тиражу. Крім того ген. секретар знайшов час і побував у терені, відвідуючи 83 рази відділи.

Пригадаймо собі, що XIII Конференція ЛВУ, відмічуючи своє 25-ліття підкреслювала, що 25 літ, це час одного покоління, що тут у нас і там в Україні виросло нове молоде покоління. Цим підкреслювано потребу нових молодих сил у нашій Організації, щоб вирівнювати баянс тих, що відходять від нас назавжди. Тоді було теж звернено увагу на поповнення наших рядів і тими членами, що подорозі розгубилися чи в інший спосіб відстали від роботи. Щоб це виконати, як теж і пожвавити працю наших відділів, виконано останньої нашої конференції і відбуто 4 окружні зїзди: в Престоні, Гамільтоні, Судбурах та Едмонтоні. П'ятий окружний зїзд в Монреалі не відбувся з незалежних від нас

причин. Всі окружні з'їзди були вдалі й, на думку учасників, потрібні. Згадані з'їзди разом з поїздками ген. секретаря та інших членів ГУправи, що на жаль, не були численні, розв'язували частинно потребу комунікації між нашим центром і нашими відділами.

ГУправі не вдалося розв'язати справи організаційного референта, головню з приводу браку відповідного кандидата.

Виконуючи пропозиції останнього З'їзду ЛВУ, наша канцелярія та організаційна референтура старалися сконтактувати якнайбільше відділів, привернути до життя занеділі та заактивізувати недіяльні. Успіх їхніх намагань можна бачити так у проявах праці відділів як теж і в касовому обороті, що за три роки виносив \$ 74.678.44 зі сальдом на кінець 1977 року \$ 9.890.13.

ГУправа разом зі „Студіум” видали книжку М. Климишина: „В поході до волі”. Ми ще не маємо всіх впливів за книжку. На нашому конті стоїть сума \$ 13. 222.20 до розрахування. Сподіємося, що з продажу згаданої книжки, як теж і з інших надходжень до каси ГУправи, будуть вигосподарені гроші, які нова управа буде могли вжити на написання і видання історії ЛВУ, здійснюючи таким чином доручення попередніх конференцій ЛВУ. До внутріорганізаційної роботи належить зачислити теж різні збірки, що проходили через нашу канцелярію, на наші власні потреби та потреба ОУВФронту. Одною з найбільших збірок, якими ми досі займалися в Канаді можна вважати збірку на ФОУ, що започаткована в жовтні 1973 року дотепер принесла: Зібрано \$ 196.307.58, відсотки \$ 41.696.50, разом \$ 238.004.08.

На початку справами збірки на ФОУ займалася ГУ ЛВУ. На останній конференції ЛВУ було обрано окрему п'ятичленну дирекцію, яка турбувалася справами ФОУ. Тому, що ЛВУ не має урядом затвердженого статуту, а такий статут має наш тижневик „Гомін України”, зібрані гроші на ФОУ в Канаді вльовують на окремій конті В-ва Гомін України”, зі захованням всіх точок правильника, що його прийняла остання конференція ЛВУ. Збірку на ФОУ продовжується. Вона буде проходити без змін аж до свого повного завершення

Як скоро до цього прийде, залежатиме від нас і нашої праці серед української громади.

До внутріорганізаційної роботи належить теж зачислити всі сходи наших управ, ширші сходи наших відділів, всю найменшу виконану роботу нашого членства, без чого не було б діяльності й не було б організації. Так як у машині немає зайвих речей і кожна частина має своє місце і своє завдання, так і в організації кожний член є важний і кожна робота необхідна!

Очевидно, наші досягнення могли б об'єктивно бути далеко більші, якщо б все наше членство працювало за своїми силами й усе проходило так, як заплановано.

За підзвітний час число наших відділів залишилося без змін. Число наших членів дещо зросло. Це невелике число, але велике досягнення в наших умовах, коли допливу людей з України немає і ми знаходимося у періоді життя нашої організації, коли вона знаходиться в стадії зміни поколінь. Деякі наші члени не зовсім задовільно проявлялися на терені своїх відділів чи поселень; зате чимало інших наших членів були активними не тільки в наших організаціях УВФронту, але теж уділялися і поза нашим Фронтом у різних ділянках загальноукраїнського громадського, політичного, культурного й церковного життя.

Великим, успішним і незаступним зв'язковим між нашим членством в площині ідейного наснаження, зв'язку з Україною та потрібної інформації був наш орган, тижневик „Гомін України”. Щоби вплив наших ідей, які заступає ЛВУ, поширити на тут народжених українців, що не володіють або слабо знають українську мову, і таким чином залучити їх до боротьби за повернення національних і людських прав в Україні, почав від недавня появлятися англomовний додаток „ГУкраїни”, під назвою „Юкраїнієн Еко”. Отже, англomовний додаток Гомону є, і за нами всіми є обов'язок донести його туди, куди він належить. Аргументу, що мовляв не читають „Гомону”, бо не знають мови... вже не може бути й якщо й тепер не читатимуть англomовної секції тут народжені українці, то це буде наша й тільки наша вина!

Зі загальним здорожінням цін, відходом багатьох

передплатників на вічний спочинок і невеликий приплив нових передплатників певно з причин частинного чи повного незнання мови, „Гомонові України” щораз важче приходиться в’язати кінці з кінцями. Беручи до уваги ролі, яку відіграв „Гомін України” в минулому й без сумніву далі відіграватиме в майбутньому, та розуміючи вагу газети для ЛВУ та інших організацій УВФронту, ми повинні все зробити, що є в наших силах, щоб забезпечити безперервну появу „ГУкраїни” тепер і в майбутньому. Ми повинні подбати не тільки про те, щоб всі наші відділи ЛВУ, ОЖ ЛВУ та відділи інших організацій УВФронту були одно — й більше разово членами нашої видавничої спілки „ГУкраїни”, але старатися про те, щоб наші члени й патріотична українська громада не забували про потреби „Гомону України” при всяких нагодах, щоб пам’ятали про його потреби при спадках, записах, наділах, фундаціях тощо.

Серед української та неукраїнської громади працювали: референт внутрішньої політики та референт зовнішньої політики. З обома названими референтами співпрацювали всі інші наші референтури всюди там, де для цього була потреба.

На внутрішньоукраїнському відтинку ми працювали в системі КУК, стараючись задержати загальне замирення і співпрацю на українському громадському відтинку. На жаль з незалежних від нас причин, це нам не завжди здавалося. І так, перед останнім конгресом КУК осінню 1977 року нас поставлено перед вибором, чи ставити нам вище — як говориться у відомій пісні — мир і тишину в українському сімействі, чи радше обстоювати ті наші заложення і постанови, із за яких ми вийшли в широкий світ і на яких постала наша організація і які записані в її статуті. Не важко тут догадатися, що мова йде про запрошення марксиста і атеїста на конгрес КУК в одній чи другій ролі. Тут треба нам всім пригадати, що наше членство разом з членами всіх організацій УВФронту весь час активно стояло за права всіх українських політв’язнів, запроторених до большевицьких тюрем, концтаборів і психушок, в тому числі теж і Леоніда Плюща. Всі ми спомагали акції в їхній обороні, морально й матеріально. Ми доцінюємо

заяви Плюща в обороні української незалежності. Ми одначе не віримо, що незалежність для українського народу принесе марксизм, чи нео-марксизм, бо за всі роки він поборював і знищував її в практиці та заперечує її в теорії. Багато з нас тут присутніх знає про це так з практики як теж із теорії! Ми не маємо застереження до виступів Плюща там, де його просять і хочуть слухати. Ми одначе вважали, що Плющ не повинен був бути запрошеним на **загально-український збір**, яким являється в Канаді КУК, якщо не було повної згоди на те всіх складових організацій КУК.

З історії вже знаємо, чим скінчилися в Україні в 20-ти роках мрії про загірну комуну, де, та як скінчили її носії та як дорого заплатив український нарід за те, що дав себе зачарувати тими ілюзіями. Коли ж цих перших дехто ще старається розуміти, бо все це, мовляв, діялося на початку, люди не знали тощо, то аж ніяк не можна зрозуміти 60 років пізніше ані Плюща, ані його вже наших оборонців, що-як виходить-нічого не навчилися і все забули. Бо як можна забути живим людям голодову облогу, розстріляне відродження, кривавий розгін московських гавляйтерів в Україні, сталінський терор і практику злиття націй. Історія ані не має випрозування для помилок, ані не вибачає тим, що помиляються. Може б не було так зле, коли б за свої помилки мрійники платили тільки самі й ніхто більше. На жаль так не є й не було раніше. За помилки мрійників в Україні платить наш народ в тому числі й ми до сьогодні! Хтось може обороняти Плюща, що він-мовляв — проти хрущовського чи брежневського звироднілого марксизму, що він за дійсний марксизм, авторства Маркса та Леніна, як він каже — неомарксизм. Історично, коли йде про ставлення до української незалежності, то між обома марксизмами немає жодної різниці. На ділі, і Маркс і Ленін ставилися вороже до нації та націоналізму. Якщо ж такий чи інший націоналізм колись-будь піддержували, то тільки як засіб, як щабель до остаточного інтернаціоналізму, тобто злиття націй. Ось кілька думок Леніна про самовизначення народів, націю та націоналізм: „Для боротьби з язвою націоналізму в усіх її формах дуже важливе значення має **проповідь**

права на самовизначення" (все вам признаємо, тільки дайте себе вруки взяти...) І далше: „Марксизм непримиримий із націоналізмом, хоч би він був найбільш 'справедливим', 'чистенький' тонкий і цивілізований. Марксизм висуває на місце всякого націоналізму-інтернаціоналізму, злиття всіх націй у найвищій єдності"... І ще в іншій місці:"... Пролетаріят же не тільки не береться відстоювати національною розвитку нації, а навпаки, перестерігає маси перед такими ілюзіями, відстоює свободу капіталістичного обороту, вітає всяку асиміляцію націй за винятком насильної, або такої, що спирається на привілеї".

Беручи до уваги повищі думки теоретика марксизму (до нього-ж звертаються т. зв. нео-марксисты, як до джерела) і спираються на наші життєвої практиці, представники організацій УВФронту в Канаді порішили не брати участі в конгресі КУК, де апостол марксизму завертав би нас назад до часів загірної комуні, що була тільки засобом, щоб нас фактично й духово обеззброїти і підчинити інтернаціональним інтересам у московському оформленні.

Діяльність ЛВУ на внутрішньоукраїнському відтинку за звітній час проявлялася у наших щорічних зустрічах українців Америки й Канади, святкуваннями різних національних річниць, ширшими сходами, живою газетою, словом — всім тим, що дає нашому членству ідейне наснаження, потрібне для виконання його щоденних і не завжди легких завдань. Обширніше про дію референтури звітував її голова ред. С. Солонинка.

Окрему увагу присвячувала наша організація за весь час свого існування нашим зовнішньо-політичним справам. З власної ініціативи і на заклик Воюючої України, ми ставили собі завдання шукати зрозуміння і помочі, моральної і матеріальної, в країнах нашого поселення для боротьби України за свою волю і справедливий мир у світі. Ми виразно інформували наших співгромадян про небезпеку, яка грозить вільному світові від російського імперіялізму та інтернаціонального комунізму і кликали їх до ліквідації цієї загрози, як передумову для загальної безпеки й справедливого й тривалого замирення в світі.

Зі звіту нашої зовнішньо-політичної референтури довідуємося, що за підзвітні три роки було понад 20 демонстрацій в обороні українських політв'язнів та прав України й інших підсоветських народів на незалежність. В усіх тих акціях роля Ліги була або як учасника або ініціатора.

ЛВУ за звітний час взяла участь у міжнародніх конференціях ВАКЛ та ВАЯКЛ в Кореї, на Формозі та в Бразилії. Там наші представники заступали наші погляди й ширили наші ідеї.

Тому, що ми весь час перебуваємо в західному світі, маємо можливість стрічатися з представниками інших національностей, поневолених большевизмом і маємо багато молоді, зі знанням мови, психіки та громадських і політичних інституцій країни в яких живемо, зовнішньо-політична референтура має більше можливостей, засобів і способів до праці для здійснювання наших програмових заłoженъ, ніж кожна інша наша референтура. Це ми повинні постійно мати на увазі на майбутнє. Зокрема коли йдеться про контакти нашої організації з іншо національними групами по лінії АБН, участь наша в канадськїм політичнїм життї по лінії всіх трьох партій, як теж на всіх трьох рівнях канадського громадського й політичного життя — федеральнїм, провінційнїм і міськїм, наша молодь мусить активізувати більше ніж дотепер, щоб ми могли твердо стати в канадських кругах політики, науки, інформації тощо.

У підзвітному періоді ми працювали як частина ОУВФронту в Канаді, творючи одну ланку в СУВФронті, що координував всю роботу наших організацій у світі на допомогу Україні, за новий лад у світі.

Наш звіт не був би повний, коли б не було згадки і признання для тих багатьох, що часто безіменно, не шукаючи признання, жертвно й з посвятою виконували свої обов'язки. Це є ті наші неструджені члени, на яких спирається наша організація... Хай свідомість добре виконаної роботи, совісно виконаного обов'язку на фронті боротьби за волю нашої нескореної Батьківщини, буде для них признанням і нагородою. Хай наш з'їзд теж стане заохотою до праці для тих, що з таких чи інших причин відстали чи розгубилися. Це потрібне

й конечно, бо великі завдання, які собі ставить наша організація, вимагають участі в праці й боротьбі нас усіх. Ми все мусимо пам'ятати, що згуртовані разом і прикладаючи рук разом, ми творимо силу, якої нам треба, щоб силою збороти насильство ворога. Ступаймо всі разом шляхом труду й боротьби за перемогу української правди й перемога буде наша!

На закінчення дозвольте подякувати всім членам ГУправи, управам відділів, всім нашим членам і прихильникам, що трудилися для здійснення великих і нелегких наших завдань — допомогти нашому народові, здобути йому „волю і славу і владу”.

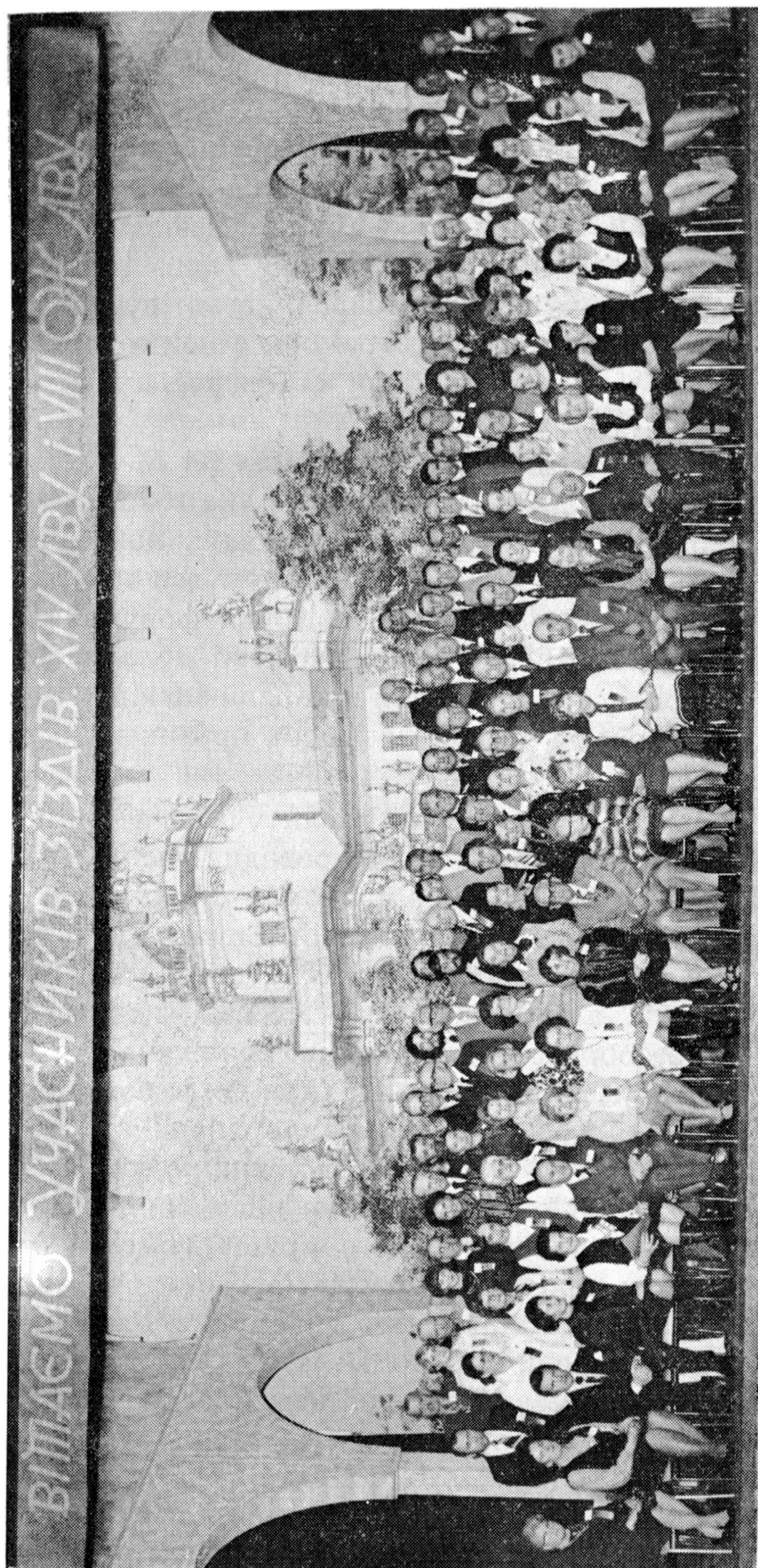
ОКРУЖНІ НАРАДИ ОУВФ У СУДБУРАХ

На протязі двох днів, 8-9 листопада 1975, Судбури, як осередок українського поселення у Північному Онтарію, були центром уваги ОУВФ, які у цих днях відбували тут свої окружні наради.

Хоч величезні простори Північного Онтарію не конче сприяють ближчому контактові, то все ж таки, завдяки добрій підготовчій праці господарів — ОУВФ в Судбурах, наради під кожним оглядом були успішними. Активна участь в нарадах та жваве зацікавлення проблемами Українського Визвольного Фронту, як провідної сили українського політичного й громадського життя в Канаді, були доказом того, що такі наради для живого контакту, плянування і активізації праці ОУВФ є konieczними.

Головну Управу ЛВУ заступали: інж. В. Безхлібник — голова і В. Дідюк — секретар, Головну Управу ОЖ ЛВУ пані: О. Заверуха — голова, Т. Стахів — орг. референт, А. Федак — касир і М. Колодій — культурно-осв. реф.; п. А. Дзюбанівський заступав КУ СУМ Канади.

Наради, які відбувалися в Домі Української Молоді, відкрив голова відділу ЛВУ п. Г. Савків та попросив до дальшого ведення нарадами секретаря ГУ ЛВУ В. Дідюка. Учасників нарад вітали також голова ОЖ ЛВУ

Учасники 3'їздів ЛВУ і ОЖ ЛВУ
24-26 березня 1978.

п-і А. Станецька і голова Осередку СУМ — М. Плотиця. Координатором всіх нарад був секретар ГУ ЛВУ ред. В. Дідюк, секретарями — п. М. Коційовський і п-і Н. Сліпенька. Реєстрацію учасників проводив п. В. Купчак.

У першій пленарній сесії нарад були: слово голови ГУ ЛВУ інж. В. Безхлібника, цікава доповідь п-і Т. Стахів, та інформація про справи СУМ п. А. Дзюбанівського. У виступах представників Головних Управ порушено цілий ряд спільних проблем і справ, наголошуючи ідейно-політичні й статутово-програмові аспекти праці в системі ОУВФ, які опісля були обговорені у діловій активній дискусії.

Спільною вечерю вміло проводила п-і М. Колодій. На вечері виступали: п-і О. Заверуха, яка говорила про участь українських жінок у Міжнародних конференції в Мехіко, а інж. В. Безхлібник інформував про нашу зовнішньо-політичну працю на світових форумах АБН і ВАКЛ в Бразилії. Обі цікаво передані доповіді дали багато матеріалу та відомостей про наші зовнішні зв'язки і активну участь у праці світових протикомуністичних організаціях.

У неділю, 9.11., делегати взяли участь у Богослуженнях, а опісля по обіді, яким проводив член КУ СУМ п. А. Дзюбанівський, згідно з пляном — приступлено до праці на сесіях окремих організацій. справи ЛВУ реферували інж. В. Безхлібник і ред. В. Дідюк; ОЖ ЛВУ — п-і О. Заверуха, а справи СУМ — п. А. Дзюбанівський. На сесіях обговорено ряд справ. як: політична акція на різних форумах, Фонд оборони України, виховні проблеми, членство, преса, видання, координація праці і співпраця всіх ОУВФ і т. д. Представник „Гомону України” п. М. Коційовський зробив відповідний заклик в справі поширення читацького круга „Гомону України”, вказуючи про можливості приєднування нових передплатників і читачів, якщо знайдуться охочі люди допомогти цій справі. П. Процак із Су Сент Марі поінформував, що — незважаючи на невеликий гурт активних людей в його околиці, — все ж таки праця проходить і має певні успіхи. Наради вітали: голова місцевого відділу КУК п. М. Коційовський, який від імені посадника міста п. Джова Фабро передав почесні відзнаки

міста Судбур представникам Головних Управ, та голова відділу БУК п. В. Самагальський.

На кінцевій пленарній сесії в неділю по полудні секретар ГУ ЛВУ ред. В. Дідюк виголосив коротку доповідь на тему „Україна, наші цілі та завдання”, опісля голова ГУ ЛВУ інж. В. Безхлібник, голова ОЖ ЛВУ п-і О. Заверуха та чен КУ СУМ п. А. Дзюбанівський зробили підсумки праці цієї окружної наради ОУВФ, подякувавши за все гостинним господарям та побажавши дальших успіхів у спільній праці.

Відспіванням „Не пора” закінчено наради. Представники окремих організацій-господарів: заст. голови відділу п. М. Рекуляк, голова відділу ОЖ ЛВУ п-і А. Станецька, голова О СУМ п. М. Плотиця — прощаючи своїх гостей, щиро дякували за участь у нарадах.

Представники ГУ ОУВФ зложили ще візиту парохів укр. кат. церкви о. крилошанинові Т. Приймі, оглянули новозбудовану церкву та обмінялись думками про актуальні справи.

Віriamo, що Судбури і ціле Південне Онтаріо скріпить і пожвавить свою працю для допомоги визвольним змаганням українського народу.

М, Потуторський

З'їзд ОУВФ ЗАХІДНОЇ КАНАДИ

В днях 27-го і 28-го березня 1976 відбувся з'їзд Організацій Українського Визвольного Фронту Західної Канади в Едмонтоні. В їх склад входять: Ліга Визволення України, Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, Спілка Української Молоді і Братство бувших вояків УПА. До участі були запрошені: Ванкувер, Вінніпег, Едмонтон, Йорктон, Калгарі, Летбридж, Портедж Ля Прері, Ріджайна, Саскатун, Тандер Бей, Давфин, Норт Баттлфорд, Флін Флон і Чімайнус, однак на з'їзд прибуло лише сім відділів. Організаторами з'їзду була Централь ОУВФ в Торонті, тому до Едмонтону приїхало шість її представників у особах: інж. В. Безхлібник, голова ГУ ЛВУ, п. О. Заверуха, голова ОЖ ЛВУ, п. Т. Стахів, організаційна референтка ГУ ОЖ ЛВУ, мгр. Я. Заяць голова Крайової Управи СУМ, В. Дідюк генеральний

секретар ГУ ЛВУ та В. Окіпнюк, радний Української Взаємної Помочі, всі з Торонта. Господарями з'їзду були едмонтонські відділи.

Насправді з'їзд почався в п'ятницю, 26-го березня ц. р. вечером. Дім Української Молоді при 9615 - 153 аве, який збудовано перед кількома роками коштом одного мільйона доларів, за стараннями, жертвами та невтомній праці членів і симпатиків ОУВФ, став місцем з'їзду.

В п'ятницю вечером і в суботу рано відбувалася реєстрація представників організацій, кожної зокрема. О 10-тій год. ранку відбулася перша спільна сесія при задовільній кількості делегатів.

Наради відкрив і привітав гостей П. Дацьків голова едмонтонського відділу ЛВУ і передав ведення нарад Генеральному секретареві ГУ ЛВУ п. В. Дідюкові, якого присутні обрали предсідником З'їзду.

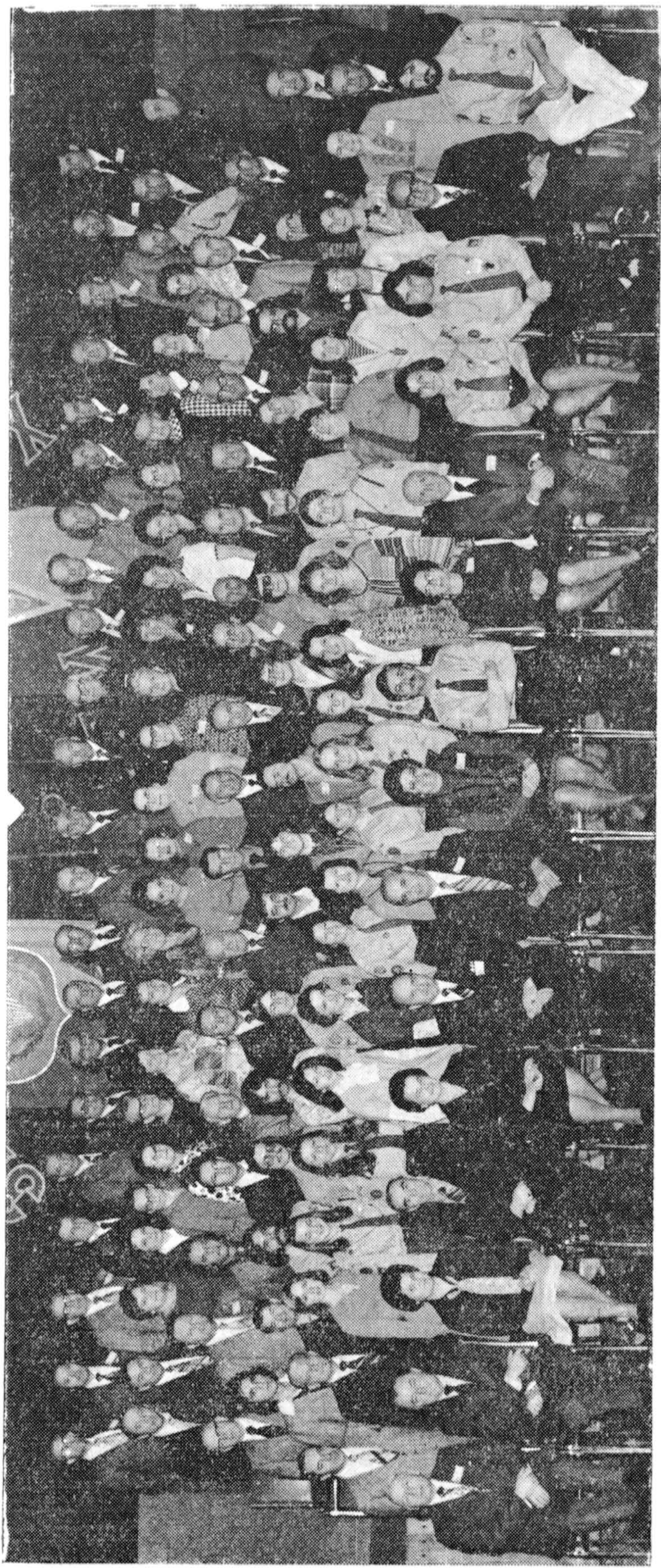
На першій сесії промовляли: інж. В. Безхлібник, п. Т. Стахів, мгр. Заяць та В. Окіпнюк. Всі вони вітали представників з'їзду та зясовували потребу того рода контактів між відділами й центрами. Головну доповідь виголосила пані Т. Стахів про потребу українського визвольного руху, про його значення й наслідки, а в кінці й про недоліки в наших організаціях. Організації Українського Визвольного Фронту оборонили УПА як загально-українську військову формацію, що боролася за самостійність і незалежність України, перед чужими й своїми; переконали нашу спільноту про шкідливість контактів із „культурниками” з СРСР, про свободу народів а в них вимагали прав людини і тощо.

По обідовій перерві відбувалися сесії кожної організації осібно, де обговорено суто організаційної справи, позитиви й недоліки.

Сесії тривали до години 5-тої без перерви, бо о год. 7-ій мала відбутися Зустріч-бенкет із коктейлем від 6-ої години.

Бенкет-Зустріч

В суботу, 27-го березня о год. 7-ій вечером відбувся бенкет із цієї нагоди, який попередила вільна гутірка та „коктейл” від 6-тої години. За головним столом за-

ОКРУЖНА НАРАДА ОУ ВФ ЗАХІДНОЇ КАНАДИ

Едмонтон, 27-28 березня 1976 р.

З ліва до права сидять: П. Дацків — голова відділу ЛВУ, В. Окіпнюк — член КУ СУМ і головний радний УНП, п-і Т. Федорів — заст. голови ГУ ОЖ ЛВУ, П. Башук — член ГУ ЛВУ, п-і Т. Стахів — організаційна реф. ГУ ОЖ ЛВУ, ред. В. Дідюк — ген. секретар ЛВУ, інж. В. Безхлібник — голова ГУ ЛВУ, п-і О. Заверуха — голова ГУ ОЖ ЛВУ, п. Я. Заяць — голова КУ СУМ, п-і Н. Радьо — голова відділу ОЖ ЛВУ, мгр. І. Іванчук — заст. голови ГУ ЛВУ, п-а М. Кобилецька, З. Глушок, д-р В. Гирак, Б. Романюк.

сіли: Преосвященний Владика Ніл Саварин, міністер вищої освіти Альберти д-р Б. Гоголь, члени Легіслятури п. К. Чічак, В. Дячук, члени Головних управ, від ОЖ ЛВУ п-і Ольга Заверуха, від ЛВУ інж. Василь Безхлібник, від КУ СУМ мгр. Ярослав Заяць, організаційна референтка Т. Стахів, генеральний секретар ЛВУ Василь Дідюк, від Української Взаїмної Помочі В. Окіпнюк, Централю КУК заступали перший заступник мгр. І. Іванчук та редактор Петро Башук, а Провінційну раду КУК інж. М. Бойко із головою едмонтонського відділу КУК адв. В. Підручним, а вкінці голови товариств, що входять в ОУВФ в Едмонтоні

Банкетом проводив д-р В. Гирак, привітавши всіх делегатів, гостей та присутніх за головним столом. За круглими столами в аудиторії засіли делегати й гості зі своїми родинами. В надзвичайно приємній атмосфері проходив вечір між знайомими й друзями. Д-р В. Гирак вміло й справно сповняв свої обов'язки господаря. По вечері першу доповідь виголосила п-і О. Заверуха, голова ОЖ ЛВУ із Торонта. Вона говорила про конференцію жінок в місті Мехіко, що відбулася в червні й липні 1975 р. Делегація від зорганізованого жіноцтва брала в ній живу участь.

Там видвинули вони справу жінок-в'язнів, що караються невинно в тюрмах та концентраційних таборах у СССР. Наші делегатки з'ясували представницям світової конференції терпіння, наруги, обставини надмірної праці та не людське трактування їх як невільників „передовою державою” світу, якою є СССР. Це слово не зробило враження на прихвильників на нарадах, щойно голодуючі жінки під залею нарад звернули на себе увагу й мексиканська преса та телевізія присвятила багато уваги українським проблемам в СССР. Бесідниця розказала про інші політичні дії ОЖ ЛВУ в минулому й пляни акцій в майбутньому, між іншими на конференції в Ванкувері, що має відбутися в липні цього року.

Другим промовцем з черги був інж. В. Безхлібник, голова ГУ ЛВУ з Торонта. Він говорив про ідею визволення України, про пропаганду української визвольної справи між державними народами, про ідею Антибольшевицького Бльоку Народів, яка бореться за розчлену-

вання російської імперії на самостійні й незалежні держави своїх народів. Ми, українці неважно, де б були народжені, маємо право й обов'язок боротися за визволення України, бож ми всі чи тут чи там кровно пов'язані. Колиж американці, австралійці та інші могли воювати за В'єтнам, Куба за Анголю, росіяни за Іспанію, та чому ми не мали б боротися за право свого народу. Колись Єгипет поневолений англійцями був зорганізував визвольний банк для фінансування визвольної боротьби, тому й ми утворили „Фонд оборони України”, який конечний нам, як довго Україна не буде вільною. Всі повинні підтримати цей наш визвольний банк-фонд. Бесідник казав, що кожня партія чи організація може діяти, як хоче, може говорити, з ким хоче, навіть із Китаєм, і, коли говорить про визволення України й про самостійну Україну, то добре робить. Як щоб ми всі, що живемо в розсіянні, використали всі засоби й можливості для визволення України, то це визволення було б напевно недалеко. Тому кожного дня питаймо себе, що я зробив сьогодні для України, для її визволення. Не сміємо устати працювати в тому напрямі, аж наша мрія стане дійсністю — вільна, незалежна Україна для наших нащадків.

Третім промовцем був Я. Заяць голова КУ СУМ. Він говорив про пляни Спілки Української Молоді на найближчу майбутність, а саме про проект злету всієї української молоді СУМ в Монтреалі в липні цього року. Він апелював до батьків, щоб дозволяли молоді виїхати на злет, а інші, щоб помагали матеріально тому проекту.

Привітання від провінційного уряду для з'їзду зложив посол В. Дячук, від едмонтонського відділу КУК голова В. Підручний, а від Єпархії Владика Ніл Саварин. Господар бенкету попросив делегатів кожної місцевості з осібна встати, а приявні привітали їх оплесками.

По вечері відбулась мистецька програма. В ній брали участь хор „Верховина”, „Бандуристки” й „Троянди” під мистецьким проводом проф. С. Яременка, який багато праці присвячує тим одиницям. Гарне враження на слухачів зробили ці мистецькі одиниці, які вже мають

в Едмонтоні свою історію та вдячність нашої спільноти. На закінчення цього вечора молодь і старші відіграли сценічну картину Т. Федорів на три відслони, що з'ясовує дійсність підсоветського режиму, де мама карається в концентраційному таборі, а діти поневіряються, мріючи про свою милу й добру маму. О. крил. В. Тарнавський зачав і закінчив бенкет молитвою.

Всі вдоволені розходилися на спочинок, щоб набрати сил на дальші наради.

В неділю, 28-го березня де делегати вислухали Служб Божих в різних церквах Едмонтону, а в год. 10-й розпочалися знова наради організацій. По обідній перерві відбулася спільна сесія, на якій з'ясовано проблеми, перед якими стоять організації УВФ в майбутньому. Там були наголошені недоліки в наших організаціях і поради як їх усунути. Тут наголошувало поміч ЛВУ й ОЖ ЛВУ в праці СУМ-у, без якого ріст ОУВФ буде позбавлений. Приєднання нових членів і поживлення праці по відділах є кончею життєвих обставин — говорили гості з Торонта. Всі ухвалили, що того рода з'їзди приносять добрі наслідки, тому їх треба практикувати частіше, щоб не затрачався зв'язок, приязність і, найважливіше, виміна думок між друзями, що позитивно впливатиме на нашу доростаючу молодь. Найбільше напружувався генеральний секретар ГУ ЛВУ В. Дідюк, який проводив нарадами з'їзду протягом двох днів. Треба ствердити, що він вив'язався зі свого завдання на причуд вдало і за те присутні нагородили його бурею оплесків. Голова відділу ЛВУ Едмонтону, як господар з'їзду, подякував членам головних управ, делегатам із дальших і ближчих місцевостей і побажав, щоб наради принесли нам усім бажані користі та наснажили нас енергією до дальшої праці та боротьби за сповнення відвічної нашої мрії, вільної, суверенної держави українського народу. Відспіванням „Не пора, не пора” закінчено з'їзд Західньої Канади ОУВФ. Спільною знімкою увіковічено цю небуденну зустріч.

М. Завадський

НАША МЕТА — ДОПОМОГА ВИЗВОЛЕННЮ УКРАЇНИ

(З матеріалів Окружних нарад ОУВФ)

Проведені в м. листопаді 1975 р. Окружні наради ОУВФ: ЛВУ, ОЖ ЛВУ і СУМ, в Судбурах 8-9 листопада і в Гамільтоні 28-29 листопада 1975 р., завдяки належній організаційній підготовці, пройшли під кожним оглядом успішно та у значній мірі заактивізували працю до здійснення тих цілей, що їх накреслюють статутіві і ідейні заложення, так окремих організацій, як і цілості Визвольного Фронту. Україна в тяжких обставинах поневолення бореться, ворог безстримно і жорстоко розправляється із найменшими проявами українського самостійного життя, тому і ми в жодному разі не можемо послаблювати виконання добровільно взятих на себе обов'язків — допомоги Україні. З таких залогень виходили ОУВФ в Канаді, відбуваючи свої організаційні наради.

До успіху окружних нарад ОУВФ, зокрема в Гамільтоні, треба зарахувати чисельну і активну участь представників відділів і осередків в нарадах, їхнє зацікавлення проблемами Визвольного Фронту у цілому і своїх організацій зокрема, їхню активну участь у дискусіях та конструктивний підхід до розв'язки питань дальшого організаційного росту і зміцнення активності ОУВФ, як провідної сили українського політичного й громадського життя в Канаді. Різноманітність тематики доповідей і звітів сприяла жвавому обмінові думок над порушеними проблемами та давала загальний погляд на стан, можливості й перспективи ОУВФ у здійснюванні тих завдань, для яких вони були створені та в ім'я яких сповняють свою місію щодо українського народу.

Господарі Окружної наради ОУВФ, яка відбулася 29-30 листопада 1975 р. в Гамільтоні, вміло й належно заздалегідь підготували все так, щоби на протязі двох днів перебування у їхньому місті чисельні делегати змогли брати активну участь і почуватися „як у себе вдома”. Справно діяла реєстраційна комісія, у якій провідну роль вели п-во Стахові, п-і О. Кушнірі та сумівки.

Згідно з запланованою програмою нарад, точно о 10.00 год. ранку, наради відкрив голова відділу ЛВУ з

Гамільтоні п. Г. Устинський, який в імені організацій-господарів привітав присутніх, з щирими побажаннями повних успіхів в нарадах, та до дальшого ведення спільної програми і координації попросив секретаря ГУ ЛВУ В. Дідюка, який подав докладу програму праці з точними подробицями у двох днях нарад, привітав присутніх та попросив до слова інж. В. Безхлібника — голову ГУ ЛВУ, п-і С. Білик — орг. реф. ГУ ОЖ ЛВУ, та голову КУ СУМ — п. Я. Заяця. Виступаючі у короткій, але змістовній і ядерній формі зупинилися над цілим рядом справ і проблем — так своїх організацій, як і цілості УВФ, дали багатий матеріал до виміни думок-дискусії у дальшому ході нарад і рішень. По обідовій перерві організації вели свої окремі сесії.

Ввечері о год. 7.00 відбулася у великій залі УДому спільна зустріч-вечеря учасників нарад, якою вміло провела п-і М. Шкамбара — голова відділу ОЖ ЛВУ в Торонті. На вечері зібралося понад 200 осіб. За покритим столом були: о. митрат М. Федак — парох УГПЦ з добродійкою, о. протопресвітер А. Цимбалістий — парох парох УКЦ, інж. В. Безхлібник — голова ГУ ЛВУ, п-і О. Заверуха — голова ГУ ОЖ ЛВУ, п. Я. Заяць — голова КУ СУМ, мгр. Т. Буйняк — член ЦУ СУМ, В. Дідюк — секретар ГУ ЛВУ, п-і Л. Антонович — заступниця голови ГУ ОЖ ЛВУ, Г. Устинський — голова відділу ЛВУ, п-і Д. Блашків — голова відділу ОЖ ЛВУ, Б. Баран — голова Осередку СУМ, Д. Починок — голова УДому, п-і К. Онуфрик — директорка Рідної Школи і Курсів українознавства, Б. Кульчицький — голова відділу БУК. Вечерю розпочав молитвою о. прот. А. Цимбалістий. З привітами виступили: о. митрат М. Федак, о. прот. А. Цимбалістий, мгр. Т. Буйняк, Б. Баран — заступник голови місц. відділу КУК. До привітів долучився також маестро В. Авраменко, який після вечері висвітлював фільм з 2-го СКВУ. Інж. В. Безхлібник і п-і О. Заверуха виступили з доповідями інформаціями про працю наших організацій на зовнішньому відтинку. Інж. В. Безхлібник говорив про працю АБН — в рамках Світового Антикомуністичного Бльоку і споріднених організацій, а п-і О. Заверуха — про участь українських жінок в Міжнародньому конгресі жінок в Мехіко. Допо-

Учасники Окружної наради ОУВФ в Гамільтоні. Сидять зліва: п-і Т. Стахів, Б. Баран, п-і Д. Блашків, Г. Устинський, п-і О. Романишин, інж. В. Безхлібник — голова Г У ЛВУ, п-і О. Заверуха — голова ГУ ОЖ ЛВУ, Я. Заць — голова КУ СУМ, В. Дідюк, п-і М. Колодій, д-р М. Остафійчук і п-і І. Остафійчук.

відачі зокрема наголошували великий вклад праці АБН і ОУВФ, та їх керівників. В перерві між доповідями юначки Осередку СУМ в Гамільтоні: Ліда Піхоцька, Надя Городецька, Орися Голядик, Марія Главко, Ганя Остапук та Леся Солоденко, під проводом Оксання Довгань, відспівали кілька народніх і жартівливих пісень, за що присутні нагородили їх щедрими оплесками. Вечерю закінчив молитвою о. митрат М. Федак.

Другий день нарад, неділя 30. 11., була призначена на участь в Богослуженнях, продовжування окремих нарад, а після обіду відбулася кінцева спільна сесія, на якій прочитали доповіді: п-і М. Колодій — „Українська жінка в поневоленій Україні” та мгр. О. Романишин — „Наша праця на тлі визвольних рухів в Україні”. Цікаві своєю тематикою доповіді знайшли повне схвалення присутніх. Після доповідей короткі підсумки зробили голови крайових організацій, підкреслюючи успіх і вдоволення з відбутих нарад та закликали до дальшої праці.

Від ОУВФ в Гамільтоні, щирі подяку учасникам і керівникам нарад зложив інж. Р. Стахів, підкреслюючи повні її успіхи. Координатор праці нарад В. Дідюк подякував в першу чергу господарям нарад за гарну і вмілу підготовку нарад, паням з ОЖ ЛВУ за їхні насправді вмілі старання влаштувати вечери та обіди для чисельних делегатів і гостей, побажав всім дальших успіхів в праці з надією, що вона стане ще активнішою у нашій спільній боротьбі за визволення України. Спільним знімком і відспіванням „Не пора” закінчено Окружні наради, зміст яких можна б звести до таких конкретних напрямних щодо дальшої праці, завдань і способів їх розв'язки:

Український Визвольний Фронт має стати дійовою силою української громади, не збиваючись з ідейних позицій українського націоналізму, на ґрунті яких формуються в Україні сили української національної ідеї. Цими ідеями УВФ має наснажувати українську спільноту.

Вирощувати інтелектуально-політичні сили ВФ, як зброю на фронті політичної і культурної боротьби проти московського поневолювача України. Стимулювати

розвиток української політичної думки, в ідейному обміні з процесами ставлення національної ідеї в Україні.

Змагати до підвищення культурного рівня у громаді шляхом вишколів, спільних обговорювань проблем, народніх університетів і ін.

Розбудовувати громадське життя, закріплювати ідейно-організаційні надбання ОУВФ, поширювати їх ідейно-політичними впливами ВФ на громадських форумах, даючи основний вклад у працю і формування керівного активу громади.

Плекати дружню і ділову атмосферу для спільної, координованої дії ОУВФ. Проблеми організаційного і громадського життя розв'язувати спільно, з включенням до дії творчих сил громади, де є нагода і місце для праці всіх українських самостійницьких сил, що згідні з ідейними, політичними та програмовими засадами ОУВФ.

Скріплювати почуття ідейної, політичної і структуральної єдності ОУВФ в дії, та ініціативу відділів в терені, в координації з центрами. Скріплення дії ОУВФ — це теж скріплення української громади.

Одностайна ідейно-політична постава ОУВФ внутрі і на громадському форумах скріпить свідому організаційну дисципліну та пошанування авторитету проводів ОУВФ. Плекаймо почуття організаційної відповідальності й особистої культури у взаємовідносинах між членами ОУВФ.

Потрібна всестороння допомога в дії нашій молоді і студентам, зокрема в намаганні протиставитись асиміляційним процесам, та заохочуванням молоді до активної суспільно-громадської праці.

Скріпити нашу зовнішньо-пропагандивну діяльність. Включатись у загальні зовнішні й внутрішні виступи в обороні нескорених, та всяко піддержувати велетенську працю АБН-ОУВФ.

Посилити організаційний зв'язок Головних Управ з низовими клітинами, а зокрема особисті контакти, та у формі Окружних нарад, в залежності від обставин і потреб більшого чи меншого засягів.

Збільшити зацікавлення і моральну та матеріальну допомогу нашій пресі, яка в часі наступу ворога на

українську духовість сповняє в умовах вільного світу велетенську роботу.

Розбудовувати свою матеріальну базу у формі ФОВ, який стане основною базою для дальшої праці ОУВФ в обороні України, розраховуючи тільки — і тільки — на власні сили, а тим самим і на власну українську політичну роботу.

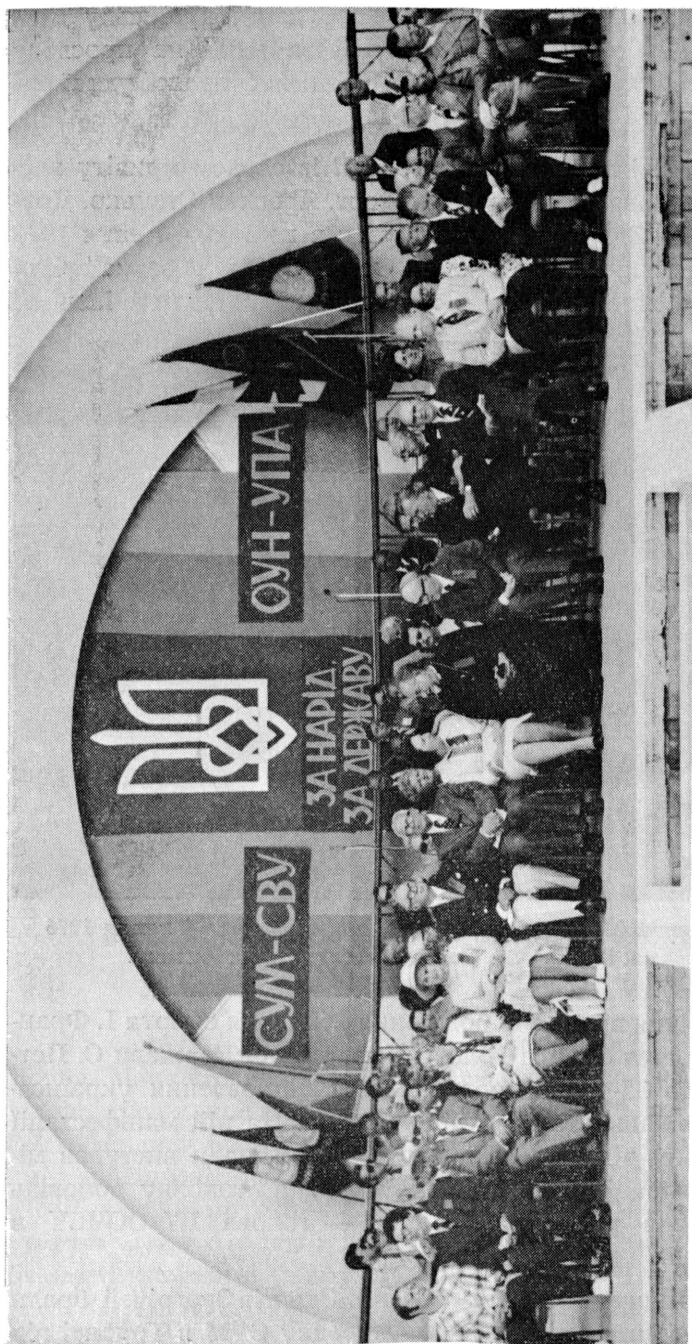
ФРАГМЕНТИ ІЗ ЗДВИГІВ-ЗУСТРІЧІВ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ І АМЕРИКИ

У каденції ЛВУ 1975-1977 р.р. побіч інших зовнішно-політичних маніфестацій, демонстрацій та інших виступів, заходами ОУВФ в Канаді і Америці влаштовано дві — під кожним оглядом вдалі — Здвиґи-Зустрічі Українців Канади і Америки, які відбулися в Канаді. Перша 26-та в неділю, 15 червня 1975 р. на Всеканадсь-

ГРУПА УЧАСНИКІВ ЗДВИГУ-ЗУСТРІЧІ:

з ліва: інж. Д. Романишин, о. митрат П. Хомин, Владика Кир
Исидор, В. Дідюк, Дост. Я. Стецько, пані О. Романишин,
пані М. Малащук, Х. Малащук, д-р Р. Малащук.

Президія 26-го Здвигу-Зустрічі Українців Канади і Америки на Виставовій Площі (Кенедіян Нешонал Експішн — CNE) — в Торонті, 15 червня 1975 р.

кій Виставовій Площі — СNE — в Торонті, яка проходила під загальним гаслом „Здобудеш Українську Державу — або загинеш у боротьбі за неї!” на прославу ген. Р. Шухевича-Чупринки, В році нескореної української жінки і 50-річчя СВУ-СУМ.

На цій великій маніфестації із словом привіту виступав голова Проводу ОУН Дост. Ярослав Стецько. Другий 27-ий Здвиг-Зустріч відбувся в неділю, 4 липня 1976 на Виховно-Відпочинковій Оселі СУМ „Веселка” біля Актопу, який проходив під гаслом: „Словом і Мечем”

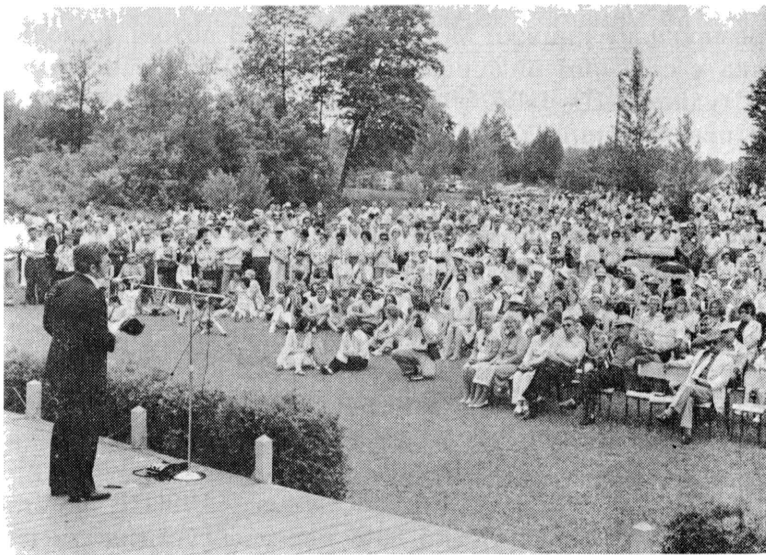

Президія 27-го Здвигу-Зустрічі, яка відбулася 4 липня 1976 на Сумівській Оселі „Веселка” біля Актопу.

у 120-річчя від дня народження і 60-річчя смерті І. Франка, 50-річчя смерті Голови Української Держави С. Петлюри та 35-річчя проголошення відновлення української державности 30 червня 1941 р. На цій маніфестації із словом від Федерального Уряду Канади виступав міністер праці Дост. Джон Мунро, а головну доповідь виголосив ред. І. Білинський — голова ГУ ООЧСУ в Америці.

У мистецькій частині обох Здвигів-Зустрічей брали участь мистецькі ансамблі Осередку СУМ в Торонті під

керівництвом мгр. В. Кардаша, представники федерального, провінційного і міського урядів Канади, чисельні представники українських суспільно-громадських, політичних і церковних організацій з обох країн, сотки молоді та тисячі української громади.

До тисячних мас учасників Зустрічі-Здвигу промовляє
федеральний міністер праці Дост. Джон Мунро.

ЗВІТ ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ ЛВУ на XIV Крайовому З'їзді

ГККомісія в складі пп.: Іван Бойко, Степан Рошко, Волод. Макар, перевівши контролю фінансів і касового діловодства канцелярії ГУ ЛВУ за ділову каденцію 1975-6-7, ствердила правильність усіх вписів та їх згідність з пред'явленими до контролю документами і прилогами.

Деякі дрібні технічні недотягнення, на які звернено увагу в часі контролю, були зразу виправлені, згл. мають бути еліміновані в майбутньому.

ГККомісія стверджує, що ГУправа і її канцелярія у своїй фінансово-господарській діяльності назагал втри-

малася в межах прелімінованого на XIII-ій Кр. Конференції річного бюджету, що передбачував по боці прибутків і видатків суму \$26,500, осягаючи впродовж трьохрічної каденції суму **ПРИБУТКІВ** \$73,660.83, що — включаючи сальдо з 1974 р. — дало суму \$74,678.44.

Окрему позицію становить рахунок надходжень з розпродажу книжки М. Климишина „В поході до волі”, яка є спільним виданням ЛВУ і Дослідного Інституту „Студіум”. Ця сума, у висоті \$13,419.70, не є включена у предложений XIV-ій Кр. Конференції касовий звіт, з уваги на незакінчення розрахунків за згадане спільне видання з Досл. Інститутом „Студіум”. Як ми чули зі звіту фін. реф-а п. Б. Гірника, ГУ ЛВУ рішила трактувати цю суму (після розрахунку зі „Студіум”) як базу видавничого фонду, з метою м. ін. опрацювати і видати вичерпний репрезентативний збірник-альманах до 30-річчя ЛВУ, що й було зафіксовано у фін.-бюджетових постановах XIII-ої Кр. Конференції ЛВУ. Згадана сума була здепонована на окремому конті у кред. коопера-тиві „Будучність”.

По боці **ВИДАТКІВ** фігурує сума \$64,788.31, що становить приблизно тільки 80% передбаченої висоти видаткування за 3 роки. У висліді, ГУ ЛВУ прийшла на цю Кр. Конференцію з небувало високим в історії ЛВУ сальдом \$9,890.13.

На погляд ГККомісії це несподівано високе касове сальдо осягнено коштом виконного апарату, в той час, як єдиний платний працівник у головній канцелярії ЛВУ (він же й головний організатор у поїздках) прямо фізично не встигав упоратися з навалом щоденних справ і обов'язків. Це є питання оплати додаткового працівника в нашій головній канцелярії, що є предметом за-станов і розважань наших Крайових Конференцій і Головних Управ від ряду років.

На підставі перевірених книг і прилог — касових і ділових, в тому теж книги протоколів, книги писем, течки обіжників, альбому вирізків з дописами про діяльність відділів ЛВУ, течки фін. обтяжень і розрахунків відділів тощо, ГККомісія стверджує з приємністю, що на протязі підзвітної трьохрічної каденції Головна Управа ЛВУ працювала інтенсивно, жертовно, з посвятою,

діловодство вела старанно, у видаткуваннях була може аж надто ощадна, а у висліді — втримала нашу організацію й установу на належній висоті.

Тому, на закінчення свого звіту, ГККомісія ставить перед XIV-им Кр. З'їздом формальний внесок на уділення абсолюторії всім уступаючим керівним органам.

За ГККомісію:

І. БОЙКО і С. РОШКО — члени

В. МАКАР — голова

З В І Т

ГОЛОВНОГО ГРОМАДСЬКОГО СУДУ ЛВУ

Головний Громадський Суд Ліги Визволення України був обраний на Ювілейній 13-ій Крайовій Конференції 1975 році в такому складі: Микола Андрухів, Олександр Матла, Ярослав Сербин, Микола Остафійчук і Петро Мицак.

За підзвітний час, до Головного Громадського Суду не вплинула жодна справа.

На тій підставі, можна винести уяву, що в загальному наше членство морально здорове, свідоме та вироблене.

Закликаємо всі Управи і членів ЛВУ стояти даліше на сторожі моральних цінностей і надалі в праці ЛВУ керуватися розумом, любов'ю, вирозумінням та громадською відповідальністю.

За Г. Г. Суд ЛВУ

М. Андрухів

голова

О. Матла

заст. голови

Я. Сербин

секретар

д-р М. Остафійчук

член

П. Мицак

член

ЗВІТ ВЕРИФІКАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ

14-го Крайового З'їзду ЛВУ, 24-26 березня 1978.

Комісія працювала в складі: Василь Дідюк, Іван Мокан і Василь Кушмелин.

1. По перчитанні і перевірці протоколу з 13-ої Ювілейної Конференції ЛВУ з 21-23 березня 1975 списаний секретарем Конферетнції д. В. Дідюком — точно і вірно на 6 сторінках битого машинопису: всі прилоги до протоколу зібрані старанно у два грубі фоліяли. Комісія ставить на прийняття і затвердження протоколу у зафіксованому стані.

2. Комісія перевірила реєстр учасників 14-го Крайового З'їзду, виповнені ними реєстраційні картки та пропозиції делегатами уповноваження, ствердила, що в залі другого дня нарад були присутні: а) делегати від 31 відділів ЛВУ, які диспонували 79 мандатами, в тому числі 4 передані письмово іншим умандатованим учасникам: б) 31 член Головної Управи ЛВУ зі стільки мандатами. Разом у 14-му Крайовому З'їзді ЛВУ взяли участь 106 умандатованих делегатів і представників, які заступали 30 відділів ЛВУ.

Список поодиноких відділів ЛВУ, заступлених на цьому Крайовому З'їзді, в прилозі до цього звіту.

Зареєстрованих гостей у першому і другому дні З'їзду було 12.

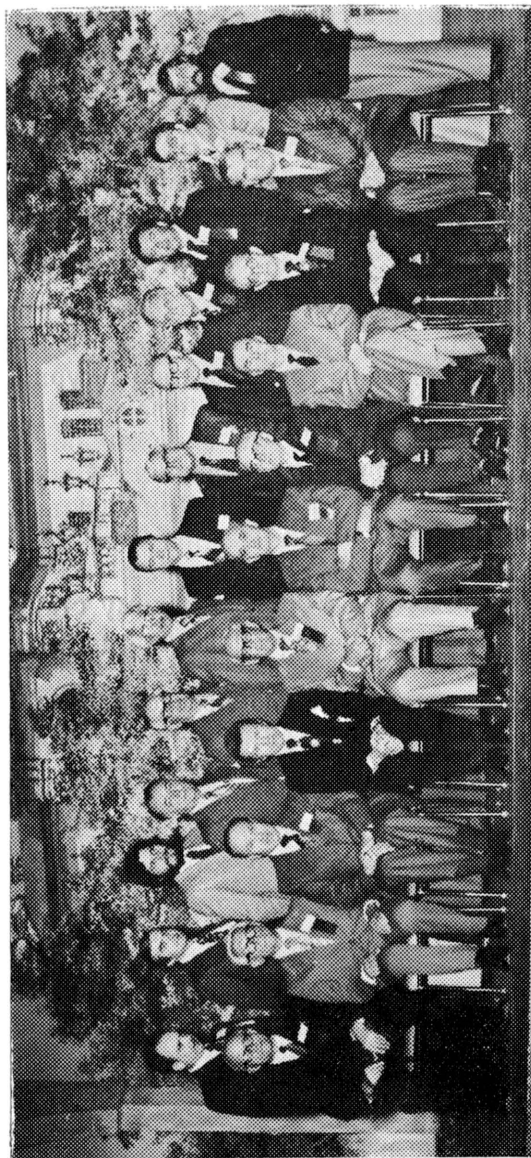
Торонто, 25 березня 1978.

За Верифікаційно-мандатну комісію:

В. ДІДЮК

І. МОКАН

В. КУШМЕЛИН

ГОЛОВНА УПРАВА ЛВУ, 1975-1977 РР.

Сидять зліва: ред. В. Макар, інж. М. Барабаш, ред. В. Діюк, mgr. Т. Буйняк, др Р. Малашук — почесний голова, інж. В. Безхлібник — голова, ред. В. Солоника, ред. П. Башук, проф. М. Андрухів, ред. М. Фіголь; стоять зліва: mgr. В. Кардаш, mgr. О. Романишин, mgr. І. Пришляк, дир. В. Окішнюк, дир. І. Бойко, П. Мицак, Б. Гірик, інж. П. Бубела, М. Баргів, С. Безубко, mgr. С. Кузь, mgr. Б. Лишишин, ред. А. Бандера. Відсутні на фото: mgr. В. Кліц, Л. Квасниця, mgr. Ю. Шимко, інж. Я. Чолій (Монреаль), mgr. І. Іванчук (Вінніпег), др В. Гирак (Едмонтон).

ЄДИНО ПОЛІТИКА СИЛИ МОЖЕ МАТИ УСПІХИ
(Програмова доповідь виголошена на 14. Крайовому З'їзді ЛВУ
і 8. Крайовому З'їзді ОЖ ЛВУ в Торонті)

Я маю шану, але й відповідальність подати програмову доповідь, на основі якої повинні бути сформульовані далші завдання ЛВУ і ОЖ ЛВУ. Така програмова доповідь, на мою думку, мусить бути виведена на основі ситуації в Україні й в цілій російській імперії, на тлі сучасних міжнародних умов та зокрема умов в Канаді, та врешті в контексті життя української діаспори та стану всіх організацій Українського Визвольного Фронту.

Без найменшого сумніву, наш розгляд треба розпочати від оцінки ситуації на батьківщині. Україна є началом всієї нашої політичної та громадсько-культурної діяльності, або як сказала сучасна крайова поетеса: Україна — наша „Вічна Матір”. Ми є нерозривною часткою великої української нації, незалежно від того, чи живемо в Україні чи в розпорошенні. Пригадуються слова Василя Симоненка: „Можеш вибирати друзів і дружину, вибрати не можеш Батьківщину”.

Українська нація сьогодні в дуже тяжкому стані: вона під загрозою знищення, народовбивства з рук російських імперіялістів, які прикриваються і користуються протилюдною комуністичною псевдо-наукою і советською державною системою. Тисячі українських політв'язнів різних поколінь і з усіх частин України вказують на існування поважного потенціалу нескорених сил нашої нації. Там дуже поширений погляд, що „коли твоя нація в критичному стані, коли саме її національне буття й майбутнє під питанням, — тоді покидати її — ганебне”. Вони гордо й відважно заявляють так, як сказав поет-шестидесятник: „Народ мій є! Народ мій завжди буде! Ніхто не перекреслить мій народ!” Такої моральної постави нам вчитись від них!

Проте, як не дивно, тут на еміграції ширяться обманні погляди, що там нібито немає національно-визвольного руху, а лише дисиденти-інакомислячі, себто рух опору проти режиму, ідеалісти советсько-соціалістичної конституції та системи, які бажають причинитися до більшої справедливості і законності, але це

ніякі націоналісти-революціонери, які хочуть знищити російську імперію разом із усім комуністичним режимом та відновити суверенну українську державу.

Ми рішуче мусимо, і до цього ми зобов'язані перед тисячами крайових героїв і мучеників, заперечувати обманні погляди, ширені головно російськими дисидентами, різними єдино-неділимськими русофілами і державними колами Заходу, які зацікавлені в мирній коекзистенції з росіянами. Ті кола замовчують, викривляють, а то й тихцем поборюють національно-визвольні рухи в російській імперії та фаворизують помірковані нацифістичні гуртки дисидентів. Що більше, ми зобов'язані посилити ширення словом і пером правди про національно-визвольний рух в Україні, освячений тисячами жертв, муками, торттурами, страшними переслідуваннями, засланнями та всенародною Голгоотою. Без жодного сумніву ми в праві ствердити, що ОУН існує і діє в Україні і є ядром організованої боротьби.

Треба виразно і без вагання підкреслити, що головним ворогом для величезної більшості українських політ'язнів є російський імперіалізм і тоталітарний комуністичний режим. В цій засадничій справі найкраще розрізнити український визвольний рух від російських дисидентів в той спосіб, що дисиденти є лише й найперше за зміну або зреформування режиму в СРСР, в той час коли український і всі інші національні рухи є за встановлення власних суверенних держав, отже найперше за ліквідацію СРСР. Це розрізнення виразно бачимо в крайовому документі званому як меморандум ч. 18 Української Гельсінської Групи з грудня 1977 р. Там стверджено, що Москва пускає в західний світ дисидентів, незалежно від їхньої національності, бо вони не є страшні для збереження російської імперії. Зате, Москва досі не випустила на Захід ані одного чоловічого члена українського національно-визвольного руху. Це твердження означає, що ніхто випущений останнім часом із СРСР на Захід не то, що не має права особисто репрезентувати український національний рух, але це треба мати на увазі тим групам відірваних від крайової дійсності емігрантів, які пробують тенденційно підняти чи то націонал-комуністичний чи реформістсько-советофільський прапор. Також необхідно

звернути пильну увагу на опублікований в націоналістичній пресі перший список 250 українських політв'язнів. Чому? Тому, що цей список включає щонайменше 90 відсотків ідентифікованих осіб, яких карають або за приналежність до ОУН-УПА, або за явну церковно-релігійну християнську практику, або за національно-культурну діяльність, або за виразні вияви словом і пером націоналістичних поглядів, або за виразну проти-советську і протиімперську діяльність. Цей список треба видрукувати по-українськи, по-французьки й по-англійськи окремим виданням та якнайбільше поширити, бо живі люди — це найбільше свідоцтво українського національно-визвольного протиімперського руху.

Помічається, що російський дисидентський рух поволі зменшується, бо багато дисидентів, яких кількість сягає декількох десятків осіб, вислали на Захід, а судячи по напливові підпільної та захальвної літератури з України, сила українського національного руху впарі з аналогічними рухами інших поневолених націй — збільшується. Цей ріст йде впарі з сильною революціонізацією поглядів та завдань цього руху. Численні наші патріоти зрікаються советського громадянства, як протест проти цілої бандитської советської держави. Сильно підносять прапор безкомпромісового націоналістичного руху — бандерівців. Носити в Україні це знам'я — одне з найпочесніших.

Прикладом для всіх українців мусить бути становище, що його зайняв Левко Лук'яненко в захист прав Богдана Чуйка, відомого члена ОУН. Постава Лук'яненка заслуговує на наше найвище признание. Відповідний матеріал появився в „ГУ” з датою 5 квітня. Теж наспів з України лист самого же Чуйка, в якому він гордо й непохитно стверджує своє членство в Організації Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери і в Українській Повстанській Армії. Всі організації Українського Визвольного Фронту повинні повести відповідну кампанію на допомогу і Богданові Чуйкові і Левкові Лук'яненкові, але також дати піддержку ТУСМ в його розпочатій акції визволення Юрка Шухевича.

Рівночасно помічаємо станніми місяцями поважний підйом та ширення в Україні християнства. Наспі-

лий на Захід документ Миколи Руденка — „Останнє слово” на большевицькім судилищі — це взнеслий трактат християнського людяного ідеалізму в боротьбі з марксистським атеїзмом. Заява Руденка розпочинається так: „Громадяни судді! Сьогодні перед судом стоїть Слово. Пригадуєте? Споконвіку було Слово і Слово було у Бога і Слово було Бог. Усе через Нього сталося, і без нього ніщо не сталося, що сталося. Так починається Євангеліє від Йоана. Якби ми не заперечували ідеалізм, а все ж істина лишиться: людина з’явилася на землі тоді, коли на земській кулі з’явилося слово. Немає слова — немає людини.” і т. д.

Також продістався з України на Захід лист Йосипа Терелі до папи Павла VI, в якому він вказує на безпощадний бій, що його ведуть українські християни з російськими імперіялістами і марксистським безбожництвом. Ця дуже сильна заява кінчається так: „Благаємо наших братів і сестер католиків світу та всіх християн стати на наш захист; стати на захист замученої гр.-кат. Української Церкви!” — Всі наші Церкви повинні спільно поробити ефективні заходи допомоги Йосипові Терелі та повести скоординовану безперервну дію на допомогу воюючим християнам в катакомбах України, та зрушити до дії весь християнський світ. Там все гостріше йде наступ національних рухів на великодержавний шовінізм, а між дисидентами знаходяться люди, які добачають багато позитивів у цій імперії, включно з советською конституцією, атеїзмом марксизму і т. п. Такі дисиденти, як Солженіцин, Некрасов і інші прямо захлинаються у вихвалюванні досягнень червоної комуністичної армії і її „визволення” різних націй, в якій вони вірно служили високими старшинами, — і такі статті навіть вдається їм помістити в емігрантській пресі (гляди „Новое Русское Слово” і УРДП-івські „Українські Вісті” з Н. Ульму. За те, нескорені українські політ’язні готові навіть жертвувати своїм життям задля визволення України (дивись заява Левка Лук’яненка в „ГУ”, ч. 13, з 22 березня ц. р.). Валентин Мороз, Юрій Шухевич, Левко Лук’яненко — це справжні українські патріоти, які після років тортур і знущань далі кидають в обличчя здичавілих

російських горлорізів: „Я люблю Україну більше від власного життя!”

Отже, систематична й многогранна дія Ліги Визволення України і Об'єднання Жінок ЛВУ на допомогу нашому національно-визвольному рухові необхідна, але з виразних національних і протиколоніальних позицій. При цьому не сміємо користуватися такими кар'єристськими способами, як це вчинила група „Смолоскип” з М. Руденком та Київською групою, який передав певні матеріали американському кореспондентові, а їх зразу видрукував „Смолоскип”, чим спровокував гостріше переслідування цілої т. зв. Гельсінкської групи. Тепер вийшло наверх джерело, яким „Смолоскип” діставав таким скорим темпом матеріали Київської групи, зискуючи собі короткотерміновий капітал, але наразивши Київську групу на додаткове brutальне переслідування, даючи КГБ претекст пов'язання з Заходом. Цього роду політично-моральний кар'єризм вимагає широкого осуду всією спільнотою.

Београдська конференція в справі перевірки виконності Гельсінкських домовлень це важна подія, з огляду на її повне фіяско на відтинку будь-яких навіть мінімальних морально-пропагандивних (не кажучи про правно-політичні), осягів для поневолених народів в СРСР і сателітних державах. Останній період між підготовчою і головною Београдською конференціями минулого року захопив широкі кола різних еміграцій дурійкою „людських прав”, викликавши ілюзорну надію (згадаймо нашу приповідку: надія — мати дурних), що може хоч по лінії „людських прав” вдасться щось зискати для наших політв'язнів, якщо вже західні держави не цікавить справа національного визволення. Багато людей іронізували собі з закликів націоналістів, що змислом є піднімати „людські права” лише тоді, коли їх ставлення нерозривно пов'язане з діями на користь національного визволення й поборювання російського колоніалізму. Досі була ще й та трудність, що хвиля захоплення „людськими правами” збігалася з приїздом на Захід советських дисидентів, які підсилювали наголошування „людських прав” та віддалення на задній план справи національної протиколоніальної боротьби. З провалом Београдської конференції можливо що

знову візьме верх в емігрантських колах національне ставлення нашої пропаганди та політики.

Хто не був ілюзіоністом, той мусів знати, що обидві ці конференції мали єдину ціль — заморозити існуючий поділ Європи між двома бльоками — бльоком НАТО і російським бльоком. Лише ілюзіоністи добачували в Гельсінкській угоді якісь користі для уярмлених націй, мовляв, коли СРСР підписав цю угоду, то Захід в праві змусити його притримуватися її. Проте західні держави ніколи не мали наміру піти на шлях якогось рішучого тиску на Росію. Тому тих, які надіялися чогось більшого від Гельсінкської умови можна б прирівняти до тих, котрі надіються поліпшити стан уярмлених націй еволюційним шляхом на основі конституції СРСР. ЄДИНО ПОЛІТИКА СИЛИ МОЖЕ МАТИ УСПІХИ, а не політика паперових декларацій. Із компромітацією ілюзіонізму в політиці, мусить прийти в нашій практичній дії більш рішучий наголос національного питання та опертя на незнищимий потенціал власної нації. Цей вічний закон знаменито розуміють наші борці в Краю, які не покладають великих надій ні на спілкування з російськими дисидентами, ні на Захід, ні на Об'єднані Нації, а єдино на власні сили та сили таких самих інших уярмлених Росією націй. А це в нашій термінології — концепція АБН.

До категорії ілюзій чи наївних сподівань належить очікування китайсько-російської війни і допомога українській національно-визвольній війні з боку західних комуністичних і тих марксистських груп, котрі є в деякому конфлікті з російськими комуністами. А це тому, що ні комуністичний Китай, ні різні марксистські групи не будуть помагати національним силам в Україні, бо ці сили протикомуністичні по своїй природі. Націонал-комуністи — це або напівзрусифіковані елементи, або національно малосвідомі, отже група завжди маргінесова і невіршальна, яка не може бути в осередку національного руху по своїй природі.

Українська діаспора в основному живе в здоровому національному руслі, може дещо надто консервативна, але здоровий консерватизм — явище позитивне, бо зберігає все творче й життєве в національній спільноті. Зате якщо під консерватизмом розуміти відполітизоване

культурництво, фразерство, політичну пасивність і обмеження до відзначування громадських ювілеїв, то такий консерватизм є ознакою завмираючих, чи надто загрузлих в буденщині та особистому побуті людей, і такого явища не вільно нам толерувати. Частину суспільства, правда, захопив ілюзіонізм людських прав і співпраці з російськими дисидентами. В наслідок цього, дещо послабили зусилля еміграції на головному, національно-визвольному відтинку. До нездорових явищ належить тенденція деяких партикуляристичних груп до відполітизування їхньої вузької ділянки зацікавлення, наприклад, науково-високошкільного відтинка, національно-церковного, культурного й господарського. Національна політика й національні проблеми Церков тісно пов'язані між собою. Це яскраво помітно в краю, як вище вказано. Наука й шкільництво теж мають йти побіч національної політики й собі взаємно помагати. Голоси про сепарацію Церкви від національно-політичних проблем, чи науково-шкільних установ є або ілюзорними або обдурюванням когось, щоб опанувати певні науково-шкільні чи церковні установи своїми одnodумцями. Отже, на церковному відтинку національного життя, ОУВФ тісно співпрацюють в закріпленні існуючої Помісної УКЦ із своїм патріяршим устроєм під проводом Блаженнішого патріярха Йосифа. Теж в національному інтересі об'єднання православних Церков в одній автокефальній Українській Церкві навіть з патріяршим завершенням. Сприяємо ростові УАПЦ під проводом Блаженнішого митрополита Мстислава і УГПЦ в Канаді. Щодо поточних справ, то вся українська спільнота у світі, в тому ЛВУ і ОЖ ЛВУ, повинна дати піддержку священикам і вірним Помісної УКЦ на терені Великої Британії, де місцевий єпископ Кир Августин у войовничій формі виступає проти патріярха Йосифа, і тим самим провокує різні події, що їх спритно використовують вороги ПУКЦ. Дивним і несприйнятливим є одностороння і тенденційна заява редактора василіянського органу „Світло” в тій справі. Деяка протипатріярхальна преса пробує використати сфальшоване представлення різних неприємних в Англії подій як засіб у своїх вузько-партійних газетних заявах. Дійшло до того, що один автор клеветав ОУНр як брато-

вбивців та горлорізів — нарівні з большевицькою пропагандою.

На внутрішньо-політичному відтинку помічаємо намагання деяких груп розбивати українську спільноту, спритно використовуючи дискусію на тему поглядів Леоніда Плюща. Опоненти ОУВФ пробують представити наші погляди й твердження в тій справі як антидемократичні й диктаторські, представляючи себе патентованими демократами, яким єдино прислуговує самозванче право громадського вислову. Частині преси, як наприклад „Українським вістям ” з Ульму, „Українському голосові” з Вінніпегу, „Укр. життю” з Чикаго якскраво імponує демагогія, фальшівання фактів і розбивання української спільноти своїми гострими, міжучними з ворожими, нападами на націоналістів. Члени ОУВФ повинні і зобов’язані відповідати, зокрема якщо ходить про вияснювання поглядів крайового національно-визвольного руху. Фальшивим є погляд, що всякі напади краще ігнорувати, бо тоді шириться неправда і сумнів, а тенденційних напасників заохочує до нових афер брак рішучої реакції. В справі большевицької провокації з Климчуком з Англії частина преси не то, що подала лише одностороннє і тенденційне насвітлення неначе ця афера це якийсь страшний компромітуючий провал ОУН-р, але що-більше — прямо переказала большевицьке насвітлення. Так зробив саме вінніпегський „Український голос”. Подібна справа — кампанія проти Крайової СВУ і СУМ.

На відтинку завершення української спільноти в світі, ОУВФ піддержують максимальну координацію, керівництво й унапрямування культурного життя, освітньо-наукового, церковно-релігійного, виховного, господарського та харитативного через Світовий Конгрес Вільних Українців. Але тому, що всі ці ділянки є пов’язані з різними політичними питаннями, то й СКВУ має відношення до політики української діаспори. Отже певні політичні питання стоять і перед СКВУ. Найперше, — СКВУ повинен культивувати толерантне й конструктивне відношення до визвольної самостійницької політики. СКВУ не повинен, наприклад, ігнорувати чи обходити дії Української Делегації в АБН і ОУВФ вза-

галі, повинен більше координувати свою діяльність з громадськими центрами — як КУК, СУБ, УККА.

Відношення ОУВФ до УНРади і екзильного уряду УНР нормується принципом самостійницької визвольної політики: чим ближче цей центр до такої політики, тим прихильніше ми ставимося до співпраці з ним. Якщоб мали в ньому взяти верх промарксистські чи советофільські елементи, то ми цьому будемо протиставлятися. Ми є за об'єднання зовнішньо-політичної дії під одним проводом, але на чіткій політичній базі безкомпромісової визвольної політики. З нашого погляду це питання відкрите: чи стане цим центром УНРада й екзильний уряд, чи яке інше представництво. Крім єдності щодо цілей, мусить запанувати теж демократичний принцип у практиці. Фактично це друге питання було досі на перешкоді до приступлення ОУН-р і ОУВФ до УНРади, бо не може панувати така засада, щоб група, яка репрезентує, скажім 2 відсотки суспільства, мала такий самий голос і таку саму роллю в практичній політиці як середовище, яке репрезентує скажім, 50 чи 60 відсотків суспільства. Наша засада: меншість повинна визнавати провід більшості, а більшість мусить толерувати й враховувати голоси меншості.

Переходячи до обговорення програмових завдань ЛВУ і ОЖ ЛВУ на чисто канадським відтинку, то найперше треба ствердити, що під сучасну пору існує тут добра кон'юнктура для росту й поширення сили та впливів української спільноти. Це з огляду на кризу пов'язану з аспіраціями Квебеку. Наприклад, ми повинні ставити перед спільнотою на увесь зріст вимогу, щоб у чергових роках змінити ситуацію на відтинку мовному: Щойно опублікована статистика показує, що між 1971-им і 1977-им роками число канадців, для яких рідною мовою є французька, — сильно збільшилося, а число тих, які вважають рідною мовою українську, поважно зменшилося. Це ствердження мусить бути для українців прикре й принизливе, за яким повинно слідувати рішення поправити ситуацію, бо чейже українська мова ні не гірша, ні не менше розвинена, ні не бідніша від мови французької чи англійської, число уживачів якої теж збільшилося. Для цього потрібно викресати

більше національної гордості, патріотичного завзяття та рішучих заходів, бо власне таку настанову завважуємо і у франкомовних канадців і англомовних, але не завважуємо в україномовних, в яких вичувається радше фаталістичне зрезигнування.

Канадські французи ведуть активну міжнаціональностеву політику. Канадські жиди ведуть активну міжнаціональностеву політику. То чому ж би канадським українцям, кількість яких перевищає, наприклад, канадських жидів, не вести активної політики на державному і міжнародньому рівні? Українська політика повинна йти по лінії концепції АБН-у, тобто творення й активізації блоку аналогічних сил з груп усіх поневолених Росією і комунізмом націй. Якщо врахувати всі такі групи, які походять з націй в ССРСР і в сателітних державах, то напевно буде яких півтора мільйона громадян. А з таким блоком мусіли б числитися не лише шість мільйонів франкомовних і яких 12-14 мільйонів англомовних канадців, але — й зокрема — окремі партії. При великій політичній, культурній, господарській та суспільній активізації такого блоку, напевно й англомовним і франкомовним залежатиме на нас на своїм боці. То чому ж українській спільноті не змагати до більших впливів на медії — зокрема телевізію, — зовнішню політику, культурну політику, а навіть господарську цієї країни?

На внутрішньому відтинку ЛВУ важливим завданням є включення до дії в ЛВУ і ОЖ ЛВУ більше діячів з-поміж молодих професіоналів, підприємців, професорів, учителів, громадських і політичних діячів.

ЛВУ — ОЖ ЛВУ повинні поставитися якнайприхильніше до відновлення в Канаді націоналістичного студентського руху, що найдоцільніше робити через Товариство Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського. Теж дуже доцільно заініціювати широку кампанію розбудови АБН.

ЦЕНТРАЛЬНІ КЕРІВНІ ОРГАНИ ЛВУ
на каденцію 1978-1980 рр.

1. Мгр. Теодосій Буйняк — голова
2. Інж. Василь Безхлібник — 1-ший заступник голови
3. Мгр. Олег Романишин — 2-ий заступник голови
4. Інж. Ярослав Чолій (Монтреаль) } заступники голови
5. Мгр. Іван Іванчук (Вінніпег) }
6. Д-р Василь Гирак (Едмонтон) }
7. Василь Дідюк — секретар і керівник гол. канцелярії
8. Петро Микுляк — касир
9. Інж. Мирон Барабаш
11. Мгр. Степан Кузь
10. Мгр. Володимир Кліш
12. Андрій Бандера
13. Д-р Анатоль Бедрій
14. Ред. Василь Солонинка
15. Мгр. Богдан Лищишин
16. Любомир Квасниця
17. Володимир Окіпнюк
18. Богдан Гірник
19. Микола Бартків (Ошава)
20. Софрон Безубко
21. Мгр. Юрій Шимко
22. Мгр. Ігор Пришляк (Монтреаль)
23. Микола Фіголь
24. Проф. Ярема Келебай (Монтреаль)
25. Петро Башук (Вінніпег)
26. Мгр. Василь Кардаш

КОМІСІЇ:

1. **Організаційна:** інж. М. Барабаш, В. Дідюк, С. Безубко, Б. Гірник, В. Окіпнюк, М. Бартків.
2. **Фінансово-господарська:** Петро Микуляк, мгр. Богдан Лищишин.
3. **Внутрішньої політики і діяльності:** Андрій Бандера, ред. Василь Солонинка, інж. Василь Безхлібник, мгр. Володимир Кліш, мгр. Степан Кузь, проф. Ярема Келебай, Петро Башук.
4. **Зовнішньої політики і діяльності:** мгр. Олег Романишин, мгр. Юрій Шимко, Любомир Квасниця, мгр. Ігор Пришляк.
5. **Культури і преси:** д-р Анатоль Бедрій, мгр. Василь Кардаш, Микола Фіголь.

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

Дир. Іван Бойко — голова, інж. Петро Бубела
і М. Шелетик — члени.

ГОЛОВНИЙ ГРОМАДСЬКИЙ СУД:

Ред. Олександр Матла — голова, д-р Микола
Остафійчук, дир. Ярослав Сербин, Петро Мицак
і Василь Бирик — члени.

Голова ГУ ЛВУ інж. В. Безхлібник відкриває Бенкет 14-го Крайового З'їзду ЛВУ і 8-го Крайового З'їзду ОЖ ЛВУ.

ПОСТАНОВИ І РЕЗОЛЮЦІЇ XIV КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ ЛВУ

Ствердження і вітання

XIV Крайовий З'їзд Ліги Визволення України відбувається:

в 60-річчя проголошення IV Універсалом УЦР незалежності Української Народної Республіки,

в 60-річчя проголошення ЗУНР у Львові

в 40-річчя смерті в Роттердамі засновника і Начального коменданта УВО та голови Проводу ОУН полк. Армії УНР Євгена Коновальця,

в 35-річчя I конференції народів поневолених гітлерівською Німеччиною та російсько-сталінською Росією, що відбулася на рідних землях 1943 р.

У боротьбі за незалежність України, справедливий демократичний лад і людські права на рідних землях поклали свої голови воїни і лицарі княжої і козацької держави, визвольних змагань 1918-20 рр. і найновішої

добі ОУН-УПА, а продовжує їх боротьбу вирощене на традиціях минулих поколінь — сучасне покоління нескорених.

XIV Кр. З'їзд ЛВУ вітає український народ і його борців за найвищу мету — незалежну і вільну державу українського народу на рідних землях, ув'язнених і переслідуваних в тюрмах і концлагерях, у примусових психіатричних закладах ССРСР, насильно вивезених на невідлучні роботи поза межі України.

XIV Кр. З'їзд Ліги Визволення України водночас висловлює їм свою пошану і солідарність та заявляє всебічну допомогу в завершенні наших змагань перемогою.

Кр. З'їзд висловлює солідарність з українськими жінками в Україні, які нарівні з чоловіками борються за національне самовиявлення, караються в тюрмах і концтаборах.

XIV Кр. З'їзд ЛВУ вітає ієрархів, священників і вірних українських Церков в Україні, а ув'язнених і репресованих зокрема. Заявляє всебічну підтримку змаганням УКЦ під проводом Блаженнішого патріарха Йосифа закріпити її патріархат, та УАПЦ у її плянах довершити повне структуральне об'єднання.

Вітаємо ОУН і її голову Ярослава Стецька та Український Визвольний Фронт на рідних землях.

Вітаємо Світовий Український Визвольний Фронт та його складові організації по всьому світі, всі українські політичні, наукові, громадські, культурні студентські, комбатантські, жіночі і молодіжні організації, які відстоюють національно-самостійницькі позиції.

Вітаємо АБН і його складові організації, які дружньо співробітничать у ліквідації російсько-більшовицької імперії в ім'я перемоги ідей державної незалежності і свободи для всіх народів і людей.

Загальні постанови

XIV Кр. З'їзд стверджує повну актуальність основних ідейно-програмових напрямних і принципів ЛВУ в праці для добра рідного народу на Батьківщині і української спільноти в Канаді. Якнайрішучіше протестує проти злочинного винищування, експлуатації та переслі-

дування Москвою українського народу, а його передових патріотів зокрема.

Кр. З'їзд закликає українське громадянство захищати інтереси українського народу, зокрема посилити в Канаді акцію допомоги українським патріотам і борцям за національну свободу, що караються в тюрмах і концтаборах.

Захищаючи український традиційний характер і автономні права наших Церков, Кр. З'їзд ЛВУ звертається до всіх ієрархів, священників і вірних українських Церков — зокрема з уваги на недалеке 1000-ліття хрещення України — працювати з метою їх зближення і співпраці для прославлення Бога і добра українського народу.

Підтримуємо СКВУ як завершення українських громадських централь і крайових організацій. Кр. З'їзд вважає, що СКВУ виконає свої завдання лише тоді, коли придержуватиметься своїх статutowих постанов і зобов'язань. Змагаємо за рівні права в Канаді і за належне місце українцям у тій багатокультурній і багатоетнічній країні.

Визнаємо необхідність продовжувати зусилля з метою збереження і розгорнення співпраці та єдності українських сил у системі КУК та СКВУ, щоб на базі власних сил здобути кращі успіхи та приятелів для українського народу і його визвольної боротьби.

Крайовий З'їзд ЛВУ відмічує природний процес розвитку українського життя в Канаді у висліді численнішої участі молодшого віком покоління, в тому числі й у ЛВУ. Українці громадяни Канади повинні впливати на канадські державні, політичні, церковні, громадські й громадсько-професійні установи і товариства та спрямовувати їх увагу на українську проблему, домагатися, щоб вони ставали на захист принципу, що всі народи мають рівне право на незалежність і свободу, та домагатися респектувати рішення асамблеї ООН про ліквідацію колоніалізму та імперіалізму в світі, а в конкретному випадку — ліквідування російсько-большевицької колоніальної імперії.

Кр. З'їзд ЛВУ поновно звертає увагу на і водночас остерігає українців перед посиленою диверсійно-провокаційною акцією большевицько-імперіалістичної Москви

у різних її формах. Кр. З'їзд стверджує, що поїздки в поневолену Україну чи суміжні до України сателітні країни Росії й так званий культобмін часто використовують терористично-розвідувальні органи КГБ для своїх злочинних цілей.

Відношення ЛВУ до УНРади нормується трактуванням її керівниками самостійницько-визвольної політики та примінюванням демократичного принципу в формуванні виконавчих органів.

ЛВУ визнає КУК центральним органом усіх українських національних організацій Канади. Вважаємо, що КУК повинен більше відстоювати інтереси всієї української спільноти, зокрема на федеральному рівні, в тому — встановлення українського інформаційно-репрезентативного бюро в Оттаві.

РЕЗОЛЮЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЙНІ

1. Двадцять восьмий рік існування і праці ЛВУ замітний постійною активною працею, зростом членства та відділів.

2. Постійна праця організаційної референтури дає можливості дальшого загального зростання нашої організації, її активності й збільшення стану членства. Тому XIV Крайовий з'їзд доручає новій ГУ ЛВУ і всьому членству, як основне завдання, збільшити і поширити число відділів і членства.

3. Допомогти малоактивним відділам пожвавити їхню діяльність, організувати нові відділи всюди, де для цього є можливості. Окрему увагу звернути на менші відділи в північній та західній Канаді.

4. Практика відбування окружних нарад ОУВФ виявилася дуже потрібною і корисною. Тому доручається їх продовжувати. Також корисними є спільні засідання управ організацій УВФ на місцях.

5. На протязі довголітньої праці ОУВФ виникла потреба співпраці між окремими клітинами. Тому необхідно постійно наголошувати і дбати про те, щоб всюди створювати якнайкращі взаємини, дружність і повну співдію поміж ОУВФ.

6. У зв'язку з дальшим ростом ЛВУ і належною обслугою існуючого стану, потрібний ще живіший і частіший організаційний, зокрема особистий контакт з відділами і членством.

Кожний член ГУ ЛВУ повинен бодай один раз на протязі ділової каденції відбути поїздки до відділу чи то на загальні збори, чи з окремими доповідями, зустрічами і т. п. Тому необхідно зміцнити організаційну референтуру та генеральний секретаріят, знайти додаткові сили і додаткові на це фонди.

7. При приєднуванні нових членів звернути більшу увагу на молодше покоління, включаючи їх безпосередньо до праці ЛВУ на відповідних днях них відтинках.

8. З уваги на великі простори Канади, заступник голови ГУ ЛВУ на Заході Канади повинен опікуватися відділами західних провінцій, узгодивши свої обов'язки і завдання з Головною Управою ЛВУ.

9. Для підкреслення ідейної єдності і ділової пов'язаності ЛВУ і ОЖ ЛВУ, — у всіх майбутніх крайових з'їздах обох організацій, що відбуваються паралельно, необхідно подбати, щоб делегати могли на спільних сесіях обмінюватися досвідом для кращої і успішнішої співпраці на всіх відтинках діяльності.

ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА І ДІЯЛЬНІСТЬ РЕЗОЛЮЦІЇ XIV КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ ЛВУ

24-26 березня 1978

1. У грізний час жорстоких переслідувань і колоніального грабунку України Москвою, коли в новій конституції ССРСР узаконено терор і політику народобивства у формі т. зв. зближення націй і народностей ССРСР для створення якоїсь нової історичної спільності — советського народу, у час русифікації і нищення української культури, мови, шкільництва і науки, — XIV Крайовий з'їзд ЛВУ закликає членство ЛВУ та організації УВФронту і всю українську спільність до максимального об'єднання сил для допомоги визвольній бо-

ротьбі рідного народу, оборони Церкви, рідної культури та українських політв'язнів.

2. В основу всіх оборонних акцій і політичної праці в користь рідного народу необхідно ставити і наголошувати принципи самостійності України та свободи для всіх поневолених Москвою народів і людей, вимагаючи ліквідації російсько-большевицької імперії.

3. Підставою і передумовою успіху нашої визвольної політики і діяльності є визвольна боротьба українського народу і організована сила українців у діаспорі. Тому З'їзд доручає Головній Управі і членству ЛВУ докласти всіх зусиль, щоб посиленою активністю на всіх ділянках українського політичного, громадського, виховно-освітнього, культурно-мистецького, наукового і економічного життя творити і розбудовувати організовану українську силу, не залишаючи ні однієї української людини поза межами української національної громади в Канаді.

4. Для мобілізації і розгорнення творчих сил української спільноти з метою допомогти визвольній боротьбі рідного народу необхідно найперше здійснювати і використовувати співпрацю організацій УВФронту, щоб могли успішно плекати і зміцнювати в усьому громадському житті притаманні нашому народові високі ідейно-моральні чесноти, сперті на християнських первнях української духовости: ідейність, жертовність і посвяту в ім'я високих ідеалів вірности Богові і народові. Усувати з громадського життя і поборювати всі чужі і ворожі ідейно-політичні впливи і течії безбожництва й комуно-марксизму, опортунізму та кон'юктуризму, що прикриваються різними вивісками — демократизму, аполітичності, неомарксизму і гуманізму, а дезорієнтують і розкладають українську громаду, зокрема молодь.

5. Докладати всіх зусиль у суспільно-політичній праці, щоб справа визволення України та ліквідація російсько-большевицької імперії стали змістом праці всіх організацій та установ і внутрішньою потребою кожної української людини в тому глибокому переконанні, що лише повне здійснення ідеалів свободи для всіх народів і людей, в першу чергу поневолених Москвою народів,

є єдиним і певним шляхом до тривалого миру і безпеки в світі.

З'їзд перестерігає перед підступною роботою московсько-большевицької агентури, коляборантів і ви-служників ворогів з метою розбивання української громади і підірвання її самостійницьких позицій, щоб злік-відувати небезпечний для Москви фронт оборони укра-їнського народу у вільному світі.

7. Протестуючи проти релігійних переслідувань і ни-щення Українських Церков в Україні, З'їзд засуджує діяльність режимової Російської Православної Церкви, яка є знаряддям російського імперіялізму й народо-вбивства. Співпраця Ватикану і Світової Ради Церков з СССР і комуністичними режимами та контакти з уря-довою Російською Православною Церквою, як фальши-ве розуміння єкуменізму, виходить на користь лише ро-сійсько-большевицьким колонізаторам і народовбив-цям. Закликаємо християнський світ дати підтримку по-неволенним Москвою народам, що борються за перемогу Божої правди і справедливості.

8. Закликаємо Українські Церкви у вільному світі об'єднати свої зусилля для спільної оборони пересліду-ваного українського народу і Церков в Україні.

9. Закликаємо ієрархію і духовенство УКЦеркви та всю українську спільноту дати всебічну піддержку і до-помогу Блаженнішому патріархові Йосифові в його праці для закріплення і розбудови патріархату Помі-сної УКЦеркви. Перестерігаємо перед вмішуванням сто-ронніх і ворожих чинників у справу Української Цер-кви, щоб викликати і розпалювати конфлікти й ворож-нечу.

10. Підтримуємо змагання до єдності і організацій-но-структурального завершення Українських Право-славних Церков.

11. З'їзд вважає необхідним, щоб наші громадські Централі — КУК у Канаді та СКВУ, як світова надбу-дова, присвятили більше, як досі, уваги основним спра-вам — рідного шкільництва, молодіжних організацій та студентства з метою протидіяти асиміляційним проце-сам і водночас виховувати національно-творчу україн-ську людину з метою розбудовування світової україн-

ської спільноти, здібної причинитися до визволення рідного народу.

12. XIV Кр. З'їзд ЛВУ вітає державну допомогу українським школам та впровадження української мови в системи публічних шкіл Канади, але остерігає українську громаду перед занепадом Рідних Шкіл та Курсів українознавства і перед урядовим обмеженням та втручанням у зміст і форму навчання Рідних Шкіл і Курсів українознавства.

13. На увагу і підтримку заслуговує праця Комісії прав людини СКВУ та бюро Секретаріату СКВУ в Нью-Йорку для потреб оборони українського народу і українських політв'язнів у ССРСР на міжнародних форумах. При бюрі розбудувати пресову службу для постійного інформування чужинного світу про Україну і її визвольну боротьбу.

14. Уважаємо необхідним встановити представництво КУК в Оттаві. Того вимагає належне здійснення політики багатокультурності та оборона людських і національних прав України.

15. З'їзд закликає до більшої активності і участі в громадському й політичному житті Канади, щоб на громадських, політичних і державних форумах могли успішно боронити права й інтереси українців та мобілізувати канадську суспільність і урядові чинники для оборони прав українського народу на свободу і державну незалежність, виносити й ставити на міжнародних форумах вимогу ліквідації російсько-большевицького колоніалізму й свободи для всіх поневолених Москвою і комунізмом народів.

16. Потреби української громади і визвольної справи вимагають, щоб встановити творчу співпрацю з усіма громадськими організаціями, зокрема з українськими інтелектуалістами, професіоналістами і студентською молоддю для зміцнення і розбудови української сили та зміцнення її впливів у канадському світі.

17. Вдержувати і розбудовувати співпрацю з іншими національними групами з метою здійснити принципи багатокультурності в Канаді та щоб разом змагати за здійснення в канадському політичному і державному житті свободолюбних традицій та активно підтримати визвольні змагання поневолених Москвою наро-

дів і причинитися до ліквідації російсько-большевицького колоніалізму.

18. Поширювані ворожими силами і агентурою Москви всякі інформації, пропозиції та заклики до співпраці в формі культобміну мають на меті здеморалізувати і розбити українську громаду, звести її на манівці капітулянтства, замість твердо і непохитно стояти на фронті боротьби за свободу і незалежність України та всіх інших поневолених і загрожених Москвою народів.

19. З'їзд звертає особливу увагу на важливість економічного сектора в житті нашої громади і закликає до розбудови кооперативних і приватних та спілкових економічних станиць. Наголошуємо при тому потребу плекати і зміцнювати в суспільному і приватному житті духа національної солідарності і співпраці, не випускаючи ніколи з уваги потреб українського народу і громади.

20. Підтримуємо ті канадські політичні чинники, які дають розв'язку для поборення інфляції і безробіття в Канаді.

Закликаємо українські фірми і підприємства zatrudнювати в першу чергу безробітних молодих людей з нашої громади.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА І ДІЯЛЬНІСТЬ ЛВУ (РЕЗОЛЮЦІЇ XIV КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ)

1. XIV. Крайовий З'їзд ЛВУ схвалює зовнішню політику українського визвольного руху та ідейно-політичну концепцію АБН, що має на меті єдино-справедливу організацію світу на основі побудови національних держав на своїх етнографічних територіях, після розвалу колоніальної московсько-большевицької імперії — ССРСР. З уваги на це, З'їзд вважає необхідним посилити працю з метою скріплення діяльності АБН у Канаді.

2. З'їзд вважає, що збереження української національної субстанції і забезпечення її розвитку на майбутнє в Канаді та виконання наших зобов'язань стосовно України — вимагають нашої активної участі в ка-

надському політичному житті. З'їзд також стверджує, що існують більші можливості для дії Українського Визвольного Фронту в Канаді й тому закликає членство ЛВУ до посилення праці на зовнішньо-політичному відтинку.

3. Політично-соціальні, економічні та культурні процеси в світі розвиваються в напрямі повного визволення націй від імперіялістичних залишків минулого. Але цей процес деколонізації насильно сповільнений найбільш безоглядною і агресивною політикою большевицької Москви. Тому Крайовий З'їзд зобов'язує Головну Управу і членство ЛВУ посилити політичну працю особливо по лінії визволення України і розчленування СРСР на самостійні національні держави, застосовуючи такі форми діяльності, які найкраще відповідатимуть для заповнення успіхів політичної праці ЛВУ.

4. В останніх роках поширився і став популярним на Заході рух за „Людські права”, який створив певну сприятливу атмосферу для оборони українських політичних в'язнів — Нескорених. З уваги на це Крайовий З'їзд ЛВУ закликає послідовно включати в цей рух оборону українських Нескорених і політичних в'язнів у СРСР, але рівночасно відстоювати перевірену життєвим досвідом засаду, що першим правом і обов'язком людини є захищати право її нації на волю, бо забезпечення людських прав, а в тому й прав української людини можливе тільки в національній самостійній державі з народоправним устроєм.

5. З уваги на те, що т. зв. „Гельсінкська угода” вже причинилася до сповільнення деколонізаційних процесів внутрі російсько-большевицької імперії, викликавши посилення національних і людських переслідувань, а рівночасно ця угода сприяє капітулянтським тенденціям у країнах вільного світу, зокрема в Канаді, що захоочує Москву і її сателітів до дальшої агресії, Крайовий З'їзд ЛВУ засуджує „Гельсінську угоду” і т. зв. детант з російсько-большевицькими тоталітаристами та імперіялістами.

Наша організація зміряє до справедливого миру і тривалої безпеки в світі, що можливі лише тоді, коли всі народи, в тому й Україна, стануть вільними і незалежними державами.

6. XIV. Крайовий З'їзд ЛВУ засуджує переслідування і ув'язнювання українських патріотів у ССРСР і повністю солідаризується з національним визвольним рухом в Україні.

7. З'їзд засуджує втручання ССРСР у внутрішні справи Канади, що виявляється у формі поширювання дезінформацій, підривної роботи та шпигунства. З'їзд закликає українську громаду в Канаді, співгромадян та, зокрема, уряд Канади застосувати всі потрібні заходи, щоб неутралізувати ворожу діяльність на терені Канади.

Канадська політика ЛВУ

1) Канада є однією з небагатьох країн в західному світі, де національна і культурна різноманітність її населення є визнані урядовою політикою багатокультурности. Ідентичність Канади побудована на принципі постійного існування і постійного розвитку національно-культурних меншостей, а не асиміляції.

2) Засада багатокультурности Канади впливає з існуючої дійсности: населення Канади складається сьогодні, крім англо-сакського та французького елементів, теж із понад 30 процентів людей інших національно-культурних груп, а в тому є понад 600,000 українців, що творять найбільшу національну групу, яка походить із Східної Європи.

3) Багатокультурність у Канаді є під сучасну пору найкращою практичною розв'язкою для співжиття і дальшого всебічного культурно-духового, громадського і матеріального розвитку всіх національно-культурних груп Канади. Багатокультурність є базою вільного взаємовідношення і співпраці на рівноправних засадах між всіма національно-культурними спільнотами, а в тому й української.

4) XIV Крайовий З'їзд підкреслює, що в розв'язуванні справ єдності Канади і нової конституції мусять бути рівноправно взяті до уваги і забезпечені інтереси всіх громадян Канади, а головне тієї понад одної третини населення, яке не належить до англо-сакської і французької більшости.

Взявши до уваги вищенакреслену ситуацію, XIV Крайовий З'їзд ЛВУ стверджує:

А. ЛЮДСЬКІ ПРАВА

1) Кожна національна спільнота, а в тому й українська, має свої культурно-духові надбання, які мусять бути респектовані і зберігані.

2) Кожна національна спільнота, а в тому й українська, має право і обов'язок розвивати свою культуру, яка належить до духової скарбниці всього людства.

3) Необхідно подбати, щоб відповідні чинники досліджували і викривали будь-які вияви дискримінації щодо національно-культурних спільнот, їхніх мов, культур і т. д., а висліди цих дослідів щоб були оприлюднювані.

Б. ГРОМАДЯНСТВО

1) Змагати, щоб у практиці законодавство в ділянці громадянства забезпечило рівні права для всіх мешканців, незалежно від будь-яких громадянських кваліфікацій.

2) Змагати, щоб законодавство забезпечувало рівні права і ті самі привілеї, як для одиниць, так і для всіх секторів канадського суспільства, незалежно від національно-культурного походження громадян.

3) Всі емігранти до Канади мусять бути відповідно поінформовані матеріялами в їхній матірній мові не тільки про їхні обов'язки і права, але також про суспільно-громадське життя їхніх громад у Канаді.

4) Еміграційний акт повинен бути доповнений по тій лінії, щоб еміграційна політика віддзеркалювала не лише офіційні — „двомовні” і „двонаціональні” прикмети Канади, але також її багатокультурний і багатонаціональний характер.

В. КУЛЬТУРА — МОВА — ОСВІТА

1) Змагати, щоб уряд визнав принцип співвідповідальности за національно-культурний розвиток спільноти.

2) Агентства, що займаються розвитком культурного життя в Канаді, повинні брати до уваги і включати у свої програми діяльности розвиток ВСІХ національно-культурних спільнот у Канаді.

3) ВСІ мови, вживані національно-культурними спільнотами в Канаді впродовж поколінь, мають бути

визнані інтегральною частиною „мовної сцени” в Канаді, визначаючи англійську і французьку мови для потреб комунікації й співпраці на всеканадському рівні.

4) Крім двох „офіційних” мов — англійської і французької — мови численно більших національно-культурних спільнот, а в тому й української, повинні бути законом забезпечені в ділянках освіти, культури, зв’язку („мідія”), інформації, суспільної служби тощо.

5) Освітня система в Канаді повинна включити в свої програми і структуру культурні і мовні потреби національно-культурних спільнот, які є інтегральною частиною канадського населення. Це повинно відбуватися пропорційно до їхньої чисельності в даному районі, місцевості, чи провінції.

З уваги на це рекомендується:

а) Якщо існує відповідний попит на вивчення культури й мови даної національно-культурної спільноти, ці предмети навчання повинні бути офіційно введені в програму і повністю акредитовані.

б) Щоб відповідальні за освіту чинники розпрацювали і фінансували — при консультації з відповідними офіційними чинниками даної націо-культурної спільноти — відповідні освітні матеріали з історії, культури і мови даної групи в Канаді.

в) Змагати, щоб високі освітні установи (університети та інші високі школи) поширили існуючі, або впровадили нові програми студій з історії, культури, літератури тощо цих націо-культурних спільнот у Канаді. Тому ЛВУ підтримує плян заснування Катедри українських студій на Торонтському університеті.

г) Щоб відповідні освітні чинники взялися до важкої перевірки існуючих шкільних підручників та інших освітньо-культурних матеріалів для з’ясування об’єктивного образу цих націо-культурних спільнот у Канаді, а в тому й української.

Г. ЗАСОБИ КОМУНІКАЦІЇ („МІДІЯ”)

Приватна і державна сітки зв’язку (радіо, телебачення, преса) повинні визнати зобов’язання до ВСІХ секторів суспільства в Канаді і до всіх її жителів, та сприяти і здійснювати на ділі засаду багатокультурності в Канаді.

а) Англо- і франкомовні мережі зв'язку повинні поширити і пристосувати свої програми також до потреб націо-культурних спільнот у Канаді.

б) Радіо і телебачення, преса і публікації в мовах інших, ніж англійська і французька, повинні бути визнані частиною загальної служби зв'язку („мідія"). Це повинно бути регульоване законом.

Г. СУСПІЛЬНА СЛУЖБА

Всі установи, що займаються суспільною службою чи опікою в рамках даних націо-культурних спільнот, повинні бути визнані інтегральною частиною всієї системи публічної суспільної служби Канади.

Д. КАНАДСЬКА ПОЛІТИКА

1) Речники політичних партій, які діють на терені Канади, повинні брати до уваги суспільний, націо-культурний стан населення Канади чи даної місцевості, щоб у відносній пропорції підшукувати кандидатів для льокальних, провінційних та федеральних виборів, які віддзеркалювали б націо-культурний склад даної виборчої округи.

2) З уваги на це українська спільнота в Канаді повинна посилити свою участь і політичну активність також шляхом номінацій своїх кандидатів на форумі передвиборчих кампаній на льокальному, провінційному і федеральному рівнях.

3) З'їзд закликає членство ЛВУ активно включатися у політично-партійну діяльність у Канаді.

ДО СПРАВ КУЛЬТУРИ

1. XIV Крайовий з'їзд ЛВУ стверджує, що на відтинку культури, як і на політичному і економічному, в Україні проходить боротьба за підметність і самобутність українського народу. Нескорені діячі української культури стоять у першій лаві оборонців прав народу і людини на державне самостійне життя. Діячі культури, незважаючи на жорстокі кари тюрем і концтаборів, продовжують творити і кликати весь нарід до опору московському колоніялізмові і політиці „злиття націй", творення „советського народу".

2. Крайовий з'їзд ЛВУ закликає українську спільноту в Канаді стояти в допоміжній боротьбі, підтримувати ідеї нескорених діячів культури і поширювати правду про них і їх ідеї серед свого оточення.

3. Крайовий з'їзд ЛВУ стверджує, що оточення українців у Канаді, як скрізь у діаспорі, діє на затрату мови і культурних виявів, отже призводить до асиміляції і злиття з культурними силами країн поселення.

4. Крайовий з'їзд ЛВУ закликає українську спільноту плекати Рідні Школи, дитячі садочки і Курси українознавства, допомагати молодіжним організаціям (СУМ) та культурним установам (АДУК). Підтримувати українські Церкви, а зокрема помісність їх у формі патріархату, щоб працею у цих клітинах скріпити культурну самобутність та національний характер спільноти.

5. Відмічувати кожного року велику постать Тараса Шевченка і роковини найбільших творців української культури, щоб ними усвідомлювати себе як нарід, гідний кращого майбутнього.

ДО ВИДАВНИЧО-ПРОПАГАНДИВНИХ СПРАВ

1. XIV Крайовий з'їзд ЛВУ стверджує, що друковане слово є головною зброєю в боротьбі за національні ідеали, для здійснення яких покликана ЛВУ. Наш світ заливає брехлива пропаганда московських імперіалістів, що за брехливими гаслами „миру” і „співжиття” готують тюрму народам світу. Щоби протидіяти Москві і поширити правду про потребу визволення народів у московській імперії та її розподіл, потрібно ширити слово правди.

Для боротьби з Москвою 30 років тому покликаний був тижневик „Гомін України”, що стоїть на фронті боротьби з московською брехнею і пропагує ідеї самостійности українського народу і незалежности його держави. „Гомін України” видає, крім газети, книжки глибоко-національного змісту і патріотичного забарвлення. Асоціація Діячів Української Культури ви-

дає збірник „Естафета”, що стоїть зокрема на відтинку боротьби за ідейну чистоту української культури.

2. Крайовий з'їзд закликає членів і симпатиків ЛВУ передплачувати „Гомін України”, „Шлях перемоги”, „Визвольний шлях” і „Естафету”, що помагають у боротьбі з Москвою, в утвердженні національної свідомости українців у діаспорі. Зокрема закликає стати уділовцями видавництва „Гомін України”. Крім того, З'їзд закликає членів ЛВУ поширювати всі видання інших видавництв організацій Українського Визвольного Фронту для поширення ідей визвольної боротьби українського народу.

3. Крайовий з'їзд закликає членство ЛВУ використовувати всі пропагандивні засоби, йому доступні в країні поселення, як преса, радіо та телебачення, щоб усвідомити найширші круги українського і не-українського населення про український нарід і його боротьбу.

**3 демонстрації в обороні В. Мороза
в Оттаві**

ПРОЄКТ БЮДЖЕТУ
Головної Управи Ліги Визволення України
на 1978, 1979 і 1980 рр.

ВИДАТКИ

1. Адміністрація:

а) Винайм канцелярії та втримування	\$2,300.00	
б) Телефон	1,600.00	
в) Канцелярійні видатки, пошта, папір	2,600.00	\$ 6,500.00

2. Організаційно-пропагандивний фонд:

а) Платня півтора працівника або одного працівника і принагідних	47,000.00	
б) Орг. поїздки і політ. акції	10,000.00	
в) Проєктоване видання „Альманаха ЛВУ” у 30-річчя і Збір. XIV З'їзду	10,000.00	
г) Зобов'язання до КУК, СКВУ, ВАКЛ	6,000.00	
г) Пожертви на працю СУВФ	3,000.00	
д) Пожертви на політичних в'язнів	7,500.00	\$83,500.00
Разом витрати		\$90,000.00

ПРИБУТКИ

1. Вплати відділів ЛВУ:

а) Членські вкладки	\$21,000.00	
б) Оподаткування відділів	41,500.00	
Індивідуальні пожертви на працю ЛВУ	1,900.00	\$64,400.00

2. Придбані фонди ГУ ЛВУ:

а) Приходження з видань	11,500.00	
б) Передбачений прибуток із Зустрічі Українців Америки і Канади	3,000.00	
в) Передбачений прибуток із XIV З'їзду	1,100.00	
г) Сальдо з 1977 р. та інше	10,000.00	\$25,600.00
Разом прибутків		\$90,000.00

Видавничий фонд — Книжка

„В поході до волі”:

наш вклад до звороту	\$7,500.00
Сподіваний прибуток	3,500.00
Разом	\$11,000.00

ЗА КОМІСІЮ:

Б. Гірник, голова **Б. Лищишин**, заст. голови **І. Фіголь**, секр.
ГОЛОВНА УПРАВА ЛВУ
Фін.-госп. референтура

З ПРИВІТІВ НА З'ЇЗДИ ЛВУ І ОЖ ЛВУ

Слава Ісусу Христу!

Ватикан, дня 25 лютого 1978

До

Світлої Головної Управи

ЛІГИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Торонто, Канада.

Світла Головна Управо!

Молю Всевишнього, щоб благословив великими успіхами праці і постанови XIV-го Крайового З'їзду Ліги Визволення України та VIII-го Крайового З'їзду Об'єднання Жінок ЛВУ.

Благословення Господне на Вас!

Й. Сліпий

Патріарх і Кардинал

Провід ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ (ОУН)

Чотирнадцятому Крайовому З'їздові

Ліги Визволення України

Восьмому Крайовому З'їздові ОЖ ЛВУ

у Торонті.

Дорогі Землячки і Земляки, Дорогі співборці!

Сердечно вітаю Ваші оба З'їзди й щиро бажаю успіхів у їх переведенні та у схваленні рішень в захист нашої воюючої Батьківщини-України й напрямних для Вашої всебічної діяльності серед української спільноти в Канаді.

Ліга Визволення України і ОЖ ЛВУ незмінно високо несуть прапор боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. Вони, які підтримують революційно-визвольну концепцію Організації Українських Націо-

налістів, маршують у великому націоналістичному таборі. Треба сподіватися, що Ваші З'їзди схвалять резолюції зі засудженням російської окупації України з її народовбивчою політикою, з концтаборами, тюрмами, психушками, в яких караються українські політичні і релігійні в'язні, зокрема десятки років бійці ОУН і УПА. Ваші З'їзди підтримують безумовно Патріархат нашої УКЦ і єдність наших православних митрополій в єдиній УАПЦ. Особливу підтримку треба дати Блаженнішому Патріярхові Йосифові теж у його захисті прав України і її Церков. Також наша громада у Великій Британії отримає Вашу допомогу в її змагу за українськість нашої УКЦ.

У боротьбі проти асиміляції й денаціоналізації, проти зрадливої лівизни, проти всіляких варіантів комунізму, марксизму, що розкладають частину нашої спільноти, матиме ЛВУ успіх. Ці троянські коні ворога у нашому національному організмі мусять бути остаточно переборені.

Україна бореться за свої традиційно-історичні правди і вартості під прапорами революційного визвольного націоналізму і героїчного християнства!

СЛАВА УКРАЇНІ!

Ярослав Стецько

М. п., у березні 1978

Дуже дякую Вам за ласкаве повідомлення про 14-ий Крайовий З'їзд Ліги Визволення України, та про 8-ий Крайовий З'їзд Об'єднання Жінок ЛВУ, що відбудуться у днях 24-26 березня ц. р., в Торонті, в Українському Домі.

Ми щиро вітаємо світлу Президію цих обох З'їздів, їхніх делегатів і всіх гостей, та просимо Всевишнього далі щедро благословити Вашу важливу працю на більшу Божу славу та для добра українського народу.

Остаюсь з належною пошаною до Вас,

в Христі Господі,

† МАКСИМ, Митрополит

Високоповажаний Пане Голово!

Ваше письмо з повідомленням про Чотирнадцятий Крайовий З'їзд Ліги Визволення України, що відбудеться в Українському Домі у днях від 24 до 26 березня 1978 р. ми отримали і щиро Вам дякуємо.

На Ваше запрошення ми візьмемо участь в бенкеті, який відбудеться 25 березня в 8 год. вечером в Українському Домі.

Молимо Предоброго Господа, щоб благословляв Вашу працю і вінчав багатими успіхами.

Ваш в Христі Господі

† ИЗИДОР — Єпископ

До
Всехвальної Голови Управи
Ліги Визволення України
в торонті, Онт.

ВШановні Панове!

На Ваше звернення з повідомленням про 14-ий Крайовий З'їзд ЛВУ в днях 24-26-го березня (на якому, із-за службових перешкод, не можу бути):

З цієї знаменної нагоди маю шану цією дорогою переслати Вам мої найщиріші побажання для успішного переведення Ваших конференційних нарад.

Вимолюю в Бога Його небесних ласк для Вашої праці в майбутньому, на славу Бога й визволення обздоленого українського народу.

Остаюся з молитвами за всіх і любов'ю в Христі Господі.

† Миколай
Діючий Єп. Торонта й Сх. Єпархії
УГПЦК

Торонто, 16 березня 1978

Сердечно й дружньо вітаємо Вас усіх, що прибули з усієї Канади на черговий — XIV-ий Крайовий З'їзд Ліги Визволення України передової, заслуженої найбільшої організації в системі Світового Українського Визвольного Фронту.

Бажаємо Вам доброго перебігу і висліді нарад З'їзду та дальших успіхів і досягнень у всій Вашій діяльності — спрямованій, як завжди, на допомогу визвольній боротьбі українського народу і на добро української громади.

Ліга Визволення України поставивши своїм першим і найважливішим завданням допомагати Україні визволитися з-під чужої, московської окупації 29 років успішно працює й трудиться для цієї цілі. За ці довгі роки — ЛВУ проробила величезну роботу серед української і не-української громади в Канаді, що напевно належно оцінює наш народ. Наші друзі, що борються на першій лінії фронту, вимагають від нас далшої допомоги.

З'єднані з всіми Організаціями Українського Визвольного Фронту в Канаді і в світі, як частина народу, що стоїть у важкій боротьбі з ворогом за свою самобутність і державну незалежність, — продовжуємо нашу працю і наш труд аж до перемоги нашого народу, аж на українській землі „врага не буде й супоства”, аж Україна буде визволена!

ВСІ НАШІ СИЛИ НА ДОПОМОГУ УКРАЇНІ!

д-р Р. Малащук

голова

Світового Українського Визвольного Фронту

... Не зважаючи на країни нашого замешкання і прожитку, наші очі та увага звернені в Україну. Віримо, що Ваш З'їзд присвятить цим справам глибоку увагу та що в майбутньому Ваша Організація, як і всі ОУВФ, будуть далі йти спільним фронтом в напрямі кращого майбутнього України.

Бажаючи ще раз Вашому Хвальному З'їздові найкращих успіхів у праці,

Остаємось з висловами дружнього привіту до Вас.

За керівні органи Союзу Українців у Великій Британії:

Проф. В. ВАСИЛЕНКО — голова Союзу
ІВАН РАВЛЮК — секретар і директор Управи

Головна Управа Ліги Визволення України в Австралії щиро вітає XIV-ий Крайовий З'їзд Ліги Визволення України в Канаді та шле дружній привіт Президії, делегатам і учасникам.

Радіємо розбудовою і розмахом у широкій і багатогранній діяльності патріотичної організації, якою є Ліга Визволення України в Канаді!

Бажаємо конструктивних нарад і дальших успіхів в боротьбі за визволення і самобутність українського народу.

З дружнім привітом і глибокою пошаною до Вас!
За Головну Управу Ліги Визволення України в Австралії:

Інж. С. ГРИГОРЦІВ — голова
МИРОСЛАВ ШЕВЧИК — секретар

Т е л е г р а м а :

Від Координаційного Осередку Українських Центральних Установ в Європі і Центрального Представництва Українців у Німеччині, сердечно вітаю Крайовий З'їзд ЛВУ і бажаю особливого успіху.

мгр. АНТІН МЕЛЬНИК, голова

Оттава,
14 березня, 1978.

Мені було приємно отримати запрошення взяти участь у бенкеті, що має відбутися 25 березня з нагоди 14-го Крайового З'їзду Ліги Визволення України в Канаді.

Мушу Вас повідомити з жалем, що в той час маю інше зобов'язання, що перешкаджає мені прибути до Торонта.

Всетаки, пересилаю всім делегатам та делегаткам найтепліший привіт і бажаю, щоб рішення Вашого З'їзду допомогли здійснити чим скорше усвободження українського народу й постійного всебічного поступу українців Канади.

Слава Україні й Слава Канаді.

З найглибшою пошаною,
Сенатор **Павло Юзик**

... Президія Наукового Товариства ім. Шевченка в Європі вітає Чотирнадцятий Крайовий З'їзд Ліги Визволення України, як також Восьмий Крайовий З'їзд Об'єднання Жінок ЛВУ і бажає успіхів у Вашій відповідальній громадській праці.

Наукове Товариство ім. Шевченка з увагою стежить за проявами культурно-громадської діяльності української еміграції і з приємністю відзначає чималий вклад Ваших організацій.

Видавана НТШ у Європі „Енциклопедія Українознавства” помістила на своїх сторінках відповідну статтю про Вашу Організацію.

За Президію Наукового Товариства ім. Шевченка в Європі:

доц. д-р **АРКАДІЙ ЖУКОВСЬКИЙ**, науковий секретар
проф. д-р **ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ**, голова НТШ (Е)

Ліга Визволення України дала свій незаперечний вклад у здійснення цих завдань і її праця та досягнення визначають її провідне місце і ролю в спільноті, а теж кристалізують місію Ліги у визвольній боротьбі України.

На шляху до дальших тривалих успіхів і здобутків у користь українського народу в Україні та української громади в Канаді, Головна Управа Організації Оборони Чотирьох Свобід України вітає Президію й усіх учасників XIV Крайового З'їзду Ліги Визволення України в глибокій вірі, що в затяжній боротьбі з ворогом, остаточно перемога належатиме Україні!

За Головну Управу ООЧСУ:

Ігнат М. Білінський,
голова

Андрій Соколик,
секретар

Телеграма:

Палкий привіт учасникам Конгресу і побажання успіхів у дальшій праці і боротьбі аж до повної перемоги і волі Україні.

О. КОВАЛЬ — голова Централі СУМ
Бруссель, Бельгія

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді сердечно вітає Президію і Членство З'їздів Ваших Організацій і цією дорогою бажає Вам найкращих успіхів у Вашій постійній праці і допоміжній боротьбі за визволення України.

За Управу Наукового Товариства ім. Шевченка у Канаді:

Д-р БОГДАН СТЕБЕЛЬСЬКИЙ — голова

Інж. ЛЕОНІДА ВЕРТИПОРОХ — секретар

З нагоди 14-го З'їзду Ліги Визволення України дозвольте переслати Вам і Делегатам та Гостям Вашого З'їзду щирий привіт від Екзекутиви Президії Комітету Українців Канади і від нас особисто і побажати Вашій Організації дальших успіхів у збереженні й закріпленні української мови й культури і нашої ідентичности в Канаді.

З правдивою пошаною, за Президію Екзекутиви КУК:

СЕРГІЙ РАДЧУК — президент

АНТІН І. ЯРЕМОВИЧ — генеральний секретар

...Єдність думки і дії наших організацій, які визнають цю саму ідею, є передумовою виконання завдань всієї української спільноти.

Президія УНО бажає багато успіхів у нарадах і праці Вашого Крайового З'їзду для реалізації всім нам спільних загально-українських стремлінь для добра української визвольної справи.

Залишаємося з національним привітом.

За Президію УНО в Канаді:

ЛЕОНІД ФІЛЬ — президент

мгр. ЄВГЕН МАСТИКАШ — секретар

...З нагоди 14-го Крайового З'їзду ЛВУ, просимо прийняти наш щирий вояцький привіт від Головної Управи і всього членства Товариства кол. вояків УПА в Канаді.

Україна в поневоленню і тяжкій боротьбі за своє визволення. Стараймося спільними силами допомогти їй у цьому. Ми, колишні вояки УПА, щиро вітаємо учасників З'їзду, бажаємо всього найкращого у переведенню нарад, та дальшої успішної праці у допоміжній боротьбі за Самостійну Соборну Українську Державу!

З глибокою пошаною і вояцьким привітом,

За Головну Управу Т-ва кол. вояків УПА:

М. КУЛИК — голова

М. КОШИК — секретар

... Ваші наради відбуваються в виїмково важких для України хвиликах. Боротьба нашого поневоленого, але нескореного народу продовжується на всіх фронтах. Вона вирішальна, бо живемо в добі розвалу імперій. Близький вже день розвалу останньої колоніальної імперії — СРСР та її розчленування на самостійні держави, в тому числі й УССДержави.

Вітаючи Ваші З'їзди бажаємо з щирого серця, щоб вони увінчалися повним успіхом, а новообрані керівні органи продовжували успішну працю попередників!

З дружнім привітом!

За Централю Товариства „Просвіта” в Аргентині:

ОСИП ГАЛАТЬО — голова

Щиро дякуємо за запрошення взяти участь в XIV-му Крайовому З'їзді Ліги Визволення України та VIII-й Крайовій Конференції ОЖ ЛВУ.

Від імені Об'єднання Жінок „Просвіти” в Аргентині засилаємо найщиріші побажання успішного проведення Ваших нарад в напрямі досягнення святої мети, для якої були заложені Ваші Організації.

За Централю Об'єднання Жінок „Просвіти” в Аргентині:

ГАЛИНА ШАФОВАЛ — голова

АНТОНІЯ ГУРЕНЮК — секретар

Цєю дорогою шлемо Вам, Президії і всім Учасникам З'їзду наш щиросердечний привіт і побажання гарних успіхів у Ваших нарадах.

Ви можете бути горді задля виконаної всесторонньої праці серед української-канадської громади і не сумніваємось, що і черговий З'їзд буде дальшим етапом і то позитивним у розбудові Вашої Організації.

Щасти Вам Боже!

С. І. Х.

За Президію

д-р Юліян Пелех, голова

Вельмишановні Панове!

Президія Секретаріату СКВУ вітає учасників 14-го Крайового З'їзду Ліги Визволення України та 8-го Крайового З'їзду Об'єднання Жінок ЛВУ та бажає успішних нарад щоб в дальшому продовжувати ту широку, важливу та високоякісну діяльність ЛВУ та ОЖ ЛВУ, яку ви провели за останніх 30 років серед української громади в Канаді, як на внутрішньому так і на зовнішньому відтинку українського життя.

Сподіваємось що новий склад Головних Управ ЛВУ та ОЖ ЛВУ доложать максимального зусилля щоб скрипити не лише ряди Ваших Організацій але також нашу громадську солідарність у дальшій боротьбі за збереження нашої культурної, мовної та національної спадщини в Канаді та головно для завершення Великого Ідеалу наших Батьків — Самостійної Соборної Української Держави на Рідних Землях.

Остаємось з Великою Пошаною до Вас,

Ю. Шимко
Ген. Секретар

Крайова Управа Спілки Української Молоді в Америці вітає всіх Учасників З'їзду і бажає успішного перебігу нарад для добра Вашої Організації і Українського Народу.

Ідеї, які Ви поширюєте і за які боретесь, посвячені життям і кровію незчисленних героїв революціонерів, нехай і на дальше будуть провідним чинником в Вашій так корисній роботі. Допомога українському народові, якій стоїть сьогодні в незрівняній боротьбі з відвічним ворогом, є нашим спільним обов'язком і для неї мусимо посвятити всі свої сили і зусилля.

Честь України!

Готов Боронити!

За Крайову Управу СУМА:

Мирослав Шмігель
Голова

Марійка Барна
Секретар

З нагоди Чотирнадцятого Крайового З'їзду ЛВУ просимо прийняти сердечний привіт і найкращі побажання від Т-ва Прихильників Української Культури в Бразилії.

За Управу Т. П. У. К.

Микола Гец
Голова

ОДУМ Канада вітає 14-ий Крайовий З'їзд Ліги Визволення України. В світлі світових подій Українська Справа сьогодні все більше й більше знаходить своїх прихильників, чужинці-американські конгресмени і сенатори пропонують українських патріотів на Нобелівську нагороду, число наших приятелів зростає, і міцнішає голос в обороні українських дисидентів. Поет каже:

„Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Громадить над світом люта битва
За твое життя, твої права”.

Все це вказує на те, що День Визволення України близько.

І тоді Український Народ запитає кожного з нас — Чим Ти, сину допоміг мені розкувати кайдани? Чим Ти, дочко, допомогла визволитись Матері — Україні? О, як радісно й гарно буде тим, хто чесно і гордо тримав Український Прапор усе своє життя! О, як радісно буде тим, хто страждав за Україну в концтаборах, по тюрмах, в психушках, на засланні, тим хто чесно трудився для добра Українського Народу по всьому світі!

Бажаємо Вам, дорогі пані і панове, великих успіхів у Вашій високоідейній праці та досягнення найближчої цілі

З одумівським привітом,

Ол. Харченко
Голова

М. Лебединський
Секретар

При цій нагоді просимо прийняти наші привітання з нагоди з'їздів, а рівночасно висловити признання за Вашу працю для української спільноти в Канаді і вклад у допоміжну боротьбу українського народу за його визволення і державність.

Хай Бог благословить працю ЛВУ успіхами на майбутнє.

За Управу АДУК

Д-р Богдан Стебельський (голова)

14. Крайовому з'їздові ЛВУ та 8. — ОЖ ЛВУ від Української Народної Помочі

Сердечно вітаю вас від імені братської обезпеченої Української Народної Помочі в Америці й Канаді з нагоди ваших з'їздів.

Членство УНПомочі та її головна управа особливо цінять ваші організації у Канаді, бо продовж довгих десятиків років ви не змінили ваших поглядів, не зменшили вашої боротьби за свободу, державність і щастя української нації!

Ми прохаємо вас і надалі сприяти розбудові УНародної Помочі на вашому терені, бо для української людини немає кордонів, а наші вільні народні фонди були й будуть призначатися на розбудову української родини і громади, на підтримку нашої національно-визвольної політики в глобальному масштабі.

Кінчаю своє привітання до вас словами українського поета:

... „Ти у всіх країнах, Україно,
В образі нестримного крила,
Бо вже всюди є така людина,
Що тобі на вірність присягла!”

Я з почуттям великої гордості вітаю вас, як тих, які заприсяглись Україні, які стали її могутніми крилами, які ніколи не спинять свого лету до остаточної перемоги. І в цьому леті, в цій праці й боротьбі я бажаю вам дальших успіхів.

Володимир Мазур,
головний президент УНПомочі

Телеграма:

Вітаємо Головну Управу, Делегатів і Гостей Крайового З'їзду ЛВУ, засилаємо найщиріші побажання успішного переведення З'їзду та бажаємо успішних нарад і праці для завершення нашої мети — визволення України.

Крайова Управа СУМ
у Великій Британії

... Вітаючи Вас сердечно з відбуванням цього Чотирнадцятого Крайового З'їзду Вашої заслуженої установи, віримо, що й в дальшому Ліга Визволення України збагачуватиме скарбницю українського суспільства в Канаді, та підтримуючи визвольну боротьбу українського народу — йтиме шляхом непохитного служіння великій справі.

Новообраній Головній Управі та цілій установі бажаємо багато успіхів у її ціннокорисній діяльності та ще раз вітаючи Вас, остаємось із висловами правдивої вояцької пошани до Вас.

За Головну Управу ОБВУ:

Хор. Інж. Т. І. КУДЛИК — голова ОБВУ

Д-р СВЯТОМИР М. ФОСТУН — ген. секретар

Крайова Управа Спілки Української Молоді в Канаді, дружньо вітає Ваш З'їзд і Його учасників та бажає успіху в нарадах.

Ми віримо, що ухвали вашого З'їзду стануть й надалі провідними серед організацій УВФ, та скріплять наші позиції, додадуть бадьорости до дальшої праці і боротьби за права українського народу бути вільним.

Новообраним Крайовим Органам ЛВУ бажаємо кріпкої віри і витривалости та успіху в дальшій праці.

Честь України!

Готов Боронити!

Ярослав Млинарський
голова

Микола Фіголь
діл. секретар

... Вітаючи Ваш З'їзд та всіх Делегатів з цілої Канади, ми віримо, що Ваші дотеперішні осяги праці є успіхом усієї української громади, а Ваші рішення на цьому З'їзді дадуть новий вклад у працю усіх секторів українського життя й життя Канади та внесуть новий об'єднуючий дух на шлях визвольної боротьби нашої Батьківщини.

Д-р ПЕТРО ГЛІБОВИЧ,
голова Провінційної Ради КУК

Щиро дякуємо за запрошення взяти участь у Чотирнадцятому Крайовому З'їзді Ліги Визволення України та у Восьмому Крайовому З'їзді Об'єднання Жінок ЛВУ, які відбудуться 24-26 березня ц. р.

На жаль, з уваги на віддаль, не зможемо цим разом скористати із запрошення, а тому бодай цим листом дозвольте сердечно привітати Вас, Президію та всіх учасників обох З'їздів Ваших заслужених для української справи Організацій та побажати Вам якнайкращих успіхів в переведенню З'їздів та у Вашій дальшій праці.

Мета Ваших Організацій визначена вже в самій їх назві, а праця для визволення України під сучасну пору, хоч як вона важка, але є найважливішим завданням для українців у вільному світі, які повинні допомагати волелюбним змаганням поневоленого, але нескореного народу на Рідних Землях.

В тій праці бажаємо Вам якнайбільших успіхів. Хай Бог Вам допомагає!

За Дирекцію Української Видавничої Спільки в Лондоні:

І. ДМИТРІВ В. ОЛЕСЬКІВ Ю. ЗАБЛОЦЬКИЙ

... Колишні вояки бажають також Вам усім кріпкого здоров'я та ідейної наснаги в боротьбі за краще завтра нашого народу й успіху у Ваших нарадах.

Зі щирим вояцьким привітом!

За Крайову Управу Братства 1-ої Української Дивізії
Української Національної Армії:

Мгр. **ВАСИЛЬ ВЕРИГА** — голова
Д-р **ВАСИЛЬ СІРСЬКИЙ** — секретар

Від імені Центрального Проводу Братства Карпатських Січовиків, Крайових Представництв, Управ Курінів і всього членства Братства, сердечно вітаємо Вас і бажаємо Вашому З'їздові повних успіхів!

За Центральний Провід Братства:

Д-р **СТЕПАН РОСОХА** — голова
ВАСИЛЬ ТИМКО — ген. секретар

Головна Управа Суспільної Служби Українців Канади вітає Вас і бажає Вам якнайкращих успіхів у переведенні Ваших З'їздів.

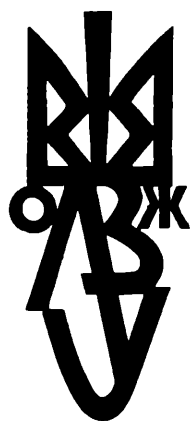
Ми певні, що вислід Вашої праці і нарад Ваших З'їздів принесуть користі не тільки Українському Визвольному Фронтові але також усій нашій Спільноті і допоможуть у боротьбі за визволення поневоленої України.

Зеновій Дуда
Голова

Іванна Кушпета
Секретар

Віктор Валько, †1975, Ванкувер
 Михайло Токар, †1977, Ванкувер
 Михало Зрайко, †1977, Ванкувер
 Іван Мудрий, †26.6.1975, Віндзор
 Михайло Винник, †5.10.1975, Віндзор
 Ілля Станович, †2.5.1975, Вінніпег
 Микола Мандзій, †20.8.1975, Вінніпег
 Михайло Чарнецький, †4.6.1976, Вінніпег
 Микола Глембіцький, †12.9.1976, Вудсток
 Григорій Пулик, †15.8.1976, Гамільтон
 Володимир Струк, †12.11.1976, Гамільтон
 Дмитро Сенів, †26.11.1976, Гамільтон
 Григорій Кристанович, †19.6.1977, Гамільтон
 Степан Гевак, †29.6.1977, Гамільтон
 Павло Васюта, †30.6.1977, Гамільтон
 Роман Литвинець, †1975, Едмонтон
 Олекса Мерцало, †1975, Едмонтон
 Микола Сус, †1976, Едмонтон
 Петро Мацюк, †1976, Едмонтон
 Михайло Вовк, †1976, Едмонтон
 Володимир Качмар, †1976, Едмонтон
 Микола Фіялка, †1977, Едмонтон
 Степан Микитів, †1977, Едмонтон
 Ярослав Чайківський, †1977, Едмонтон
 Михайло Ісків, †1977, Едмонтон
 Семен Ковба, †6.7.1977, Етобіко
 Володимир Марчук, †7.9.1977, Етобіко
 Василь Олійник, †1976, Калгари
 Василь Сов'як, †1977, Калгари
 Петро Нич, †2.12.1975, Кембридж
 Михайло Гарбуз, †20.12.1976, Летбридж
 Володимир Рип'як, †31.12.1976, Летбридж
 Михайло Козак, †25.3.1977, Летбридж
 Михайло Шевчук, †8.11.1977, Летбридж
 Павло Сахаревич, †18.5.1975, Лондон
 Михайло Балабан, †8.5.1977, Кіченер
 Мирон Бейба, †21.1.1976, Кінгстон
 Василь Мельниченко, †1975, Монтреаль

Проф. Роман Брикович, †1977, Монреаль
Степан Бідник, †1977, Монреаль
Михайло Стефанишин, †1.9.1975, Ошава
Микола Якимець, †1976, Ошава
Дмитро Баран, †21.10.1976, Ошава
Михайло Гаврилюк, †1977, Оттава
Павло Гаврилюк, †1977, Оттава
Онупрій Сеньків, †1975, Ст. Кетеринс
Богдан Дзюба, †1975, Ст. Кетеринс
Василь Мельниченко, †4.12.1976, Ст. Кетеринс
Василь Федчишак, †1976, Ст. Кетеринс
Роман Дурдела, †1977, Ст. Кетеринс
Євген Мельник, †1975, Судбури
Василь Герман, †1977, Судбури
Олекса Стасюк, †1977, Судбури
Павло Черінь, †1975, Тандер Бей
Іван Савіцький, †1975, Тандер Бей
Василь Деревецький, †1976, Тандер Бей
Михайло Пристайко, †1976, Тандер Бей
Теодор Перегінець, †1977, Тандер Бей
Микола Румець, †1977, Тандер Бей
Іван Береговський, †1977, Тандер Бей
Степан Мурмило, †1977, Тандер Бей
Василь Станько, †1977, Тандер Бей
Володимир Семчук, †1975, Торонто
Іван Ралько, †4.6.1975, Торонто
Степан Чайка, †1976, Торонто
Проф. Тадей Залеський, †9.1.1976, Торонто
Євген Гнип, †29.1.1976, Торонто
Петро Почапський, †27.6.1976, Торонто
Дмитро Лучків, †26.9.1976, Торонто
Петро Струк, †24.1.1977, Торонто
Василь Щербатий, †21.8.1977, Торонто
Іван Козак, †28.8.1977, Торонто
Іван Жидачек, †9.8.1977, Чатам

СПИСОК ДЕЛЕГАТИВ

на 8-му Крайову Конференцію ОЖ ЛВУ

24-25-26 березня 1978 р.

1. Блашків Дарія — Гамільтон
2. Корчак Марта — Гамільтон
3. Боднар Марія — Гамільтон
4. Хитра Анастасія — Ст. Кетеринс
5. Дейнега Анна — Ст. Кетеринс
6. Пугарська Ельза — Велланд
7. Проць Розалія — Лондон (Онт.)
8. Романюк Анна — Лондон (Онт.)
9. Дубик Любомира — Ст. Томас
10. Станецька Анна — Судбури
11. Рекуляк Марія — Судбури
12. Гук Анна — Тандер Бей
13. Пітик Анна — Торонто
14. Скорець Катерина — Торонто
15. Тимків Марія — Торонто
16. Шуст Леся — Торонто
17. Іванчук Ярослава — Вінніпег
18. Гімон Анна — Ошава
19. Хромей Анна — Ошава
20. Матичак Одарка — Ошава
21. Мацук Софія — Монтреаль
22. Гук-Фіялка Леся — Едмонтон
23. Семчишин Лариса — Етобіко

— О —

ЧЛЕНИ ГОЛОВНИХ КЕРІВНИХ ОРГАНІВ ОЖ ЛВУ

(Присутні на З'їзді)

1. Заверуха Ольга, Торонто
2. Антонович Ліна, Торонто
3. Солонинка Марія, Торонто
4. Іванчук Ярослава, Вінніпег
5. Кривинюк Ірина, Торонто
6. Федак Анна, Торонто

7. Білик Софія, Торонто
8. Безхлібник Ірина, Торонто
9. Вертипорох, Леоніда, Торонто
10. Горлач Софія, Торонто
11. Одноріг Мирослава, Торонто
12. Остафійчук Іванна, Ошава
13. Романишин Оксана, Вотерлю
14. Колодій Марія, Торонто
15. Стахів Теофіля, Гамільтон
16. Шкамбара Марія, Торонто
17. Негрич Євгенія, Торонто
18. Пітик Анна, Торонто
19. Савицька Софія, Торонто
20. Кобилецька Катерина, Ст. Кетеринс
21. Шуліга Катерина, Ошава

ВІДДІЛИ ОЖ ЛВУ

1. Ванкувер, Б. Колумбія	10. Монреаль, Квебек
2. Велланд, Онтаріо	11. Ошава, Онтаріо
3. Віндзор, Онтаріо	12. Ріджайна, Саскачеван
4. Вінніпег, Манітоба	13. Саскатун, Саскачеван
5. Гамільтон, Онтаріо	14. Ст. Кетеринс, Онтаріо
6. Едмонтон, Альберта	15. Ст. Томас, Онтаріо
7. Етобіко, Онтаріо	16. Судбури, Онтаріо
8. Калгари, Альберта	17. Тандер Бей, Онтаріо
9. Лондон, Онтаріо	18. Торонто, Онтаріо

**VIII КРАЙОВИЙ З'ЇЗД
ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ЛІГИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ**
відбудеться 24, 25 і 26 березня 1978 р. в приміщеннях
Українського Дому на вул. Крісті ч. 83-85
в Торонті, Онт.

П'ЯТНИЦЯ, 24 БЕРЕЗНЯ

5.00 год. по пол.: Реєстрація делегаток і гостей

7.00 год. ввечері: ПЛЕНАРНА СЕСІЯ з таким порядком:

1. Спільне засідання З'їздів ОЖ ЛВУ і ЛВУ
2. Вибір президії З'їзду ОЖ ЛВУ
3. Прийняття порядку нарад
4. Вибір комісій:
 - а) Верифікаційно-мандатної
 - б) Номінаційної
 - в) Організаційної і внутрішньої діяльності
 - г) Зовнішньої діяльності
 - г) Виховної
 - д) Фінансово-бюджетової
 - е) Культурно-освітньої і імпрезової
 - е) Резолюційної
 - ж) Суспільної опіки

Товариська зустріч делегаток і делегатів,
на яку запрошує Торонтський відділ ОЖ ЛВУ

СУБОТА, 25 БЕРЕЗНЯ

Год. 9.00 ранку: Продовження реєстрації

ДРУГА ПЛЕНАРНА СЕСІЯ ОЖ ЛВУ з таким порядком:

5. Звіт Верифікаційної комісії
6. Верифікація протоколу VII Крайової Конференції ОЖ ЛВУ
7. Звіти з діяльності членів ГУ ОЖ ЛВУ
8. Звіти делегаток відділів ОЖ ЛВУ
9. Звіт Головного Громадського Суду
10. Звіт Головної Контрольної Комісії
11. Дискусія над звітами

Год. 12.30—2-ої: Обідова перерва

Год. 2—4: Праця Комісій

Год. 4.00 по пол.:

12. Програмові доповіді ЛВУ і ОЖ ЛВУ
„Українська молодь в Україні і в діаспорі” —
п-і Оксана Романишин
13. Дискусія над доповідями
Год. 8 ввечері: БЕНКЕТ з мистецькою програмою
з участю делегатів З'їздів, гостей і членства.

НЕДІЛЯ, 26 БЕРЕЗНЯ

Год. 9 ранку: Участь у Богослуженнях
КІНЦЕВА ПЛЕНАРНА СЕСІЯ ОЖ ЛВУ

Год. 10.00 ранку

14. Звіти Комісій і дискусія над звітами
15. Панель молодих: „Наша праця у Визвольному фронті”. Панелістки: Стефа Баран (Гамільтон),
Леся Фіялка-Гук (Едмонтон) і Леся Шуст (То-
ронто). Модераторка: Марія Шкамбара (Торон-
то).

Год. 12—1-ої: Обідова перерва

Год. 1.00 по пол.:

16. Схвалення бюджету на 1978-1980 рр.
17. Схвалення діяльності уступаючих керівних орга-
нів ОЖ ЛВУ
18. Вибір нових керівних органів ОЖ ЛВУ
19. Схвалення резолюцій
20. Внески, запити і побажання

СПІЛЬНЕ ЗАКРИТТЯ З'ЇЗДІВ ОЖ ЛВУ І ЛВУ

Якщо на означений час не буде вимаганої статutom кількості делегатів, З'їзд розпочнеться одну годину пізніше і рішення його будуть правосильні без огляду на кількість приєднаних членів.

Членство ОЖ ЛВУ запрошуємо до участі у всіх сесіях З'їзду ОЖ ЛВУ та в бенкеті. Бенкет і мистецька його частина, з привітаннями, будуть спільною імпрезою ОЖ ЛВУ і ЛВУ.

При вступі в залю і реєстрації кожний учасник

З'їзду отримає з'їздову відзнаку та платить \$30.00 на кошти З'їзду, за участь у бенкеті і в окремих обідах.
Торонто, 1-го лютого 1978.

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ ОЖ ЛВУ	
Ольга Заверуха	Софія Горлач
голова	секретар

— О —

ВІДКРИТТЯ З'ЇЗДУ 24 БЕРЕЗНЯ 1978

З нагоди 14-го Крайового З'їзду ЛВУ та 8-го Крайового З'їзду ОЖ ЛВУ вітаю делегатів та гостей.

Світлий З'їзде, пані господине, пане господарю, всечесні отці, пане голово СУВФ д-р Роман Малащук, пане голово ГУ ЛВУ, інж. Василь Безхлібник, шановні представники ОУВФ Америки, пане Андрій Соколик та пане Володимир Мазур, шановні представники організації, пане Артур Малоні, пане после Лелюк, дорогі подруги і друзі, делегати VIII Крайового З'їзду ОЖ ЛВУ та XIV Крайового З'їзду ЛВУ.

Шановні Гості!

З'їзди відбуваються в 60 річчя Української Національної Революції та 40-річчя смерті сл. п. полковника Євгена Коновальця і 30-річчя СФУЖО.

З того приводу бажаю делегатам ділових нарад. Щоб наші наради і рішення допомогли прискіпити і здійснити акти IV-го універсалу і 30 червня 1941, а саме здобути самостійну соборну від нікого незалежну українську державу, а за словами нашого пророка і генія Тараса Шевченка:

І забудеться срамотна давня година,
І оживе добра слава,
Слава України.

Дорогі подруги і друзі делегати, не сміймо забути наше славне минуле, але не можемо мовчати і не реагувати на те, що відбувається сьогодні на рідних землях. Нехай не сходять з очей і думки, як в день так і в ночі

наші нескорені брати і сестри, що ділом і словом змагаються з ворогом за краще завтра свого народу. Вони змагаються на життя і смерть у першому фронті боротьби, а ми на другому допоміжному, усіми способами і засобами маємо допомогти у цій важкій і завзятій боротьбі.

Потрібно більше людей до праці і ми мусимо знайти ще кращі дороги до нашої молоді. Так як в концетраційних таборах знаходять спільну мову старші члени ОУН-УПА і з найновішими жертвами російського-імперіялізму — з Морозом, з Калинцями і тими, котрих ще в 40-вих роках на світі не було. І ті дороги ми мусимо знайти. За словами Симоненка:

„Нові покоління — не папуги
Щоб товкти заучене давно”.

Будьмо вирозумілими, даваймо молодим членам можливості для виявлення. Ми живемо в часах великих змін — потрібно нових метод, а з здорового посіяного насіння будемо спільно збирати плоди.

Україна жде на нашу допомогу — ідім сміло і завзято до перемоги.

А. Пітик прес. реф.

ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ЛВУ VIII КРАЙОВИЙ З'ІЗД

23-25 березня 1978 р. відбувся в Торонті, Канада, 8 Крайовий З'їзд Об'єднання Жінок Ліги Визволення України під гаслами 60-річчя проголошення самостійності України, 40-річчя смерти полк. Є. Коновальця і 35-річчя АБН.

У п'ятницю, 23 березня, від год. 5 до 7 вечора відбулася реєстрація ОЖ ЛВУ і ЛВУ. На першій спільній сесії відкриття 8-го ОЖ ЛВУ і 14-го Крайового З'їзду ЛВУ довершили О. Заверуха — голова Гол. Управи ОЖ

ЛВУ та інж. В. Безхібник — гоова Головної Управи ЛВУ.

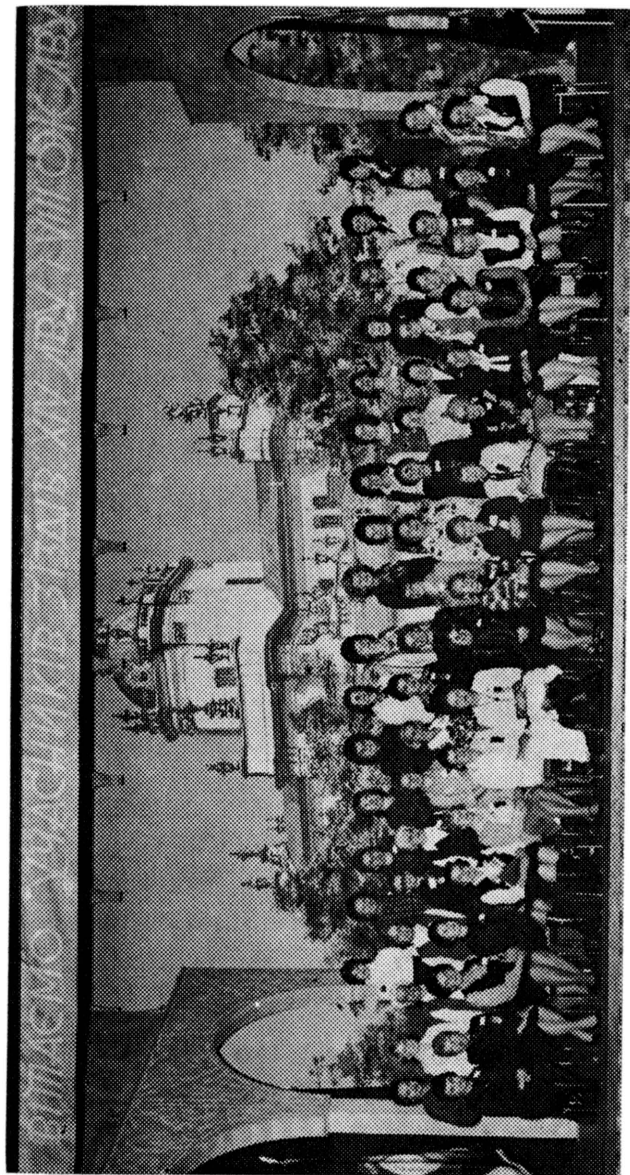
На сесії ОЖ ЛВУ обрано президію З'їзду: голова Я. Іванчук з Вінніпегу, заступниця О. Заверуха, почесна голова М. Солонинка, Л. Антонович, Л. Фіялка-Гук з Едмонтону і дві секретарки — Л. Шуст, А. Пітик.

Після схвалення порядку нарад обрано 9-ть комісій. Протокол із 7-го З'їзду ОЖ ЛВУ передано до провірення Верифікаційно-мандатній Комісії.

Вечір закінчено зустріччю, що його влаштував Торонтський відділ ОЖ ЛВУ для делегатів ЛВУ і ОЖ ЛВУ.

Суботня сесія почалася звітами членів Головної Управи, та відділів ОЖ ЛВУ. Про працю відділів звітували: Я. Іванчук з Вінніпегу, А. Хитра зі Ст. Кетеринс, Р. Проць з Лондону, А. Гімось з Ошави, А. Станецька зі Судбур, А. Гук зі Тандер Бей, С. Мацук із Монтреалу, Л. Дубик із Ст. Томас, Е. Пугарська з Веланду, Д. Блашків з Гамільтону, Л. Антонович прочитала звіт з Саскатуну, Л. Семчишин з Етобіка, Л. Фіялка-Гук з Едмонтону, М. Колодій з Торонта.

На спільній пленарній сесії ОЖ ЛВУ і ЛВУ прочитали доповіді: Оксана Романишин на тему „Українська молодь в Україні і діаспорі“, та д-р А. Бедрій „Єдино політична сила може мати успіхи“. Над звітами і доповідями розгорнулася оживлена дискусія. У багатому звіті про пророблену працю ГУ ОЖ ЛВУ на зовнішньому відтинку І. Остафійчук вказала, що 1979 рік проголошено Міжнародним роком дитини. Цей рік дає нам змогу винести на міжнародний форум проблему дітей арештованих батьків-політ'язнів в Україні. У дискусіях заторкнено справу зв'язків із Національною Жіночою Радою та іншими жіночими організаціями, питання нашого студентства, відзначення 30-річчя „Гомону України“ і нашої Жіночої Сторінки в ньому. У суботу ввечері відбувся бенкет, господарями якого були Торонтонські відділи ОЖ ЛВУ і ЛВУ. Бенкетом провадили М. Шкамбара і М. Шепетик. Доповідь мав ред. В. Солонинка. У мистецькій частині виступали дівочий квінтет з Гамільтону „Барвінок“, дівочий хор Торонтського О. СУМ „Діброва“ під диригентурою мгр. В. Кар-

УЧАСНИКИ VIII КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ ОЖ ЛВУ
24-26 березня 1978.

даша, солістки В. Шавель і М. Маскулка. Піяністка — Л. Кузьменко.

У бенкетовій залі влаштовано виставку праці відділів ОЖ ЛВУ. Тут були журнали, вирізки з газет, книжки, альбоми зі світлинами, що їх привезли зі собою делегатки відділів.

У неділю після Богослуження у церкві св. Покрови, яке відправив о. д-р М. Стасів в наміренню З'їзду, продовжувалися наради. У програмі був панель молодих на

1975-1977

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ЛІГИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ. 1-ий ряд від ліва до права: Теофіля Стахів, Ірена Безхлібник, Оксана Романишин, Ольга Заверуха, Марія Солонинка, інж. Леоніда Вертипорох, Ліна Антонович. 2-ий ряд зліва: Ольга Кушнір, Анна Федак, Анна Пітик, Катерина Кобилецька, Марія Колодій, Марія Шкамбара, Євгенія Негрич, Софія Горлач, Софія Білик, Мирослава Одноріг. Відсутні на світлині: Я. Іванчук, Т. Федорів, Я. Бринявська, І. Ковальчук, С. Хомишин, І. Кривенюк, І. Остафійчук, К. Шуліга, С. Савицька.

темү: 1. „Наша праця у Визвольному Фронті” — Л. Шуст, Торонто, 2. „Українська дитина в Україні” — С. Баран, Гамільтон, 3. „Праця над збереженням української ідентичности” — Л. Гук-Фіялка, Едмонтон. Модератор М. Шкамбара, Торонто. Доповідачі з молодого покоління

виявили належне зрозуміння проблем. Ми наглядно бачили, що Україна живе серед нашої молоді.

Після схвалення бюджету на 1978-80 рр. та абсолюторії уступаючим керівним органам, на пропозицію голови Номінаційної комісії інж. Л. Вертипорох обрано до Головної Управи ОЖ ЛВУ: М. Солонинка — почесна голова, О. Заверуха — голова, Л. Антонович — заст. голови, Я. Іванчук — заст. на Манітобу, С. Хомишин — заст. на Саскачеван, Т. Федорів — на Альберті, А. Цітульська — на Бріт. Коюмбію, Я. Бринявська — на Квебек, М. Одноріг — протоколярна секретарка, М. Колодій — канцелярійна секр., А. Федак — касирка; Організаційна референтура на східню Канаду: С. Білик і Т. Стахів; на західню Канаду: Я. Іванчук і Л. Фіялка-Гук. Інші референтури: Виховна — Л. Шуст, С. Горlach і М. Шкамбара; культурно-освітня — О. Романишин, М. Колодій і С. Шимко; зовнішньої діяльності — І. Остафійчук, О. Галенда і М. Шкамбара; пресова — А. Пітик, суспільної опіки: М. Малащук і С. Савицька; Головна Контрольна Комісія — інж. Л. Вертипорох, А. Шепетик і М. Нерич; Головний Товариський Суд — М. Тимків. М. Корчак і А. Хитра.

Ще мали слово переобрана голова ГУ ОЖ ЛВУ О. Заверуха та новообраний голова ГУ ЛВУ мгр. Т. Буйняк. Відспіванням „Не пора” закінчено Восьмий Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ і 14-ий Крайовий З'їзд ЛВУ. Після закінчення З'їзду мгр. Т. Буйняк і п-і О. Заверуха, разом з гостями і делегатами зложили вінок перед пам'ятником Лесі Українки в міському парку.

ЗВІТ СЕКРЕТАРКИ ГУ ОЖ ЛВУ ЗА 1975-6-7 РР.

В протязі трьохрічної каденції відбулося тридцять засідань Головної Управи з присутністю майже всіх членів, як рівнож 4 членкині з-поза Торонта, які, по можливості, приїжджали на засідання, а саме: п-і О. Романишин (Вотерлю), Т. Стахів (Гамільтон), І. Остафійчук і О. Галенда (Ошава).

Переважно засідання відбувалися місячно, а як за-

ходила потреба то й частіше, як рівнож під час літніх вакацій. На засіданнях звітували референтки, обговорюючи Обіжні листи, пляни праці, поїздки і т. п.

В звіттовому часі вислано 236 писем; з того 5 карток співчуття-видужання.

До всіх відділів ОЖ ЛВУ за минулу каденцію вислано 13 Обіжних листів та 23 різні реферати, вірші, пісні, інсценізації на різні святкування національних роковин. Більшу половину матеріялу треба було скопіювати, а решту переписати та зробити відбитки. З Обіжними листами висилано пляни організаційної праці та матеріяли культ.-освітньої референтури. Розсилалося обіжні листи Світового Українського Визвольного Фронту та ЛВУ, як рівнож всякі друки, інформації, програми і т. п. Також вислано до всіх відділів ОЖ ЛВУ листи на пресфонд „Гомону України”, ювілейні цеголки СФУЖО та рік-річно листи на коляду і писанку.

Частину писем, пов'язаних з фінансами, відписувала п-і А. Федак, за які звітуватиме окремо.

За минулих три роки ми отримали 246 писем, 19 обіжних листів СУВФ, Головної Управи ЛВУ, Жіночого КУК та Комітету оборони В. Мороза. Рівнож вислано прибл. 150 листів, інструкцій та всяких друків СФУЖО.

Протоколярна секретарка, п-і І. Кривинюк передала 30 протоколів до контролю, які були перевірені Контрольною комісією.

Користаючи з нагоди, дозвольте мені подякувати всім паням Головної Управи за співпрацю і корисні поради в минулій каденції, яка була пробним етапом нашого самостійного, організаційного існування. Це не був легкий період, але при наполегливій праці нашої голови п-і О. Заверухи та добрій кооперації відділів, на мою думку, ми вив'язалися з наших обов'язків задовільно. Дякую.

СОФІЯ ГОРЛАЧ — секр.

З В І Т

Організаційної референтури при Головній Управі ОЖ ЛВУ за час від 23-го березня 1975 р. до 23-го березня 1978 р.

Організаційна референтура працювала в такому складі: Софія Білик, Мирослава Одноріг, Теофілія Стахів.

За час нашої три річної каденції ми провели 18 загальних зборів по Відділах. Організували три окружні наради: Судбури, Гамільтон і Едмонтон на котрих читали організаційні реферати, Судбури і Едмонтон Т. Стахів, Гамільтон С. Білик. Ми старались створити наш Відділ в Престоні, двічі ми там були і на одних сходинах М. Одноріг читала реферат про завдання ОЖ ЛВУ. На жаль наші спроби не увінчались успіхом.

В 1977 р. в часі Великодня С. Білик на ширших сходинах ОЖ ЛВУ і ЛВУ в Етобіко читала реферат про Великодні звичаї.

Кожних 6 місяців ми опрацьовували пляни праці і розсилали по наших Відділах.

Спільно з торонтським і при співучасті дооколишніх відділів ми організували пікетування совет. амбасади в Оттаві в міжнароднім році жінки і в часі конференції канадійської жіночої ради.

Ми брали живу участь в організуванні ріжних імпрез і збирання підписів в обороні в'язнів в Україні. Тому, що наші Відділи довершили 20-25 літ своєї діяльності їх члени вже організаційно вироблені і не потребували нашої помочі. Члени організаційної референтури були все готові на заклик Відділів.

Нині на закінчення три річної каденції нашої праці складаю Відділам щирю подяку за співпрацю і дружнє відношення до нас, в висліді того приїзджаючи до наших відділів ми чулись, як в крузі найблищих.

**За організаційну референтуру
С. Білик Т. Стахів М. Одноріг**

РЕФЕРЕНТУРА ЗОВН. ЗВ'ЯЗКІВ

п-і Іванна Остафійчук
Марія Шкамбара
Ольга Галенда
Ірина Безхлібник

ЗВІТ РЕФЕРЕНТКИ ЗОВНІШНІХ ЗВ'ЯЗКІВ

В останніх трьох роках багато цікавих і гідних уваги подій сталося в світі. Вони були для нас доброю нагодою поінформувати цілий світ про долю України.

Конференція Міжнародного року Жінки в Мехіко 19-го червня — 2-го липня 1975 року була організована Об'єднаними Націями. На цю конференцію поїхали: голова Головної Управи ОЖ ЛВУ п-і Ольга Заверуха і я. Конференція відбувалася в двох частинах міста. В одній відбували наради урядові делегати, а в другій не урядові. В перших двох днях ми могли слухати наради урядових делегатів, при цій нагоді ми роздали багато літератури. В нарадах неурядових делегатів ми могли брати участь в нарадах, у наших виступах ми звернули увагу приявних делегаток на важку долю жінки в УССР. Після пресконференції п. А. Семотюка, представника СКВУ, ми відбули дводенну голодівку перед будинком, де відбувалися наради. Голодівку очолила п-і Марія Бек. Делегати цікавилися нами, давали запити, при тому ми роздали літературу в трьох мовах про незavidну долю української жінки в Україні. З нами демонстрували також члени мекіканської протикомуністичної організації з якою п-і Уляна Целевич, голова ГЛ ОЖ ОЧСУ, вже мала зв'язки з попередньої поїздки до Південної Америки.

Друга Конференція „Габітат”, була скликана Об'єднаними Націями в місті Ванкувер — Канада від 27-го травня — до 11-го червня 1976. Приявними на цій конференції були: голова Головної Управи ОЖ ЛВУ п-і О. Заверуха, п-і І. Остафійчук, з Торонта, п-і О. Коломийчук, А. Садівник з Калгар, Леся Мельник з Гамільтону, Х. Фіялка, Р. Ільків і І. Шарабун з Едмонтону, панна Т. Даревич з Вінніпегу, п-і К. Ковальчук з Ванкуверу.

І тут знову урядові і неурядові делегати проводили нарадами окремо. Наша делегація проготовила інформативний центр в дуже драматичному виді: за колючими дротами були вивішені плякати запроторених політ'язнів в советських концентраційних таборах з написом „Нелюдське поселення в ССРСР” в противенстві до „людських поселень”, що було темою конференції. Ми роздали тисячі летючок і зібрали 1273 підписів на наших петиціях.

Як тільки була можливість ми заперечували похвали советської делегації. Коли ми довідалися, що советська делегація буде висвітлювати фільм про історичні пам'ятки в Києві, зібрали всі відомі нам факти про зруйнування історичних пам'яток большевиками і під час демонстрації в місті коло будинку, де приміщувалася советська делегація, ми роздавали летючки.

Під час советської пресконференції деякі з нас мали перепустки, давали запити, про знищення історичних пам'яток, палення бібліотек. Советська делегатка всьому заперечувала. На цій конференції були кореспонденти з цілого світу.

Два тижні пізніше у Ванкувері — Канада відбулася річна конференція „N.C.W.” і трирічна конференція „I.C.W.”. Панна Вероніка Чучма була нашою представницею. Всі українські організації мали інформаційне бюро. Французька делегатка, що проводила сесією, попросила советську обсерваторку забрати слово, а ця заперечила всі наші інформації про Україну. Ми цю справу спростували і слова комуністичної делегатки були викреслені з рекорду. Пізніше я написала резолюцію до „I.C.W.” через „N.C.W” президентку Рут Гінклей. Є гідним уваги лист від президентки пані Прем Пурахатра і її вияснення.

Дуже важливою справою є те, що ми є членами „N.C.W” бо через наше членство ми можемо звертатися до уряду Канади з нашими резолюціями. Пі-і Ольга Заверуха мала можливість вставити поправки до двох резолюцій: „Respect for humanitarian Provisions of Helsinki final Agreement” і „Freedom of Movement of Peoples and Ideas”. „N.C.W” резолюції є розповсюджені до студій і „Plight of Children in the Ukraine” а також дуже

важливим є, щоб наші представниці кожного відділу брали участь в засіданнях, старатися, щоб ці резолюції дісталися до уряду.

В квітні 1975 року ми внесли пропозицію, щоб п-і К. Армстронг — кол. президентку „N.C.W.” до канадського уряду найменовано на пост сенаторки.

В березні 1975 після нашої останньої конференції лист і резолюція були вислані до всіх „М. Р.” в Оттаві. Ми одержали 86 відповідей з запевненням підтримки.

Після того ми вислали листа до уряду з повідомленням про нашу демонстрацію „В день матері” під совєтською амбасадю. Ця демонстрація мала звернути увагу на долю жінок в Україні. Цю демонстрацію передавала телевізійна сітка по цілій Канаді.

Під час Різдва 1976 року наші членки в сірих в'язничих одягах з Торонта, Ошави, Сент Кетеринс, Монреалю, Гамільтону чергувалися цілий тиждень демонстрували під большевицькою амбасадю.

В червні 1977 році під час річної конференції „N.C.W.” наші члени з Головної Управи демонстрували під совєтською амбасадю.

Під час третьої річної конференції п-і О. Заверуха і член нашої ексекютиви зорганізували дуже успішну демонстрацію під „Ситі Голл” в Торонті. П-ні С. Шимко мала головну промову, дуже добре представила ситуацію жінок-матерів і дітей в Україні. Вона подала плян акції і вимоги до канадського уряду.

В грудні 1975 було вислано листи до всіх „М. Р” в справі пропонованої зміни міністра праці J. Munro в справі багатокультурности. Ми дістали 40 відповідей з запевненням, що зміни не будуть негативні.

В серпні 1976 р. прийшло повідомлення, що чужі мови в „СВС” будуть цензуровані. Ми післали резолюцію до „N.C.W.”, президентка п-і Р. Гінклей писала безпосередньо до директора міжнародного радія пана Р. Бравна, він запевнив, що це не станеться. Ми дістали лист від директора українського відділу при „СВС”, що цензури не буде. Подібного змісту листа прислав п. Бродбенд. Писали ми листи до Оттави, в справі високих оплат-мит на посилки вислані в Україну.

На закінчення щиро дякую п-і О. Заверусі за її про-

від і ініціативу в більшості проведених акцій і паням Марії Шкамбарі, Олі Галенді і всім всім, що допомагали. Пам'ятаймо, що на нашу поміч чекають з нетерпеливістю не тільки наші сестри в Україні, але цілий український нарід.

Іванна Остафійчук

Оксана Романишин

Культурно-Освітня Референтка

Головної Управи ОЖ ЛВУ

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТІ

**Культурно-Освітньої Референтки Головної Управи
ОЖ ЛВУ за час від березня 1975 р. до березня 1978 р.**

Нав'язуючи до Резолюцій VII-мої Крайової Конференції ОЖ ЛВУ, що відбулася в часі 21-23 березня 1975 року в Торонті, Онт. і виконуючи статутіві завдання нашої організації, що на згаданій VII-мій Крайовій Конференції оформилася в самостійну жіночу організацію: Об'єднання Жінок Ліги Визволення України — та йдучи по лінії потреб українського народу там в Україні та української спільноти тут у Канаді, як в ділянці громадсько-суспільній так і в ділянці політичній, культурно-освітня референтура Головної Управи ОЖ ЛВУ, (за моїм керівництвом), вела дальше працю на внутрішньому відтинку про ролю української жінки — а головно ролю української жінки: матері у вихованні молодого українського покоління — нашої зміни, збереження рідної української мови, наших традицій, нашої української духовости, нашої культури, для збереження українства, для дальшого продовження буття нашої української спільноти, як тут у Канаді, так і у всіх країнах нашого поселення.

По лінії політичної діяльності культурно-освітня референтура ОЖ ЛВУ вела працю різними засобами для допомоги українському народові в його боротьбі за визволення з російсько-комуністичного поневолення та в пропагуванні політичної незалежності і суверенності

України. І ця діяльність тепер зокрема набирає великої ваги, бо ворог українського народу — комуністична Москва — посилив тепер терор і знущання над українським народом — наша ціль ще не досягнена — Україна ще далше в московсько-большевицькій неволі й Україна поневолена, але нескорена потребує нашої допомоги.

По цих двох основних напрямних йшла вся діяльність культурно-освітньої референтури ОЖ ЛВУ. Виготовляла відповідні доповіді, що відносилися до певних річниць чи актуальних потреб, дописи до преси, влаштування відповідних імпрез чи допомога в них і інше. З доповідями цими відвідувала наші відділи ОЖ ЛВУ чи інші українські організації на їхнє запрошення.

У звітному часі належить відмітити наступне з моєї діяльності: Я виготовила та виголосила доповіді на наступні теми та відбула такі поїздки й допомагала в різного роду імпрезах:

11 травня 1975 р. — в День Матері — зібрала в Кіченер, Онт. 98 підписів на картках в обороні українських жінок-в'язнів. За ці картки сама оплатила поштову літунську оплату і вислала їх на адреси концтаборів у СРСР. Цю акцію заініціював Комітет оборони Валентина Мороза й політичних в'язнів, а тут я перевела в день, коли в Оттаві відбувалася демонстрація перед советською амбасадой.

21 травня 1975 р. виготовила плян праці для Культурно-освітньої референтури, Головної Управи ОЖ ЛВУ на 1975-1976 рр. і передала його п-і Марії Колодій, на засіданні Головної Управи ОЖ ЛВУ цього ж дня, для користування цим пляном та переслання його Відділам ОЖ ЛВУ.

26 травня 1975 р. переслала декілька моїх рефератів п-і Марії Колодій, моїй заступниці (Культурно-освітньої референтки) для помноження їх та переслання Відділам ОЖ ЛВУ для користування ся ними.

31 серпня 1975 року відбулася на оселі „Полтава” Святкова Академія „День Української Жінки”, що її влаштували Відділ ОЖ ЛВУ з Торонта й Управа Оселі „Полтава”. На цьому святі я мала головну доповідь п. з. „В День Української Жінки”. Свято було дуже вдалим, чисельна присутність; — прибуток з цього свята пере-

дано на пам'ятник Лесі Українці в Торонті й для потребуєчих українських дітей в Бразилії.

Дня 23 листопада 1975 року відбулася в Кіченер, Онт. Святова Академія для відзначення і вшанування 25-тої річниці героїської смерті Головного Командира Української Повстанської Армії — УПА ген. хор. Романа Шухевича — Тараса Чупринки для громад Кіченер — Ватерлю, Кембридж, Гвелф і околиці, що її влаштували Організації Українського Визвольного Фронту цих громад. Я брала активну участь в підготовці цього свята, деклямацій та прийняття для хору „Прометей”, який виступав з мистецькою програмою на цьому святі.

В днях 29-30 листопада 1975 року в Гамільтоні, Онт. відбулися Окружні Народи Організацій Українського Визвольного Фронту південного Онтарію. Я брала активну участь в цих нарадах, а головню ОЖ ЛВУ і, як Культурно-освітня референтка Головної Управи ОЖ ЛВУ, я подала плян праці для Відділів ОЖ ЛВУ на наступний 1976 рік по лінії культурно-освітньої діяльності.

7 грудня 1975 року в Монреалі, відбулися святкування для відзначення 25-тої річниці існування Відділу Ліги Визволення України — ЛВУ і 20-тої річниці Відділу Об'єднання Жінок Ліги Визволення України — ОЖ ЛВУ. На цих святкуваннях я виголосила головну доповідь на тему „Українська Жінка в майбутньому і сучасному” і мала привіт на цих святкуваннях від Головної Управи ОЖ ЛВУ.

14 грудня 1975 року, заходом Ліги Українських Католицьких Жінок в Кіченер, Онт. відбулося свято „День Української Жінки” на якому я мала головну доповідь. Прибуток з цього свята (з добровільних датків) — половину — передано мені для пересилки на пам'ятник Лесі Українці в Торонті — яку-то суму я передала комітетові побудови пам'ятника. Половину прибутку з цього свята призначено на потреби Української Католицької Церкви в Кіченер, Онт.

В кінці 1975 року я переслала декілька моїх доповідей на різні теми для Жіночої Ланки Спілки Української Молоді — СУМ в Монреалі — на їхнє прохання.

24 січня 1976 року відбулося Свято Державности в Кіченері, Онт. зорганізоване й влаштоване комітетом

покликаним для цієї цілі з представників всіх організацій Кіченер-Ватерлю, Кембридж і Гверффу. В цьому святі я брала участь як офіційна представниця Головної Управи ОЖ ЛВУ.

28 березня 1976 року, заходом Організацій Українського Визвольного Фронту громад Кіченер-Ватерлю, Кембридж і Гвелффу відбулася Святкова Академія на пошану Тараса Шевченка, в підготовці якої я брала активну участь.

8 травня 1976 року в Престоні, Онт. відбулося Свято Матері, влаштоване Організаціями Українського Визвольного Фронту цієї громади, на якому я мала доповідь при великій участі присутніх.

3 жовтня 1976 року відбулася в Кіченер, Онт. велика академія для відзначення і вшанування двох великих річниць: 50-тої річниці смерті Симона Петлюри і 35-річчя проголошення відновлення Самостійності Української Держави Актом 30-го червня 1941 року у Львові, що її влаштували Організації Українського Визвольного Фронту громад Кіченер-Ватерлю, Кембридж і Гвелффу. В підготовці цього святкування я брала активну участь, як підготовка деклямацій, розпродаж квитків вступу, прийняття дівочого хору „Діброва” та інше.

9 жовтня 1976 року був „Український День”, що його влаштувала українська католицька парафія в Кіченері, Онт. Мене запросили до участі в підготовці мистецької виставки від ОЖ ЛВУ.

Дня 13 жовтня 1976 року у вечірних годинах відвідав нашу громаду Кіченер-Ватерлю і Українську Католицьку Церкву Блаженніший Патріарх Йосиф. З цієї нагоди місцевий парох запросив до привіту представника Українського Визвольного Фронту. З огляду на дуже короткий час відвідин, міг бути лише один привіт від Організацій Українського Визвольного Фронту й тому я просила, в цьому привіті теж включити привіт від Головної Управи ОЖ ЛВУ для Блаженнішого патріарха Йосифа. Треба при цьому згадати, що це був найкращий привіт і на письмі був переданий Блаженнішому разом з пожертвами і зі списком жертводавців на патріарший фонд. Виголошення цього привіту мало великий ефект і цим піднесло нашу репутацію Організацій

Українського Визвольного Фронту в громаді та цілій околиці.

25 жовтня 1976 року я преслала пані М. Колодій підготований мною реферат про Івана Франка для використання та переслання для Відділів ОЖ ЛВУ.

16 січня 1977 року виготовила і переслала до пані М. Колодій доповідь про Ольгу Басараб для використання й переслання Відділам О ЖЛВУ.

27 березня 1977 року виголосила доповідь про Івана Франка в Гамільтоні, Онтаріо, на святкуваннях, що їх влаштували організації Українського Визвольного Фронту міста Гамільтону.

16 жовтня 1977 року виголосила доповідь на ширших сходах членів Відділу ОЖ ЛВУ в Торонті на тему „Молодь — наша зміна”. Було поважне число присутніх членів і велике зацікавлення доповіддю. Ця доповідь, на бажання слухачів, була поміщена в тижневик „Гомін України” в жіночій сторінці як також в тижневик „Шлях Перемоги”.

6 листопада 1977 року відбулися в Кіченері Онт., святкування 60-річниці української революції і 35-річниці УПА. Я брала участь в підготовці деклямацій до програми цього свята і теж, з іншими жінками, підготувала прийняття для членів хору „Прометей”, який виступав на цьому святі, і для позамісцевих гостей.

11 грудня 1977 року виголосила доповідь в Гамільтоні, Онт., на тему „Молодь наша зміна”, яку влаштували Відділи ЛВУ і ОЖ ЛВУ.

25 березня 1978 р. — тобто нині маю програмову доповідь на пленарній сесії З'їзду на тему „Українська молодь в Україні і в діаспорі”.

ПІДСУМКИ ПРАЦІ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ ВІДДІЛІВ ОЖ ЛВУ ЗА 1975-76-77 РР.

Від початку існування ОЖ ЛВУ Суспільна Опіка була постійною ділянкою праці відділів і надалі не сходить із поля нашого зацікавлення і діяльності.

Перш усього ми стараємося допомагати тим, які цієї допомоги конечно потребують і не обмежуємося тільки

до місцевої допомоги, але також стараємося допомогти братам в Україні і братам поселеним в країнах Південної Америки, Польщі, Югославії й Австрії.

На протязі 1975-77 р. ми несли грошову допомогу сиротинцеві в Аргентині і незаможним студентам в Бразилії, висилали посилки до Європи і Бразилії. Організували і допомагали фінансово дитячим садкам у Торонті, Монтреалі, Гамільтоні, Ст. Кетеринс і Вінніпезі та дитячим оселям на „Веселці” для дітей у віці від 3-5 роки життя. Відвідували старших віком громадян і хворих у лічницях, допомагали вдовом по війнах УПА і переслідуваним советським режимом за їхню оборону української мови і культури в Україні.

За останні три роки відділи ОЖ ЛВУ видали на цілі суспільної опіки приблизно суму 5.000 дол. а крім цього Централь ОЖ ЛВУ окремо видала понад 1.000 дол. на допомогу переслідуваним в Україні.

Так в загальному виглядає праця відділів ОЖ ЛВУ на відтинку суспільної опіки.

Представник ГУ ОЖ ЛВУ входить до Головної Управи ССУК, яка складається з Представників Центральних Організацій і тісно співпрацює в харитативних ділянках.

Л. Антонович

ЗВІТ ФІНАНСОВОЇ РЕФЕРЕНТКИ ОЖ ЛВУ (від 23 березня 1975 до 24 березня 1978)

Праця фінансової референтки зосереджувалася на веденні діловодства. Ми одержали 203 листи, а вислали 372. Слід відмітити, що крім вplat наших відділів до Головної Управи ОЖ ЛВУ, були переведені через наші книги вplatи відділів до інших організацій. Завдяки тому маємо справжню картину праці, яка відмічена у фінансовому звіті, що служить як показник активності й діяльності наших відділів ОЖ ЛВУ, їхніх управ та жертвовности всього членства даного відділу.

VIII-ий Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ з задоволенням відмічує існування окремої самостійної нашої організації, зокрема повну фінансову самовистачальність, що свідчить про високу дисципліну наших членкинь ОЖ

ЛВУ та їхню прихильну підтримку й розуміння прийнятого на себе завдання. Головна Управа ОЖ ЛВУ веда своєю господарську діяльність в рамках статуту, зв'язану працею внутрішніх і зовнішніх вимог.

Складаю щиросердечну подяку всім управам відділів і всьому членству за жертвовну співпрацю та звертаюсь з проханням і на майбутнє підтримати Вашою виrozumілістю і відданою працею новообрану Головну Управу ОЖ ЛВУ.

АННА ФЕДАК — фін. референтка

ВІДДІЛИ ОЖ ЛВУ ВПЛАТИЛИ В 1975-1978 РР.:

Відділ:	Вклад:	Кол.:	Пис.:	Вид.:	КУК:	Інш.:	Разом
1. Ванкувер	\$ 104.00	221.00	—	50.00	45.00	125.26	545.26
2. Велланд	300.00	250.00	131.50	160.00	60.00	988.00	1889.50
3. Віндзор	180.00	—	75.00	150.00	40.00	235.00	680.00
4. Вінніпег	702.00	700.00	37.00	200.00	—	25.00	1664.00
5. Гамільтон	636.00	525.00	156.00	—	60.00	905.00	2282.00
6. Едмонтон	660.00	330.00	186.00	200.00	90.00	1074.00	2540.00
7. Етобіко	40.00	131.50	25.00	—	—	—	196.50
8. Калгари	330.00	581.00	88.00	190.00	90.00	137.50	1416.50
9. Лондон	256.00	227.25	52.00	—	40.00	349.00	924.25
10. Монреаль	160.00	77.00	36.00	—	60.00	155.00	488.00
11. Ошава	921.00	117.25	39.00	200.00	80.00	542.50	1899.75
12. Ріджайна	—	50.00	—	—	—	—	50.00
13. Саскатун	176.00	—	100.00	50.00	40.00	127.00	493.00
14. Ст. Кетеринс	324.00	780.00	285.00	—	90.00	815.00	2294.00
15. Ст. Томас	82.00	30.00	39.00	—	—	80.00	231.00
16. Судбури	120.00	300.00	73.00	140.00	60.00	415.00	1108.00
17. Тандер Бей	360.00	—	—	60.00	40.00	260.00	720.00
18. Торонто	1053.00	2979.00	39.00	171.00	120.00	1128.00	5490.00
Разом:	\$6404.00	7299.00	1361.50	1571.00	915.00	7361.26	24911.76

Пояснення:

В рубриці „Видання” узгляднені виплати за картки і відзначки ОЖ ЛВУ, нагомість не узгляднені виплати на Фонд оборони України, Фонд боротьби ім. С. Бандери, Фонд оборони В. Мороза; ці суми виказані в другому зіставленні.
АННА ФЕДАК — фін. реф.

КАСОВИЙ ЗВІТ

за 1975-76-77 (від 23. 3. 1975 до 24. 3. 1978)

А) ПРИБУТКИ

1. ГУ ЛВУ розчислилася з ГУ ОЖ ЛВУ		\$ 530.88
2. Членські вкладки		6404.00
3. Орг.-пропаганд. фонд:		
а) Коляда	7393.33	
б) Писанка	1414.00	
в) Зворот і датки орг.-пропаганд. поїздки	2449.70	11257.03
4. а) З посвячення прапора	2325.00	
б) З продажу відзначок	1571.00	3896.00
5. Суспільна опіка		3330.20
6. Бюджетові виплати відділів		3139.54
7. Адміністрація:		
а) Адміністрація	2826.52	
б) Дотація з кред. кооп. „Будучність”	1000.00	
в) Дивіденди з кред. кооп. „Будучність”	578.30	
г) Різне	77.75	\$ 4482.57
г) Фонд ім. М. Кравців		498.55
8. Перехідні:		
а) Фонд оборони України	1870.00	
б) Фонд боротьби ім. С. Бандери	708.00	
в) Комітет оборони В. Мороза	583.30	
г) На пам'ятник Лесі Українці	1377.00	
г) До СФУЖО	483.00	\$ 5022.00
Разом		\$38560.77

Б) ВИТРАТИ

1. Адміністрація:		
а) Приладдя: машина до писання та інше	\$1976.93	
б) Телегр., замісц. тел., праця в канцелярії	1780.49	3757.42
2. Видання:		
а) Видання відзначок ОЖ ЛВУ	1725.85	
б) Вплата на книжку	3200.00	4925.85
4. За прапор		548.91
5. Суспільна опіка		3319.99
6. Орг.-пропаганд. акції:		
В обороні політв'язнів; Поїздка на Міжнар. Конф. до Мехіко, Світ. Конфер. в Ванкувері, Аргентина і Конф. НЖРади в Оттаві	5365.99	
Видання памфлетів до Ванкуверу	857.02	6223.01
7. Наші членські зобов'язання до СКВУ, СФУЖО і ін.		2084.50

8. На репрез. імпрези і датки	747.66
9. Перехідні датки на Фонд оборони України, Фонд ім. С. Бандери, оборони В. Мороза, на пам'ятник Л. Українці, СФУЖО	5022.00
10. Фонд ім. М. Кравців	498.55
11. Різне	62.00
Разом	\$27189.89

Загальне зведення 1975-78:

Прибуток	\$38,560.77	
Витрати		\$27,189.89
Сальдо		\$11,370.88
Балянс	\$38,560.77	\$38,560.77

АННА ФЕДАК — фін. реф.

— O —

ЗВІТ ГОЛОВИ ГУ ОЖ ЛВУ ВІД 23 БЕРЕЗНЯ 1975 ДО 24 БЕРЕЗНЯ 1978

В нашій трирічній каденції ми старалися розгорнути нашу працю особливо на зовнішньополітичному відтинку, та також старалися не занедбувати наших внутрішніх справ.

1975 рік — як Міжнародний рік жінки дав нам змогу звернути особливу увагу на українську жінку-політв'язня. Маніфестації, протести, петиції, участь в Міжнародній жіночій конференції в Мехіко дало змогу нам винести українську проблематику не тільки на канадську сцену, але й на міжнародню арену.

В 1976 наша участь в конференції ООН в справі людського поселення Габітат дало змогу винести на міжнародню арену умови нелюдських поселень в ССРСР, а саме концентраційні табори, заслання, і руйнування історичних надбань в Україні.

В 1977 наші акції з вимогами дотримати Гельсінські угоди — було продовженням наших політичних акцій. Також в 1977 році відбулася III Світова Конференція СФУЖО, в якій члени ОЖ ЛВУ взяли активну участь. З ініціативи ОЖ ЛВУ відбулася маніфестація під час конференції, що дало змогу винести із залі нарад наші турботи про долю української жінки в Україні.

Мені приємно відмітити, що в акціях збирання під-

писів, в маніфестаціях брали участь не тільки члени управи, але загал членства, а особливо приємно відмітити участь молодого членства ОЖ. Надіємось, що ця участь дасть їм охоту до дальшої праці на допомогу Україні.

У внутрішній діяльності ми відбули три окружні наради в Судбурах, Гамільтоні та в Едмонтоні, та відвідали відділи в Ванкувері, Вінніпезі, Велланді, Віндзорі, Ст. Кетеринс, Ошаві, Гамільтоні, та Судбурах для обміну думок та плянів. Також взяли участь в нарадах ОЖ ОЧСУ для того, щоб жіноцтво ОУВФ скріпляло свою співпрацю в нашій спільній фронті.

Ми старалися репрезентувати нашу організацію на різних форумах і в цих обов'язках допомагали члени ГУ ОЖ ЛВУ. Із звітів членів ГУ ОЖ ЛВУ видно, скільки праці вложено в кожній референтурі, і я дозволю собі подякувати всім членам ГУ за їхню підтримку і розуміння, що допомогло мені виконувати мої обов'язки. Без підтримки, розуміння та допомоги було б дуже важко.

Нашим відділам складаю щирі подяку за вив'язування із своїх обов'язків. Вступаючи на новий етап самостійної організації, Ви склали іспит. ГУ старалася прийти Вам з допомогою. Ваші турботи є нашими турботами. Надіємось, що на майбутнє зуміємо ще краще розв'язувати наші проблеми спільно. Ми живемо в часах великих змін, для жіноцтва особливо, і тому ми не можемо відпочивати. Нам потрібно більше жінок до праці бо є великі можливості. Шукаймо доріг до наших молодих жінок — знаходім спільну мову — будьмо вирозумілими одні до одних. Будьмо готові виконати обов'язки на нас наложені, а саме допомогти у визволенню України.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО ТОВАРИСЬКОГО СУДУ

Головний Товариський Суд ОЖ ЛВУ діяв у такому складі: А. Пітик, С. Савицька і І. Кобилецька.

За час трирічної каденції до Головного Товариського Суду не вплинули скарги ні зажалення від наших відділів. Це свідчить, що наше зорганізоване жіноцтво

в рядах ОЖ ЛВУ культурно і гармонійно працює для одної великої ідеї.

Тому Головний Товариський Суд не був затруднений. На майбутнє бажаємо всім нашим відділам взаємного вирозуміння у співпраці, щоб любов і згода панували між нами. Бо згода будує — незгода руйнує!

За Головний Товариський Суд ОЖ ЛВУ:

А. ПІТИК — голова

С. САВИЦЬКА, К. КОБИЛЕЦЬКА

ЗВІТ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ

25 березня 1978 р. в Торонті

В дні 18 березня 1978 р. Контрольна Комісія в складі: М. Негрич, О. Кущнір і К. Шуліги перевірила діловодство Гол. Управи ОЖ ЛВУ в Торонті за час від 24 березня 1975 р. до 18 березня 1978 р.

Перевірено: реєстраційну книгу прихідних та вихідних листів, книгу протоколів засідань, касову книгу і банкове conto, банкову книжечку фонду ім. Меланії Кравців, картотеку відділів, квитарі, та прихідні і вихідні листи, які відносились до фінансових справ.

Книга протоколів засідань, яких було 30, точно віддзеркалює многогранну працю Головної Управи ОЖ ЛВУ. Зокрема була посилена праця на зовнішньому і пропагандивному відтинках.

Книги фінансової референтки ведені фахово і точно. Всі позиції касової книги відповідають прилогам та банковому конті.

За звітний час було прибутків \$38,560.11, витрат \$27,189.89; сальдо на 18 березня 1978 р.: \$11,370.88.

На банковому конті ще не зреалізовано чеків на суму \$310.00.

Контрольна Комісія стверджує, що все діловодство Головної Управи ОЖ ЛВУ ведено правильно і старанно.

На підставі заслуханих звітів поодиноких референ-

ток, Контрольна Комісія ставить внесок з признанням за взірцеве ведення діловодства, на уділення абсолюторії уступаючому прововоді керівних органів ОЖ ЛВУ.

За Контрольну Комісію:

Марія Негрич, Катерина Шуліга, Ольга Кушнір

ГУ ОЖ ЛВУ В РОКАХ 1978-1980

1 ряд від ліва: С. Горлач, М. Колодій, Я. Іванчук, О. Заверуха, М. Солонинка, Л. Вертипорох, І. Безхлібник, О. Романишин, Л. Антонович, А. Федак; 2 ряд від ліва: Т. Стахів, А. Пітик, М. Шкамбара, Є. Негрич, І. Остафійчук, С. Білик, С. Савицька, К. Шуліга, М. Одноріг; неprisутні: Т. Федорів, Я. Бринявська, І. Ковальчук, С. Хомишин, О. Кушнір, К. Кобилицька.

ЗВІТ НОМІНАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ

в складі: Леоніда Вертипорох — голова (Торонто), Марія Солонинка — заступниця голови (Торонто), Марія Шкамбара — член (Торонто), Ярослава Іванчук — член (Вінніпег), Марта Корчак — член (Гамільтон).

На VIII Крайовому З'їзді, що відбувся 24, 25 і 26

березня 1978 р. в Торонті, обрано таку Головну Управу ОЖ ЛВУ на трирічну каденцію:

Ольга Заверуха — голова (Торонто)

Ліна Антонович — заступниця голови (Торонто)

Мирослава Одноріг — протокольна секр. (Торонто)

Марія Колодій — канцелярійна секр. (Торонто)

Анна Федак — касир (Торонто)

Заступниці голови:

Ярослава Іванчук — Манітоба

Тетяна Федорів — Альберта

Стефанія Хомишин — Саскачеван

Анна Цігульська — Брітанська Колюмбія

Ярослава Бринявська — Квебек

Члени Головної Управи —

Референтки організаційні на Східню Канаду: Теофіля Стахів (Гамільтон), Софія Білик (Торонто)

Реф. на Західню Канаду: Ярослава Іванчук (Вінніпег), Леся Фіалка-Гук (Едмонтон)

Референтки культосвітні: Оксана Романишин (Вотерлю), Марія Колодій і Стефа Шимко (Торонто)

Референтки виховні: Леся Шуст, Софія Горлач, Марія Шкамбара — також член при Виховній комісії СФУЖО (Торонто)

Реф-ки зовнішньої діяльності: Іванна Остафійчук і О. Галенда (Ошава), Марія Шкамбара (Торонто)

Реф-ки Суспільної опіки: Марія Малащук, Софія Савицька (Торонто)

Контрольна комісія: інж. Леоніда Вертипорох — голова, Анна Шепетик і Марія Негрич — члени (Торонто)

Головний Товариський суд: Марія Тимків — голова (Торонто), члени: Марта Корчак (Гамільтон) і Анастасія Хитра (Ст. Кетеринс).

УКРАЇНЬСЬКА МОЛОДЬ В УКРАЇНІ І В ДІЯСПОРІ

„Свою Україну любіть,
Любіть її во врем'я люте...”

Т. Шевченко

З великої любови до свого роду й до свого народу, з великої любови до своєї рідної землі, до своєї Батьківщини України, — українська людина величезні зусилля й труди поклала протягом своєї тисячелітньої історії України при будові й закріпленню своєї власної держави.

За час нашого історичного минулого були періоди світлі — розквіту і добробуту, але були теж періоди поневолення й занепаду. Україна, яку Боже Проведіння поставило на „грані двох світів”, — гори трупів поклала, ріки крові проляла в минулому, охороняючи свою власну державу, а тим самим і цілу Європу, перед азійськими наїзниками в давнині, перед наїздами своїх сусідів в недавньому минулому та в боротьбі за визволення з-під чужого поневолення.

І в нашому — двадцятому сторіччі поколінню наших батьків і нам доля призначила зустрічати золоте сонце волі — 22 січня 1918 і 1919 років, 15 березня 1939 року і 30 червня 1941 року. Але в парі з цим і „люте врем'я” прийшло, бо наші вороги не хотіли позбутися так легко молоком і медом текучої країни й тому українському народові прийшлося мільйони жертв принести в часі Першої світової війни й після неї та в Другій світовій війні в боротьбі проти всіх ворогів України, а головню в Другій світовій війні проти найбільш жорстоких ворогів: нацистичної Німеччини і комуністичної Росії.

Вже проминуло понад 30 років як ми покинули Рідний Край — по волі чи по неволі й опинилися поза межами України, а в цьому році сповниться 29 років, як до нас дійшло „Звернення Воюючої України до всієї української еміграції” з жовтня 1949 року. У ньому Воююча Україна вимагала, щоб „Українська еміграція гідно і відповідально репрезентувала свій нарід і його визвольну боротьбу перед зовнішнім світом”, — вима-

гає повної єдності, не паперової, але дійової, та щоб „активно мобілізувала народи світу до боротьби проти російсько-більшевицького імперіялізму, цього найбільшого ворога всього людства”.

В той час ми вірили, що це поневолення є лише тимчасовим, що скоро зайдуть зміни на Сході Європи, що Україна стане вільною й ми скоро повернемося у вільну Україну. Та минали роки — ці наші сподівання не сповнилися. Переважаюча сила ворога подолала нашу безсмертну УПА — „встоятись не було сили”. Багато з бійців УПА, ті, що не загинули, опинилися в російських концтаборах далекої півночі, а з ними теж і жінки, що брали активну участь в УПА чи в підпіллі ОУН.

Здавалося, що Україна вже не скоро піднесеться після програних боїв, але не довго прийшлося ждати на відновлення боротьби. Бійці УПА і підпілля революційної ОУН у московських концтаборах далекої півночі, переорганізувавшись, — разом із усіми в'язнями українцями та інших національностей — вже в п'ятдесятих роках організують бунти, страйки, повстання, проти МГБ та адміністрації концтаборів, які потрясають підвалинами московської імперії.

Багато прикладів героїства можна було б навести, згадаю один лише — дуже характеристичний, який трапився у Воркуті, коли хоронили в серпні 1954 р. 17 шахтарів-вуглекопів. Його описав кол. в'язень московських концтаборів Фурман. Він пише, що побіч табору ріс овес, що його сіяли так звані вільні жителі, а в ньому ріс різний бур'ян та сині волошки. Одна із молодих українських дівчат вирвала пученок вівса й додала до нього синіх волошок і застромила це у своє волосся. За її прикладом пішли мовчки інші жінки, а далі й чоловіки молоді й старші. З дірок для гузиків на блюзах визирнула синя волошка й жовте стебло вівса — голубінь і золото — барви України!

МГБ-істи мовчки дивилися на заборонені барви вільної України, що вицвіли на головах і грудях уярмлених, — але не відважилися на жадну акцію. — Полон страху, що сковував усіх перед МГБ-істами, — зник, люди не знали жодного страху ні стриму. Відібрали домо-

вини від МГБ-істів і на своїх плечах перенесли й склали їх біля воріт та покрили їх синіми волошками і жовтими стебеллинами вівса і вся маса в'язнів почала співати могутньо бойовий гімн УПА: „Ми зродились із крови народу” — та „Смерть, смерть, смерть московській комуні”... Так на пострах МГБ-істам в'язні прощали своїх друзів, віддавали їм останню прислугу, на яку вони собі заслужили. Смерть їх друзів додала їм віри до дальшої боротьби й перемоги.

Нове в Україні покоління, що родилося й виростало в ті люті часи, коли Україна стояла в збройній боротьбі з наїзниками, своїми дитячими чи юнацькими очима уважно приглядалося подіям, що збувалися тоді в Україні. Своїм шляхетним і чистим серцем воно сприймало невикривлену правду, — бачило кривду, як ворог — комуністична Москва вчинила українському народові. І воно, це молоде покоління прийшло на зміну, за законами вічності продовження й самозбереження — вічності продовження й самозбереження життя української нації. І цій молоді наступні наші покоління будуть співати пісень так само, як наші попередники співали й ми співали пісень нашим предкам —

„про ті часи далекі й незабутні, —
Коли діди, прославлені в віках,
виходили на свій великий шлях,
за покоління дбаючи майбутні”.

(Семен Скляренко)

Ми пісень співаємо наших князям та їхнім дружинникам, Байді Вишневецькому, Дорошенкові, Сагайдачному, Хмельницькому, Мазепі, славній Січі Запорозькій, її походам, її славі, її героїзмові, лицарам УСУСІВ, УГА, УВО, ОУН, УПА і їх великій любові до нас, їм невідомих нащадків. І власне в цій любові до невідомих, незнаних, але рідних і найближчих є весь зміст поняття крови — роду — нації. І молоде покоління в Україні свідоме того, що на ньому лежить історична відповідальність супроти своєї нації, — і що Україна має сповнити історичну місію перед людством. Це видно з усіх писань і дій шести — і семидесятників та всіх

Нескорених, які до нині „караються, але не каються”. Згадаймо для прикладу бодай деяких, нам всім вже відомих. Згадаймо Юрка Шухевича, сина легендарного Головного Командира УПА ген. Романа Шухевича — Тараса Чупринку, який від своїх юнацьких літ до нині карається в московських тюрмах і концтаборах, бо він не хотів відректися свого батька, не хотів засудити ідей свого великого батька. А Валентин Мороз, Ігор Калинець, Василь Стус, Іван Гель, Олександр Сергієнко, а Алла Горська, яку замордувало московське КГБ та інші жінки, які караються ще до нині й багато інших культурних діячів України — поетів, письменників, мисців, імен яких не згадую з відомих причин.

Яка в них віра глибока, віра в Бога, про що пише Левко Лук'яненко в своєму „Різдвяному зверненні до завзятих атеїстів”, в якому він питається: „Ви ходили до церкви колинебудь — не з молотком, щоб збивати хрести, не з ключами, щоб замикати від вірних церкви, не з ненавистю, а з відкритим серцем?” Він вже відбув 15 років тюрем і концтаборів за захист ідеї незалежності України і автор афоризму: „Навіть, якщо я залишився самотній на світі, я боровся б за Україну”... Тепер він знову у тюрмі за участь в Київській групі сприяння здійсненню Гельсінкських домовлень. У меморандумі ч. 1 Української Гельсінкської групи автори між іншими пишуть: „І тоді прийшла ще одна війна — (проти українського народу) — знищення Української Повстанської Армії, яка піднесла зброю проти Гітлера, і не зложила її на наказ Сталіна. Разом із постанцями невинні люди також були знищені. Сотні тисяч малолітніх, жінок і старих пішли до концентраційних таборів тільки тому, що якийсь повстанець випив чашку молока або з'їв шматок хліба в їхній хаті. Тюремний вирок був однастайний — 25 років. Не багато з тих мучеників повернулося додів”.

Такі власне люди існують в Україні та в інших уярмлених країнах. — Вони лицарі духу — у концтаборах, тюрмах і психо-тюрмах незламні, нескорені — натхненники національної й релігійної ідеї, Вони натхненники лицарів зброї.

Ми, доля яких розсіяла по цілому світі, поселилися

в різних країнах і зразу або включилися у вже існуючі українські національні товариства й організації, українські церкви, або в міру потреби творили нові, часом дуже специфічні, достосовані до потреб і обставин даних країн нашого поселення.

Ми маємо великі успіхи у всіх ділянках нашого життя, як на полі церковному, організаційному, молодіжному, фінансово-господарському, видавничому, пресі і т. д. — На відтинку зовнішньо-політичному, виконуючи наші завдання як політичної еміграції, по думці Звернення Воюючої України, ми теж добилися великих успіхів в поширенню правди про Україну і про боротьбу українського народу за його визволення з-під московсько-комуністичного ярма й побудову Української Самостійної Соборної Держави. Ми здобули багато приятелів у вільному світі для української справи завдяки жертовній праці одиниць, в тому числі й жінок — при моральній і матеріальній підтримці українського патріотичного суспільства.

До всіх цих великих успіхів української еміграції велику дозу труду доложило і українське жіноцтво. Коли ми, жінки, з нашими родинами, по волі чи по неволі, покинули нашу рідну Україну і опинилися на чужині, для багатьох із нас закінчилося тихе та спокійне життя в родинному колі з батьками, чоловіками і дітьми, на яке ми могли собі дозволити раніше в деяких частинах України. На рідних землях ми могли включитися в українське громадське життя, в жіночі організації, — але не мусіли, бо там було багато жінок, які це робили за нас; там ми могли займатися виховуванням дітей, або й ні, бо за нас це робили українська церква, українська школа, українські молодіжні організації, а найважливіше — своє рідне українське оточення. Але з хвилиною, коли ми опинилися на чужині, ми жінки, а спеціально матері, взяли на себе великий та почесний обов'язок зберегти українську еміграцію від асиміляції. Бо поруч всіх наших завдань і обов'язків в наших жіночих секціях чи організаціях не має важливішого завдання на чужині, як зберегти своїх дітей від асиміляції — і то так з особистих причин, як і з загально-національних, бо українській жінці — ма-

тері припали почесні, але при тому найтяжчі обов'язки бути жрекинею буття нації — і там в Україні й тут на чужині, — бо якою буде наша молодь — таким буде наше майбутнє.

Бодай коротко проаналізуємо, як виконала українська жінка свій найпочесніший обов'язок виховання й збереження українських дітей — молоді, і там в Україні й тут на чужині?

І там в Україні й тут на чужині виросло вже нове молоде покоління, яке вже приходить по своїх матерях і батьках, бо це природний закон. Тільки питання, яке це молоде покоління й чи воно хоче й зможе заступити своїх батьків в праці, яку вони вели по відношенню до змагання українського народу за його визволення?

В Україні й там, де закинула злощасна доля українських людей, молоде покоління гордо і відважно продовжує боротьбу за визволення українського народу — хоч в найтяжчих умовах терору, тюрем, заслань, психіатричних тюрем і т. д. — про це вже була мова й наведено приклади.

Тут теж, на еміграції, виросло нове покоління, до якого теж відноситься Звернення Воюючої України, яке ще й нині актуальне. У частині до молоді говориться: „Українська молоде: Ти на еміграції мусиш піти в авангарді визвольної боротьби, як в ньому йде молодь на Землях”... Теж новий голос — голос Нескорених в Україні: „Не будь Пилатом, що вмиває руки, в тяжку годину, коли Козацьке Плем'я несе свій хрест на висоту Голгофи”!...

Багато з них — тисячі перейшли через наші молодіжні українські організації. Багато з них закінчили високі школи, влаштувалися на високі й вигідні праці — посади, але як мало з них беруть участь в українському організаційному життю; лише дуже малий відсоток — лише одиниці залишилися вірними ідеалам української нації й для цього посвячують багато свого часу, труду й праці безкорисно.

Де шукати причини такого стану? Що вплинуло на відхід цього молодого покоління від українського зорганізованого життя і від українства взагалі?

Є різні форми відходу — втечі від українства й до

того є різні причини. Найважливішою причиною є те, що родина, ця перша і найважливіша клітина у вихованні дітей, не подбала про їх належне виховання. Дуже часто матері не було дома — вона була на заробітковій праці й її дітей ніхто не виховував — залишені були самі на себе.

Найчисленнішою є, здається, група, яка цілковито засімілювалася, де батьки в погоні за матеріальним взагалі не цікавилися своїми дітьми, їх занедбали; не навчили їх говорити навіть українською мовою й вони пропали в чужому морю і для родини і для українського суспільства.

Є теж дуже численна група молоді, яка добре говорить українською мовою і подружені з українцями, і були в українських молодіжних організаціях, але чомусь цілковито відстали від українського організованого життя і не цікавляться взагалі Україною і українськими проблемами. Вони замкнулися у своїх родинях, влаштувалися вигідно й живуть навіть люксово. Ще час до часу прийдуть на якісь імпрези, чи на Різдво та Великдень до церкви, щоби показатися. До них власне теж відноситься „Тренос” Ігоря Калинця, написаний тоді, коли засудили Валентина Мороза, „Тренос” — над ще одною Хресною Дорогою. Його повинні співати в наших церквах і на святкових сходах молоді. У страсті десятих Ігор Калинець робить страшний, оправданий закид всім тим літеплим: „З любови до нас Ти прийняв на себе таку страшну кару, щоб спасти нас від найбільшого гріха — байдужості до вогню”...

Є теж група, хоч не дуже чисельна, де молоді люди добре володіють українською мовою й, виглядає, цікавляться світовою проблематикою, в тому теж українськими проблемами. Вони активні, але, на великий жаль пішли на мильний шлях — не оборони України і українського народу, а збаламучені комуністичними агітаторами — пішли проти інтересів українського суспільства на еміграції й проти інтересів українського народу в Україні.

Найменшою, на жаль, групою молоді є ті добрі й щирі українські патріоти, добре виховані своїми батьками, що боліють долею України і поневоленого, але

нескореного українського народу, і всі свої сили, час, знання і працю віддають безіntересовно для української справи. Пригадаймо собі лише акції молоді в обороні Валентина Мороза і політичних в'язнів, ними організовані. Вони, ці нечисленні одиниці приналежні до нашого зорганізованого українського життя. Деякі з них вже займають високі пости в наших організаціях, але теж треба ствердити, що проводи наших організацій робили помилки, дуже часто „недобачували” цих молодих людей. Це в минулому й спричинювало часто їх відхід від наших організацій.

Природна зміна поколінь стосується також і в житті організацій. Наші організації були створені не тільки для вжитку і потреб одного покоління — покоління засновників. Великі цілі наших організацій напевно вимагатимуть праці, зусиль і жертвовности тих поколінь, що прийдуть по нас. Тому покоління засновників, яке ще до нині стоїть при кермі українських організацій — з жіночими включно, — повинно збагнути, що молодші покоління, які приходять по них на арену діяльності, мають теж свої права. Ці покоління природним способом повинні бути включені в життя організацій на всіх щаблях, не чекаючи, аж покоління їхніх батьків фізично відійде. Цей спосіб запевнить тяглість життя організацій і їхньої діяльності в користь української справи. Це, на щастя, вже знаходить зрозуміння і стає помітним процесом в нашому організованому житті.

Ми мусимо серйозно застановитися над всіма цими порушеними проблемами і застосувати в праці в наших організаціях, а спеціально в жіночих, нові методи, нову тактику. Ми мусимо уважно прислухуватися до голосу тих, хоч нечисленних молодих людей, бо вони по нас мають прийти; бути толерантними до їхніх думок і з ними знайти спільну мову в праці й їх не ігнорувати. Може цим способом нам вдасться більше число цих молодих наших дітей приєднати до наших організацій. Ми зробім всі заходи, щоб матері найменших і вже підростаючих дітей забезпечили їм належне українське виховання. Ми повинні проблему виховання дітей — молоді поставити як центральну проблему всюди: в наших церквах, організаціях, товариствах, шко-

лах — і — найважливіше й перше в р о д и н а х. Бо як нам і це ще покоління пропаде, то існування українства в діаспорі за якийсь час буде поставлене під знак запитання.

Ми в нашій організації ОЖ ЛВУ добре робимо, що займаємося теж і політичними справами, беремо участь в маніфестаціях, протестах проти поневолення України, за звільнення політичних в'язнів, протестуємо проти русифікації, — але тут, в країнах вільного світу, дозволяємо, що наші діти асимілюються. Ми цього не додачуємо, це промовчуємо, не ведемо належної акції. А тут, ця язва асиміляції пожирає всю нашу молоду генерацію.

Є різна форма асиміляції — тотальна, де молодь втрачена і для родини і для українського суспільства, вона пропадає в чужому морю. В громадах меншого українського скупчення є випадки, де дослівно а н і о д н а о с о б а з молодих не залишилася при українстві — чи то при українській церкві, чи українській організації. Асиміляція до чужих нам ворожих ідей — ворожих Україні, українським інтересам — це так звані ліві — марксистки, збаламучені наші молоді люди. Чия це вина? Чому ніхто не поцікавиться цим, як проблемою, щоби знайти спосіб повернути їх з неправильного шляху.

Найбільше поширеною і найчисленнішою є асиміляція до тутешнього так званого „ай донт кер” — байдужности до всього, чим живе і страждає Україна і український народ. Ця хвороба — це найбільший гріх, про який писав Ігор Калинець — байдужність до вогню — до вогню святого, яким живе Україна. Чи хтось з провідів всіх наших організацій, починаючи від низових — далі крайових централь аж до наших світових централь — серйозно поцікавився цією проблемою? Як збудити їх сумління, як зацікавити їх українськими справами, як повернути їх до українського зорганізованого життя?

Ми, жінки, в усіх жіночих організаціях робимо теж політику, (а часом займаємося політиканством), але — крім цієї нашої праці, яку ми робимо в наших організаціях, якби ми виховали наших дітей так, щоб вони

вже нині зайнями наші й наших чоловіків пости — місця, ми б цим зробили найбільшу політику. Навіть ще тепер, ми всі у всіх наших організаціях зробимо найбільшу роботу, якщо знайдемо спосіб приєднати до наших організацій тих наших молодих дітей, які не з нами. Цим ми спричинимося до продовження українства в діаспорі, яке, в свою чергу, буде допомагати українському народові в боротьбі за його визволення.

Закінчую ці думки про найважливіші проблеми — проблеми нашої зміни текстом Звернення 5-го Великого Збору ОУН до українського народу — частиною до українського жіноцтва.

„Українські Жінки!

Від світанку української нації Ви народжували і виховували нові покоління її синів і дочок, мужньо захищали свою Батьківщину від її окупантів. Сторінки нашої історії рясніють від імен славних українських жінок, ще від св. княгині Ольги, аж до теперішніх героїнь-мучениць у російських в'язницях і концтаборах. впоюйте у ваших дітей любов до своєї Батьківщини-України. Не давайте перетворювати їх на яничарів, вирощуйте з них національно свідомих українців. Разом з чоловіками докладайте всіх зусиль, щоб визволити своїх сестер і братів із московського ярма!”

Леся Фіялка-Гук

ПРАЦЯ НАД ЗБЕРЕЖЕННЯМ УКРАЇНСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

На мою скромну думку, підґрунтям зберігання української ідентичності є зберігання, в першу чергу, мови, традиції і культури. Слід передати те все новим поколінням і дати їм відповідне виховання. Відповідно виховати молодь, яка стала б міцним фундаментом української громади в іншомовному середовищі, в чому най-

більшу роль відіграють дім, батьки, а особливо мати, садочок, Рідні школи, Курси українознавства, молодіжні організації, а передусім оточення, та інші середники виховання.

Перший середник — це дім. Дитина виростає в родинному оточенні, де вона виробляє собі певні відношення до життя. Родина має повну контролю над дитиною: Вона допомагає дитині виробити своє „я”. Дитина бачить і чує інших дітей кожного дня. Бавлячись з іншими дітьми, дитина завважує, що не кожна дитина така сама — не кожна розмовляє з своєю мамою тією самою мовою. Тоді виникає питання: „Хто я?” Мама дитині відповідає: „Ти українець/ка”.

Тепер поставлю собі інше питання: „Як ми українці, та що можемо робити, щоби зберігати своє „я”, свою ідентичність? Обов’язково, щоб ми розмовляли своєю рідною мовою. Треба дорожити українською культурою, та плекати її традиції. Дуже важливо, щоб дитина могла вчитись мову на тому самому рівні як і інші діти у державних школах. Велику роль відіграють державні двомовні школи в Едмонтоні.

Дозвольте мені розповісти про програму, як вона почалася, мета програми:

В квітні 1971-му році заходами Едмонтонського відділу професіоналістів і бізнесменів запропоновано Альбертійському урядові викладати інші мови ніж англійську та французьку в державних школах. В 1973 році КУК запропонував тимчасову 3-річну програму, українсько-двомовних клас від перешкілля до третьої класи. Зачали програму з 96-ма учнями, за рік число збільшилося до 225 учнів. В 1978-му році понад 600 учнів зареєстровано в 28-и двомовних класах від перешкілля до четвертої, класи, у вісьмох едмонтонських школах. Програми тепер існують не як тимчасові, але продовжуються до шостої класи.

Успіхи двомовних клас в Едмонтоні спонукали до цього завдання і інші місцевості в Альберті — заохотили організувати такі класи в себе. Цей успіх також виявляється і поза Альбертою. В українсько-англійсько — двомовних класах українську мову вживається як мову навчання 50% (чи більше) в дні, в таких предме-

тах: мовна діяльність, суспільні студії, музика, мистецтво, фізкультура, здоров'я і безпека, та релігія в сепаратних школах. Зміст цих предметів появляється у програмі навчання в початкових класах, але вона відображає українські перспективи через вживання українських тем, питань та проблем, які стосуються до української мови і культури в Канаді і в Україні. Завдання програми в передшкільно — виробити почуття і любов до мови, культури своїх батьків і розвинути запас слів.

В першій, другій і третій класах звертається особливу увагу на розвиток слуху, розмови та оцінюванню культури як методи комунікації.

В другій класі діти починають читати і писати по українському. А в четвертій — до шостої клас мета програми — розвиток плавності слуху, розмови, читання і писання. Вивчання мови вимагає значно більше, ніж надбання буквального знання граматики. Воно дає дитині можливість вивчати і такі речі як знання про наші традиції, та культуру. Діти в двомовних класах вже почуваються добрими українцями.

Кожного року програму оцінюють, також і діти мають можливість її оцінити.

Був такий випадок серед дітей:

1. Як ви почуваєтеся, коли ви веселі? 91.6%. Але невеселі щось робите по-українському? 8.3%.

2. Коли твоя вчителька розмовляє по-англійському? За 64% — проти 35%.

3. Коли твоя вчителька розмовляє по-українському? За 91%, проти 8.3%.

4. Чи любите українців? За 100% — проти 6.2%.

5. Коли ви бачите і чуєте українські книжки? За 93%, проти 6.2% .

6. Коли ви чуєте казку, прочитану по-українському? За 87% — проти 12.5%.

7. Коли чуєте казку прочитану по-англійському? За 52% — проти 47.3%.

8. Коли робите математику і вчителька говорить по-українському? За 66.6%? проти 33.3%.

9. А коли вчителька говорить по-англійському? За 75%, проти 25%.

10. Як би ти чувся, коли б ти ішов до школи, де

вчителька говорить лишень по-англійському? За 29.1%, проти 70.85%.

11. Як би вчителька більше розмовляла по-українському? За 91.6%, проти 8.3%.

12. Як би вчителька розмовляла менше по-українському? За 25%, проти 75%.

13. Чи пішов би ти до двомовної класи на другий рік? За 87%, проти 12.5%.

14. Які ви відвідали українські місцевості, напр. церкви, парки — як вам це подобалося? За 95.8%, проти 4.2%.

15. Які ви мали святкування — за українськими звичаями, пр. свячення пасок, Святу вечерю і т. п.? За 97.9%, проти 2.1%.

Вчитися та розмовляти своєю рідною мовою не забезпечить характеру доброго українця. Поза школою воно конечно творити атмосферу, в якій дитина може вживати цю мову та заохочувати її це робити як найбільше.

Двомовна школа, наприкладі, не дасть дитині всього. Необхідно учащати українські школи, садочки і курси українознавства. Тут дитина має можливості багато більше навчитися. Але є конечно, також щоб батьки більше цікавилися українськими справами. Вони мусять розмовляти з дитиною по-українському, та самі дорожити цією мовою, вони мусять зберігати українські звичаї, плекати рідні традиції і культуру. Вони мусять бути готові розказати дитині, що таке українець, звідкіля він походить та як він тут опинився?

Коли вони не в силі того зробити, то є інші середники, які можуть родичам допомогти. Наша церква багата в культурні надбання, ми маємо свою релігію. Українська церква має великі можливості притягнути й обе'днати довкола себе молодь лише своїм обрядом і притаманною їй українською духовістю.

Найменша дитина, наприклад, зауважить, що інші хрещаться не так як ми — чому зліва і цілою рукою? Але зауважаємо, що навіть асиміляція і тут проявляється — в наших церквах! Хочу згадати примір, який я зауважила в навчанні рідної школи. Чи це важливе, щоб ми, українці, хрестилися в один спосіб? Моя відпо-

відь на це є така. — Коли ми українці та маємо свої традиції, та свою культуру, то чому робимо щось, що не наше?! Але що зробити? Бачимо, щораз більше людей, родин, які не розуміють чи не говорять по-українському в наших церквах. Чи це значить, що ми повинні покинути українську мову та відправляти по-англійському — вчити своїх дітей приступати до першої сповіді по-англійському? Коли ми такі ситуації зауважаємо, то треба добре думати, що ми робимо. Дома мати просить дитину, розмовляй по-українському, в школах дитина вчиться українську мову, а тоді в церкві зауважуємо, що не хочемо бачити і це розбиває нашу мету. А що найгірше, дитина тепер непевна, бо не знає, що має робити. Коли не бачимо охоти чи немає можливостей в хаті навчати дитину говорити по-українському, то церква повинна перебрати цей обов'язок на себе. Садочки, Рідні школи, Курси українознавства повинні служити для підготовки дітей, для самого збереження. Вже з дитинства воно дістає поступенне виховання, яке зростає в ній національне „я”. Конечно, щоб Рідні школи проявляли свою працю і зовні, чи то на концертах, чи то по церквах, дає їм кращу заохоту до дальшої праці над собою у цих школах. Також воно рівночасно дає заохоту іншим дітям піти до такої школи і теж заохотити батьків післати туди своїх дітей. Тут діти лише вчаться говорити і читати, але вони мають можливість вивчати історію, географію, літературу, граматику, культуру нашої батьківщини. В двомовних клясах більше уваги звертається на українців у Канаді, а менше про Україну. Іншим середником у збереженні української ідентичности, є українські організації. У молодіжних організаціях дитина теж ознайомлюється про наш нарід на рідних землях, а тим більше, коли наш нарід є окупований іншими націями. У них дитина підготовляється до участі в праці в її дальшому житті, чи протягом її дальших студій як середні школи, технічні школи і університет. Із цією підготовкою вони повинні включитися у пізнішому житті у суспільно-громадське життя чи професійне — кожне по своїх здібностях. Разом з тим вони повинні включуватися і в політичне життя

не лише наше, але й канадське. Але все треба пам'ятати про свої справи вперше, а тоді про інші.

Тому, що після такої підготовки вони зможуть у різний спосіб допомогти українцям у рідному краю через міжнародні виступи, конференції чи своїми дописами в пресі. Проводи молодіжних організацій повинні докласти всіх зусиль, щоб діти до них належали не тільки тому, що їхні родичі наказують, але виробити у них само зацікавлення, любов і охоту. Лише в такий спосіб буде надія, що вони пізніше включаться у суспільно-громадське і політичне життя, будуть боронити свої права, права людей свого походження і права українського народу тут у Канаді і на рідних землях. На мою думку, виглядає у молодіжних організаціях, наша молодь є відповідно підготовлена до нового середовища, яке негативно впливає на їхнє життя. Часто вона заломлюється, тому, що не була духово і політично підготовлена. Я приходжу до висновку, що наша молодь, яка йде до університету, у великій більшості не є як слід підготовлена до чужого середовища, вона розгублюється, через брак достатнього знання своєї культури та історії. Українські студенти стрічаються в чужому світі із зацікавленням інших студентів українськими звичаями, культурою, мусять вияснювати головні події нашої історії, релігії, життя і тим подібне.

Коли студент чи студентка, замість відповіді, лиш здвигають плечима, через недостатнє знання українознавства, української проблематики, такі моменти часом дуже негативно впливають на наших студентів, вони зовсім втрачають охоту говорити на такі теми, чи признаватись до українців. Бувають випадки, що такі моменти заставляють студента поглибити своє знання в цьому напрямку. Сьогодні українська студентка, чи студент мусять конкурувати з іншими студентами, усвідомити собі, що вони є такі самі сильні, мудрі і спосібні жити своїм індивідуальним життям, як мільйони інших студентів.

Та це ще не найбільше лихо, коли студенти між собою говорять про своє походження, найбільше небезпечне для нашої студентської молоді, як хто з них є слабого характеру, а до того ще й немає за собою належ-

ної української освіти, або і зовсім не цікавиться українським життям. Приходимо до висновку, що у великій мірі наша студентська молодь не є відповідно підготовлена до протилежного думуючого середовища, тому не є відпорна на шкідливі впливи нового світу, в якому розцвітають марсистські ідеали, під які попадають не раз і наші студенти і потягають за собою інших на шкоду нашого народу.

Це сумне, але, на жаль, правдиве явище знайшло місце теж і в нашому Едмонтоні.

В результаті згаданих цих кілька середників для вирощення відповідного молодого покоління, щоб зберігти українську ідентичність, треба виплекати у молоді сильну національну свідомість з відповідним виробленим світоглядом. Отже, наше майбутнє, це наша молодь. Як буде підготовлена наша молодь, такою і буде наше українство в Канаді.

Леся Шуст

ПРАЦЯ ОЖ ЛВУ В СИСТЕМІ ОУВФ

„Треба міцно нам в бою стояти,
Не лякатись, що впав перший ряд;
Хоч по трупах наперед ступати —
Ні на крок не вертатись взад.
Це ж остання війна !
Це до бою чоловіцтво з звірством стає,
Це поборює воля неволю —
Царство Боже на землю зійде.” (І. Франко)

Під сучасну пору на рідних землях зростає щораз більший опір русифікації і шириться щораз сильніший рух нескорених. Ідея чину та бажання боротися за свої права охоплює весь нарід, а в серцях українців, поселених у вільному світі, під враженням цих подій кріпне надія на здійснення наших національних прагнень на остаточну перемогу. З такими думками, ми, жіноцтво, об'єднане в рядах ОЖ Ліги Визволення України, беремось до важкої і відповідальної праці, до виконан-

ня поставлених перед нами вимог і завдань нашою Воюючою Україною.

Праця ОЖ ЛВУ многогранна. Вона повинна віддзеркалюватись на всіх відтинках життя: виховного, культурного та суспільно-політичного. Наша виховна праця повинна проявлятись в організуванні дитячих садочків. Наші діти виростають серед чужого довкілля і тому нам треба створити для них наше рідне довкілля і дбати, щоб наші діти в ньому якнайбільше перебували. Дошкільний вік, як і вік дозрівання — це два дуже важливі періоди в житті людини і якраз тут треба дитині вміло допомагати. Виховання дитини повинно бути нашою основною справою. Не дивімся одні на одних. Організуймо дитячі садки і світлички при кожному відділі ОЖ ЛВУ, бо ми мусимо виховати наших дітей на національних засадах, вони ж бо є головними підвалинами до дальшого існування нашої нації.

Якщо хочемо, щоб наша молодь виросла на здорових духом людей, то будьмо для неї живим прикладом, бо живий приклад найбільше притягає. Включімся в працю молодіжних організацій, як Спілка Української Молоді та інших, будьмо їхніми подругами і дорадниками чи то на сходинах чи на вишкільно-відпочинкових таборах. Лише в цей спосіб зможемо разом створити атмосферу змагань за спільні цілі української нації. Пам'ятаймо, що по наших дітях будуть інші судити нас і оцінювати наші національні і патріотичні вартості. Нам треба виховувати українську інтелігенцію в дусі вірності і служіння нашій громаді тут, а через неї українському народові на рідних землях.

Нам треба мати своїх представників в уряді, армії, літературі, мистецтві, в фінансовому і політичному житті. Це не легке завдання, але воно наложене на нас і ми мусимо виконати його як слід.

Нам треба вдержувати і поширювати українські традиції, українські пісні, мистецтво тощо. Тут треба взяти до уваги „багатокультурність”, котра відкриває можливості для дальшого розвитку українства в Канаді. Це дає можливість контакту з урядом Канади на міському, провінційному і федеральному рівнях. Ми не можемо забути про наших братів і сестер в південній

Америці, Європі і в Україні. Піддержуймо їх морально і матеріально.

Дорогі подруги! Доложимо усіх зусиль, щоб поповнилися ряди ОЖ ЛВУ новими молодими кадрами.

Своїми успіхами, працею, наполегливістю у виконанні обов'язків до нашої матері-України, даваймо зразок і приклад іншим!

Ми — одна із складових організацій Українського Визвольного Фронту — мусимо тісно співпрацювати з іншими організаціями так внутрі як і назовні. Запізнавати людей, навіязувати контакти і пропагувати українську справу в чужому світі та ширити правду про Україну і здобувати все нових прихильників для визвольної справи України.

Час від часу треба нам показуватись перед співжителями. Влаштовувати з ними спільні імпрези, концерти та маніфестації, щоб показати українську ношу, містечтво, запізнавати з українською піснею, танцем, політичною літературою тощо. Включімся в акції Жіночої Ради і політичних організацій відповідно до терену і обставин. Подбаймо про своїх представників в тих же організаціях.

А своїми виступами перед іншомовним світом здобуваймо належну пошану до українського народу і його боротьби за національні права, за самостійну від нікого незалежну державу.

Під сучасну пору ми мусимо посилити нашу діяльність стосовно подій і процесів в Україні. Звернути більшу увагу на постійні арешти українських патріотів і піддержувати акції в обороні українських політв'язнів. Ці акції зростають і поширюються. Вони стали постійною рисою життя.

Вповні включімся в рух за „людські права“, бо він творить сприйнятливую атмосферу для оборони наших українських політв'язнів, а при тому пам'ятаймо, що забезпечення людських прав можливе лише тоді, коли будуть забезпечені національні права в національній державі.

І тому міцно тримаймо прапор боротьби за наші

національні ідеали. Не поступаймось ні перед ніякими труднощами, а очікуваний мільйонами українського народу момент прийде!

*„Рознадуться пуга віковії,
Тяжкій кайдани;
Непобіджена злими ворогами
Україна встане.
Встане славна мати-Україна
Щаслива і вільна —
Від Кубані аж до Сяну-річки
Одна нероздільна”! (І. Франко)*

— О —

Стефа Баран

НАШІ ЗАВДАННЯ У „РОЦІ ДИТИНИ”

На підставі рішення Економічної і Суспільної Ради при ООН з 8 червня 1976, 1979 рік приголошений Міжнародним роком дитини.

Витяг із звіту Генерального секретаря ООН каже, цитую „повинна бути узгляднена не тільки фізична сторінка виховання, але також духовна. У 1979 р. припадає 20-річчя Хартії прав дитини, її треба перевірити і достосувати. Особливу увагу слід приділити упослідженим дітям. — Далі — у тому звіті сказано про переведення цієї акції. У кожній країні повинен постати комітет „Міжнародний рік дитини”. Він повинен поширити свідомість допомоги дитині, випрацювати плян різних акцій, допомагати у переведенні їх, старатись придбати фонди на ту ціль”.

Для нас українців — це є велика нагода сказати перед вільним світом про долю української дитини на рідній, не своїй, землі. Варта було б пригадати чому такий малий приріст населення в Україні. — Пригадати штучний голод, пригадати масові вивози родин з українських земель зимою в неопалених вагонах, де більшість дітей не доїхала до місця призначення. Марта Чиж у своїй книжці *Woman and child in the modern system of slavery USSR* каже, що між — 1926 а 1935 р 3.000.000

українців було виселено з рідних земель за Урал, на Сибір і далеко на Схід. В 1945 р. число вивезених напевно було більше. Всі вони пішли тією самою дорогою в страшних санітарних умовах. Одних запроторено до концентраційних таборів, других до тюрем, а ще інших на тяжкі роботи. Для всіх умови життя були жахливі. Моральні знущання, зимно, голод, великі норми на праці, які ніхто не міг виконати, а за невиконання норми, не давали і так скупих приділів харчів. Фізично мало хто з них видержав, а ті що видержали, багато з них не мали права повернення в Україну і мусіли залишитись на т. зв. „стале поселення” на чужій землі. У тому самому часі в Україні насаджували москалів і вони займали усі важливі пости в індустрії, в науковому світі, мистецтві і т. д. Для них будували російські школи, коштом зменшення українських шкіл. Українськими руками москалі цивілізують Сибір, Далекий схід, тайгу...

Між таборами для жінок Марта Чиж вчислє також табори для дітей. У тих таборах були діти за арештованих батьків, тих, які загинули в час голоду, і звичайні злочинці. В товаристві злочинців, нормальні діти були наражені на моральні і фізичні тортюри і дуже часто ломилися морально і ставали бандитами, циніками, безжодних духових святощів. Діти про яких була мова, сьогодні в нормальних умовах, в своїй державі — були б науковцями, робітниками-мистцями, чи чесно як їхні діди обрабляли б землю. Для нас вони втрачені раз назавжди, і для людського поступу, також.

Хтось може сказати „то було”. Так і не так. Воно є нині тільки уряд ССРСР застосовує більш рафіновану політику в духовому геноциді народу. Те, що діється тепер в Україні, нічим не поступається рокам штучного голоду, чи масовим вивозам чи фізичним нищенням зараз по другій світовій війні. Тільки тепер воно називається „господарством кадрами”. Молодим українцям дають роботу на Литві, Латвії, в Казахстані і де тільки хочете, тільки не на рідній землі, а на Україну населяють москалів. Користь подвійна. Молоді люди відірвані від рідної землі переважно одружуються з чужинками, в більшості з московками чи з москалями. Їхні діти для нас втрачені! Москалі збільшують своє число

мешканців в Україні, спеціально по великих містах, де є промисл і наукові заклади і в той спосіб ключові позиції життя держать у своїх руках.

Дітей, які родились на рідній землі, в рафінований спосіб русифікують. Русифікація починається з дитячого садка, де зачинають вчити російську мову, чи уживають мову, засмічену русицизмами. Учительський персонал переважно російський, або зрусифікований, який не хоче вчити українською мовою. Немає українських шкіл в містах Донбасу. В Харкові, Миколаєві, Запоріжжю, Дніпропетровську, Херсоні, Одесі українські школи є на передмістях. Дані подаю за „Українським Вісником” ч. 7-8. Цитую „ті українські школи, що існують на Україні, можна uważати тільки формально українськими, насправді в них панує більше російський великодержавно-шовіністичний дух. Хіба можна школу назвати рідною, коли в ній практично не вчать дітей історії своєї батьківщини України”. Те саме є з літературою і іншими предметами. Книжки до читання для дітей в більшості друкуються російською мовою. В останні роки кіно і телефільми на українській мові — рідкість. В українську літературну мову штучно насаджують русицизми нібито для боротьби з архаїзмами, а в дійсності для „зближення народів” і штучного творення т. зв. „советського народу”.

В академічній 1970-71 році число українських студентів в Україні було 59.9% тоді, коли число населення виносило 74.9%. Число студентів росіян виносило 32.9% тоді, коли число російського населення України виносило 19.9%. Дуже мале число молоді зі західних областей України може дістатись на вищі студії. Дітям кол. в'язнів, дітям з родин, що хтось був в УПА — чи суджений, дорога до науки замкнена. Так на рідних землях. Для українських родин і їх дітей розсяяних по цілому Советському Союзу немає ані українських товариств, українських часописів і немає навчання української мови по школах. Всі вони призначені на русифікацію, т. зв. на духову смерть.

А тепер дещо про матеріяльне становище освіченої варстви в Україні. Цитую за „Українським Вісником” ч. 7-8 „повсюди в Україні панує умовне безробіття. Лю-

дині важко працювати за фахом. Це насамперед стосується людей з вищою освітою, які вимушені працювати рядовими робітниками, щоб як-небудь проіснувати (це не стосується росіян). Нерідко можна зустріти кандидата наук що, працює мулярем, доктора наук, що працює бібліотекарем, інженерів, педагогів, юристів, що працюють робітниками! Адже українців за найменший вияв національної гідності виганяють з роботи".Кінець цитати.

Яке життя дитини таких батьків. Матеріальні недовідатки, і вічна непевність завтрашнього дня. Чи в таких умовах дитина може нормально розвиватись?

Найгірша доля, то доля дітей арештованих, спеціально як обидвоє батьки арештовані, а немає нікого з близької родини, щоби зайнявся дітьми. В таких випадках дітей віддають до т. зв. Будинку дитини і виховують на яничарів, які ставляться з погордою і ненавистю до власних батьків і до всього, що українське.

Загального числа в'язнів в Україні не можна точно устійнити, тому, що арешти, то свого роду урядова таємниця і родині не можна розголошувати про арешт члена родини. Все ж багато прізвищ арештованих продістається у вільний світ. До нас дістались такі прізвища: Мариняк — 10 років, на удержанню стара мати і дитина. Кицько Дмитро — мала дитина Вінс Григорій — батько дітей, Гель Іван на удержанню мати і дитина, Литвин Юрій — має малолітніх дітей, Лісовий Василь — двоє дітей, Красівський Зіновій — двох синів. На довгі роки засуджені обидвоє Калинці — доня зі старою мамою. А далі Мороз, Шухевич і так можна вичисляти в нескінченість. Всі вони відбuvають покарання далеко поза межами України, діти не можуть відвідувати своїх батьків і зростають так, що майже їх не знають.

Доля родин ув'язнених — безконечний ланцюг недовідатч, брак праці, не хочуть ніде приписати на стале мешкання. Не приписаний не може дістати роботи. До того вічний страх, що кожної хвилини і мати може бути арештована. Про нормальний розвиток дитини, про систематичну науку в таких умовах не може й бути мови.

Канада і Москва підписали 20 листопада 1959 р.

деклярацію про права дитини. Ми як громадяни Канади маємо повне право звертатись до канадського уряду, щоб він робив натиск на Сов. Союз, щоб вони придержувались підписаних зобов'язань. Мусимо повести широку акцію на змобілізування громадської опінії канадців в обороні невинно засуджених батьків. В першу чергу ми мусимо самі працювати в тому напрямі, щоб забезпечити нормальний розвиток дітей в Україні, а тим самим розвиток нації.

РЕЗОЛЮЦІЇ VIII КРАЙОВОГО З'ІЗДУ ОЖ ЛВУ

Учасниці 8 Крайового З'їзду Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, що відбувається у 60-річчя проголошення самостійності України, 40-річчя смерті Є. Коновальця та 35-річчя Анти-большевицького Бльоку Народів, клоняють голови перед героїчними чинами нескорених борців українського народу на рідних землях, які в найтяжчих умовах московсько-большевицького терору продовжують боротьбу за волю і державну незалежність України.

1. З гордістю і подивом глядимо на тяжкий шлях, яким проходять українські жінки політв'язні в концтаборах, в'язницях і засланнях, мужньо переносять всі тортури, відірвані від родин та своїх дітей зберігаючи престиж української жінки-матері, чим здобувають признание серед в'язнів інших народів.

2. Українська жінка обороняє честь і право свого народу з державницьких позицій, щоб він міг бути повноправним господарем на власній землі.

3. Вітаємо ієрархів наших українських Церков, а зокрема священнослужителів на рідних землях, які в новітніх катакомбах большевицької дійсности зберігають наші прадідні релігійні традиції.

4. Вітаємо Провід Організації Українських Націоналістів та Президію Світового Українського Визвольного фронту, заявляючи нашу готовість віддано працювати на нашому віддтинку суспільно-політичного життя

для української визвольної справи, та розбудови і розвитку української спільноти.

5. Вітаємо Управу Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, і Секретаріат Світового Конгресу Вільних Українців та заявляємо нашу підтримку в змаганні до максимальної єдності в праці наших громадських організацій в країнах українського поселення.

6. Вітаємо Комітет Українок Канади, що об'єднує жіночі організації для спільних дій і потреб нашого суспільно-громадського життя.

7. Доцінюючи потребу збереження національної ідентичности в наступних поколіннях, Об'єднання Жінок Ліги Визволення України звертає велику увагу на виховання дітвори, почавши від дитячих садків через СУМ, Пласт, Рідні школи, щоб наша молодь не пропала в чужому морі, а виховувалася і зростала на християнсько-національних традиціях з користю для рідного народу.

8. Дбаючи про майбутнє наших організацій і про майбутнє українства в діяспорі. 8-ий Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ закликає все членство і всі відділи ОЖ ЛВУ робити заходи, щоб:

а) матері найменших і вже dorостаючих дітей забезпечили їм належне українсько-національне й релігійне виховання;

б) знайти спосіб приєднання до наших організацій тих українських молодих людей, які відстали від українського зорганізованого життя, а тих молодих українських людей, які збаламучені комуністичними агітаторами, діють на шкоду української спільноти в діяспорі й українського народу, намагатися завернути з неправильного шляху.

Ми повинні ставити проблему виховання і збереження наших дітей-молоді як центральну проблему всюди: в наших церквах, школах, молодечих організаціях, товариствах, в наших крайових і світових центрах, а найважливіше і перше в родинах, щоби цим забезпечити майбутнє української діяспори, яка в свою чергу допомагатиме українському народові в боротьбі за його визволення.

9. Праця на зовнішньому відтинку повинна бути

спрямована для успішної допомоги визвольній боротьбі українського народу, оборони українських політичних в'язнів, а зокрема українських жінок-політв'язнів.

10. Рік 1979 проголошено Роком Дитини, що дає нам змогу і обов'язок винести на міжнародній форум проблему української дитини в поневоленій Москвою Україні, а зокрема звернути увагу на тяжку долю українських дітей відірваних від рідних батьків політичних в'язнів у СССР.

11. Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ доручає і зобов'язує збільшити співпрацю з канадськими жіночими організаціями інших національностей, щоб провести широкую інформативну працю про положення і долю української жінки-матері і дитини в поневоленій большевицькою Москвою Україні. Здобувати там приятелів для української визвольної справи і для допомоги українським політичним в'язням, зокрема жінкам.

12. Своєю участю у жіночих з'їздах і конвенціях виносити справу України, російсько-большевицького колоніалізму, визиску і переслідування української жінки у СССР.

13. Підтримувати справедливі вимоги і змагання до рівноправності жінки, але засудити всі zdeгенеровані форми руху „Вуменс Ліб“, що суперечать моральним принципам християнської етики і підривають основи родинного і суспільного життя, в якому жінка виконує призначену їй важливу і відповідальну роль.

14. З'їзд доручає управам і членству ОЖ ЛВУ акцію приєднання передплатників і уділовців для „Гомону України“, де вже 24 роки друкується наша „Жіноча Сторінка ОЖ ЛВУ“ та збільшити жертвовність на пресфонд, щоб могли гідно відзначити 30-річний ювілей нашого тижневика.

ПОСТАНОВИ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ

Постанови Організаційної Комісії на найближчому мету:

1. Працювати більш інтенсивно над приєднанням членів, спеціально молодих.

2. Провірити, чому деякі члени збайдужніли і стоять осторонь нашої організації.

3. Для тіснішої співпраці, пізнати себе і обміну думок зі сусідніми відділами, організувати прогулянки до сусідніх відділів.

4. Подбати про тісніший зв'язок поміж Головною Управою і відділами.

Присутні: А. Хромей, Л. Дубик, А. Гімор, Е. Пугарська, С. Горлач.

Софія Білик

Теофіля Стахів

КОМІСІЯ ЗОВНІШНІХ ЗВ'ЯЗКІВ

Комісію зовнішніх зв'язків очолила п-і Іванна Остафійчук, працювали: С. Шимко, С. Мацук, С. Проць, П. Корчак, М. Сивак, А. Хитра, Л. Кривокульська і О. Заверуха.

1. Бути в курсі всіх льокальних канадських і світових подійх: Приготовляти матеріяли до тих подій, щоб нас жодна подія не заскочила неприготованими.

2. Рік права дитини в 1979 р. Головна Управа виготовить матеріяли про стан дитини в Україні і розішле їх до відділів. Матеріяли можна знайти у французькій мові про дитину в концентраційнім таборі, написала жінка-в'язень. Виготовити картки з тією тематикою і масово їх в один день вислати до всіх М. П.

3. Головна Управа ОЖ ЛВУ виготовить картки на висилку до жінок політв'язнів з привітанням з різних нагод. Вислати їх для відділів.

4. Головна Управа виготовить інформативні матеріяли для своїх відділів у співпраці з „Жіночою Національною Радою і Інтернаціональною Амнестією”.

5. Англomовна преса: Поширювати англomовний додаток „Ехо” до бібліотек, преси, до високих урядників. Відділи подбають про адреси і повинні цю справу спонзурувати.

6. Федеральні вибори: Головна Управа ОЖ ЛВУ виготовить запитник і розішле до відділів, а члени відділів вишлють своїх кандидатів, а відповіді кандидатів оголосити в англійському додатку „Гомін України-Ехо”. Ці додатки повисилати до загального відома.

7. „Робітничі спілки”: Головна Управа ОЖ ЛВУ звернеться до Головної Управи ЛВУ з проханням, щоб вони знайшли дорогу до канадських робітничих спілок, щоб ті підтримали наших робітників у Советському союзі у закладанні там вільних спілок.

8. Влаштувати „Ялинки” на публічних місцях і при тій нагоді роздавати літературу про нашу справу.

9. Вислати листа-подяку від нашого 8-го З’їзду ОЖ ЛВУ до міністра Кафіка за те, що він оборонив нашу справу на Бельградській конференції.

10. Вислати подяку-листа від 8-го З’їзду ОЖ ЛВУ до видавця Торонто „Сан” п. П. Вортінгтон.

11. Звернутися до наших церковних властей, щоб в році „Права дитини” порушували справу долі дитини в Україні при кожній нагоді.

Софія Мацук

ВИХОВНА КОМІСІЯ

Одним з головних і найважливіших ділянок нашої праці є виховання дітей, малят через дитячі садки, світлички. Дуже важливим питанням присвячувати пильну увагу вихованню дітей в українській духовості, щоб наші діти знали минуле свого народу, були свідомі і горді на своє походження.

У ранньому дитинстві — діти не тільки швидко вивчають те, що діється в їхньому середовищі, але цей досвід стає основою у формуванні їхніх характерів, їхньої інтелектуальної і соціальної постави до життя.

Дитина може розвинутися інтелектуально тільки

тоді, коли її навчимо довіряти собі і вірити в свої можливості, розвивати здібності вміння жити, бавитися й працювати в гурті.

Це дуже важлива прекемета — у багатьох випадках треба почування дитини зміцнювати і заохотою скріпляти.

У ранньому дитинстві закладені фундаменти майбутньої людини повинні бути найкращі, найсолідніші, щоб згідно з українською поговіркою „Раз добром налите серце, ввік не прохолоне”. Тому включаймо наших дітей в українську систему, це могутній чинник національного виховання.

Вважаючи дошкільне виховання за основу загального виховання в родині, виховних установах, церкві, школі і суспільних організаціях — ми рішили змагати до поширення дошкільних українських установ і переведення всіх заходів потрібних для розвитку й піднесення дошкільного виховання, а саме:

1. Посилити організацію дитячих садків і світличок.
2. Приступити до видання потрібних методично-програмових матеріалів для занять малят в дошкільних установах.
3. Переводити акції, імпрези, виховні семінарі й передплату української дитячої преси.
4. Відмітити проголошений Об'єднаними Націями „Рік дитини”, звернути увагу на дітей в Україні, спеціально дітей політв'язнів.

Зрозуміння для дошкільного виховання і його розбудова зміцнить основи української спільноти на еміграції.

Марія Шкамбара

ПОСТАНОВИ

1. Восьмий Крайовий З'їзд ствержує зацікавленість українського жіноцтва поза межами Батьківщини українською культурною працею в різних її ділянках та закликає літературні творчі сили до творення співдії в ділянці літературно творчої праці.

2. Допомогати Рідному шкільництву, яке є запору-

кою доброго виховання та здорових національних почувань.

3. Співпрацювати та піддержувати морально і матеріально працю Спілки Української Молоді, та через самодіяльність, вирощувати нові кадри для організування громадського життя.

4. Дбати про збереження нашої літератури та документації, яка є джерелом науки національної ідентичності.

5. Старатися, щоб українське народне мистецтво знайшло свій вияв у мистецьких ансамблях української спільноти, тому закликаємо жіноцтво вивчати українське народне мистецтво, плекати його, щоб досягнути рівень у виробництві в здобутті субсидії для їх утримання на фаховому рівні. Цим подбаймо про збереження мистецьких здобутків українського народу.

6. Стараймося використати державні фонди багатокультурності в Канаді на потребу нашої спільноти в ділянці культури.

За культурну комісію на восьмому
Крайовому З'їзді ОЖ ЛВУ
Марія Колодій

ЗВІТ КОМІСІЇ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

Комісія Суспільної Опіки працювала в такому складі: голова Л. Антонович, члени: М. Спольська, А. Хитра, М. Рекуляк, Д. Блашків, М. Сивак, Ю. Оробко, О. Проць, і В. Козак.

По короткій виміні думок і дискусії Комісія пропонує 8-му З'їздові ОЖ ЛВУ взяти до уваги пропозиції до резолюції:

1. Для координації праці і щоб не дублювати роботу, Комісія пропонує, щоб поміч Україні йшла через Головну Управу ОЖ ЛВУ. На цю ціль відділи повинні вплачувати до Головної Управи ОЖ ЛВУ відповідні суми грошей.

2. Посилати допомогу студентам, особливо в тих

країнах, де невелика сума грошей може запевнити молодій людині здобути високу освіту.

3. Посилити і поширити працю відвідин хворих по шпиталях, психічних заведеннях, приміщеннях для старших і приватних домах.

4. Попробувати провести акцію серед наших самотніх старших людей в справі завіщань, щоб їхнє майно не переходило в чужі, дуже часто нам ворожі руки.

5. Суспільна праця вимагає фахового підходу, тому треба подбати, щоб в цій акції були заангажовані молоді професійні люди.

Л. Антонович
голова

О. Проць
секретар

— О —

Б Ю Д Ж Е Т

VIII-ий Крайовий З'їзд схвалив бюджет Головної Управи Об'єднання Жінок Лігн Визволення України на 3-річну каденцію 1978-79-80 рр.

П Р И Б У Т К И

1. З членських вкладок 60% відділи відводять до ГУ ОЖ ЛВУ, а 40% залишають для відділу	\$ 8000.00
2. Вплати відділів на організ.-пропаганд. фонд	6000.00
3. Коляда 75% із зібраної суми	6000.00
4. Писанка	1500.00
5. Дотації	2500.00
6. Вплати до „Гомону України” за „Жіночу сторінку” ..	3000.00
7. Фонд ім. М. Кравців	500.00
8. Різне	500.00
Р а з о м	\$28000.00

В И Т Р А Т И

1. Адміністрація:	
а) За канцелярійну працю	\$ 4000.00
б) Пошта, тел., оголошення й друки	1500.00
2. Організаційно-пропагандивний фонд	10000.00
3. Членські вкладки, зобов'язання до світов. організацій	2500.00
4. Допомоги, пачки і дотації	5000.00
5. На виплату до „ГУ” за „Жіночу сторінку”	3000.00
6. Фонд ім. Меланії Кравців	500.00
7. Різне	1500.00
Р а з о м	\$28000.00

Крайовий З'їзд уповажнює Головну Управу, в випадку поглиблення економічної кризи інфляції, підвищити відповідно поодинокі цифри в час трьохрічної каденції.

З П Р И В І Т І В
НА VIII КРАЙОВИЙ З'ЇЗД ОЖ ЛВУ

Ватикан, дня 18 березня 1978

Слава Ісусу Христу!

До Хвальної Головної Управи

ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ЛІГИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ
в Торонті, Канада.

З нагоди Вашого VIII-го Крайового З'їзду прохаю прийняти найкращі побажання і запевнення молитов, щоб Всевишній благословив найкращими успіхами Ваші праці і постанови.

Благословення Господнє на Вас!

† ЙОСИФ
Патріярх і Кардинал

Дуже дякую за Ваше ласкаве повідомлення про 8-ий Крайовий З'їзд Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, що відбудеться в днях 24-26 березня ц. р., в Торонті, в Українському Домі, на вулиці Крісті.

Оцим щиро вітаємо світлу Президію цього Вашого Крайового З'їзду, всіх його делегаток і гостей, та просимо Всевишнього далі щедро благословити Вашу важливу громадську працю для добра Христової Церкви і цілого нашого українського народу. Нехай Всевишній допоможе Вам перевести в життя важливі рішення і постанови цього Вашого З'їзду.

Остаюсь з належною пошаною до Вас,

в Христі Господі,

† МАКСИМ, Митрополит

Прохаємо прийняти вислови щирої подяки за повідомлення, що у днях від 24 до 26 березня відбудеться Крайовий З'їзд Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Українському Домі на вул. Крісті ч. 83-85 у Торонті, Онт.

Молимо Преподобного Господа, щоб благословляв всю працю Об'єднання Жінок, VIII З'їзд ухвалив позиточні для Церкви і народу українського рішення і щоб праця усіх Жінок Об'єднаних у Лізі Визволення України була хосенна і успішна.

З цієї нагоди пересилаємо усім членкиням З'їзду

Архиерейське благословення,

† ІСИДОР, Єпископ

На Ваш лист-повідомлення про VIII-ий Крайовий З'їзд Вашої організації:

З цього приводу, оцим, пересилаю Вам мої сердечні побажання успіху у нарадах Вашого З'їзду, і,

Кличу Боже благословення на Вашу добру працю Богові на славу, а народові на спасіння.

Остаюся з молитвами за Вас і любов'ю у Христі Господі,

† МИКОЛАЙ

Діючий Єп. Торонта й Сх. Єпархії УГПЦК

Сердечно вітаємо Ваш VIII-ий Крайовий З'їзд — всіх Вас, що зібралися на чергові крайові наради Об'єднання Жінок Ліги Визволення України.

Радіємо успіхами і досягненнями Вашої праці серед широкої української і не-української громади в Канаді і також на світових форумах — для добра нашої громади і нашого народу.

Бажаємо доброго перебігу і вислідів Ваших нарад та дальших успіхів у всій Вашій праці, спрямованій на допомогу українському народові у боротьбі за визволення з-під московської окупації та для добра української громади в Канаді.

Особливо Вашої допомоги потребують і очікують борці і політичні в'язні та їхні залишені на поталу родини — жінки й діти.

ОЖ ЛВУ — це знатна сила в українському суспільному житті Канади, що поруч і разом з усіма Організаціями Українського Визвольного Фронту — скріплює всю нашу працю й ідею, як складова частина великого Світового Українського Визвольного Фронту, що поставив своїм найпершим і головним завданням допомогу Україні.

Наш народ і його нескорені передовики — чоловіки і жінки борються, нашим обов'язком давати їм всю допомогу і боротися за ту саму мету — за свободу і державну незалежність України.

Всі наші сили на допомогу Україні!

Д-р Р. МАЛАЩУК

голова Світового

Українського Визвольного Фронту

Просимо прийняти від Управи Світової Федерації щире привітання з нагоди VIII-го Крайового З'їзду ОЖ ЛВУ.

Уже традицією стало, що З'їзди наших жіночих організацій мають різносторонню вартість; з одного боку є це правдиве віддзеркалення ділової, безкорисної посвяти праці для української громади і українських інтересів, з другого боку є це моральний стимул до ще більших зусиль для добра і на користь Української Визвольної Справи.

Саме ці характерні риси відносяться до праці Об'єднання Жінок Ліги Визволення України. В цей час, коли наші посестри в Україні і на засланні віддають останні сили в боротьбі за свої національні і людські права, за права на релігійне і національне виховання молодого покоління, — ми повинні всеціло підтримати їх своєю одностайністю, наполегливою працею, взаєморозумінням і дружністю в боротьбі за права української жінки і дитини, за збереження української родини в Україні і за повне національне визволення нашої Батьківщини.

Так само й тут, на вільних поселеннях, ми зобов'язані дбати про моральне і національне збереження нашої родини, про збереження для Української Справи нашої молоді.

Тож бажаємо Дорогим Учасникам Крайового З'їзду ОЖ ЛВУ здобути великі осяги в змислі цих світлих ідеалів!

Із щирою пошаною,

Л. БУРАЧИНСЬКА — голова

ВОЛОДИМИРА ЦЕНКО — секретарка

З нагоди VIII-го Крайового З'їзду Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, Крайова Управа Комітету Українок Канади вітає Головну Управу, делегаток і усіх учасниць та бажає якнайкращих успіхів у Ваших нарадах.

Від початку вступу в ряди Комітету Українок Канади, Об'єднання Жінок Ліги Визволення України своїм позитивним вкладом причинилися до посилення праці в Комітеті. Це є доказом, що спільними силами, працею і взаємним виrozumінням можемо досягнути великих діл.

Щасти Вам Боже у Вашій дальшій праці!

За Крайову Управу Комітету Українок Канади:

В. БУЧИНСЬКА — голова

А. ВАСИЛИШИН — секретарка

Головна Управа Ліги Визволення України в Австралії щиро вітає VIII-ий Крайовий З'їзд Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Канаді і шле дружній привіт — Президії, Делегатам та Учасникам!

Належно оцінює діяльність українського жіноцтва, що так велично вписалося в нашої історії своєю невсипущою працею, відданістю і безприкладною, мужньою боротьбою за волю українського народу!

Ми горді за українське жіноцтво, що вірно і високо держить прапор боротьби та посвяти за українську державність!

Бажаємо юних сил і витривалости у Вашій творчій праці для скорого визволення Батьківщини!

З дружнім привітом і глибокою пошаною до Вас!

За Головну Управу Ліги Визволення України в Австралії:

Інж. С. ГРИГОРЦІВ — голова

МИРОСЛАВ ШЕВЧИК — секретар

З нагоди VIII-го Крайового З'їзду Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Торонті, Центральна Управа і членки Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб складають Вам сердечний привіт та щирі побажання успіхів у нарадах і далійшій праці для добра українського народу.

З пошаною,

За Центральну Управу Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб:

ЛЮБА ЧАЙКОВСЬКА — голова
СТЕФАНІЯ ГЕВРИК — секретар

З нагоди VIII-го Крайового З'їзду ОЖ ЛВУ бажаємо якнайкращих успіхів.

За Крайову Пластову Старшину:

пл. сен. ДАРІЯ ДАРЕВИЧ
голова КПС

Єпархіяльна Управа Ліги Українських Католицьких Жінок Торонтської Єпархії почувається до милого обов'язку зложити Вам та усім учасникам З'їзду щирий привіт та найкращі побажання успішних важливих нарад та переведення в діло всіх постанов і рішень.

Хай Всевишній Господь благословить Вас і Вашу ідейну працю для добра Українського Народу.

З правдивою пошаною і християнським привітом,

За Єпархіяльну Управу ЛУКЖ:

о. крил. ВОЛОДИМИР ЖОЛКЕВИЧ
духовний провідник
АННА ЧАЙКО — голова
МАРТА Д. ХОМИН — кор. секретарка

Централа Суспільної Служби Українців Канади щиро вітає VIII-ий Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ. Щастя Боже!

ЗІНОВІЙ ДУДА — голова

З нагоди VIII-го Крайового З'їзду ОЖ ЛВУ бажаємо від щирого серця ділового і успішного перебігу нарад і винесення постанов, що матимуть значення не тільки для нашої еміграційної спільноти, але також для нашої страдальної Батьківщини.

Майбутній Управі Вашого Об'єднання бажаємо сил і витривалости у дальшій праці, успішного поборювання всіх труднощів.

За Комісію Допомоги Українському Студентству:

проф. д-р ОЛЕКСАНДЕР КУЛЬЧИЦЬКИЙ, голова
ТЕОДОСІЙ ВОЛОШИН, секретар

Вітаємо VIII-ий Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ, складаємо признання за Вашу корисну працю в обороні українського народу, який крім поневолених народів, не має інших союзників а числить на нас як своїх амбасадорів, які мусять у вільному світі представляти дійсний стан жорстокого поневолення України.

Бажаємо ділового переведення З'їзду, а новій Управі багато успіхів на майбутнє.

Управа і членки відділу Союзу Українок
ім. О. Басараб в Сіднеї, Австралія.

За Управу:

Т. БОРЕЦЬ — голова

ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ БЛ. П. ЧЛЕНКИ ОЖ ЛВУ

в 1975-1976-1977

Олена Яворівська, †14.6.1975, Ошава, Онтаріо

Наталія Вараниця, †2.6.1977, Торонто, Онтаріо

Вікторія Мигаль, †5.10.1976, Тандер Бей, Онтаріо

Ярослава Бандера, †17.8.1977, Торонто, Онтаріо

Тетяна Федорів, †13.10.1976, Ст. Кетеринс, Онтаріо

Анна Койляк, †14.2.1975, Ст. Кетеринс, Онтаріо

Дарія Дем'янчук, †1977, Монтреаль, Квебек

ПОЛІТИЧНА БІБЛІОТЕКА ЛВУ

С. Бандера: ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ	
у твердій оправі	\$20.00
ШЛЯХ ДО МЕТИ — у 25-річчя ОЖ ЛВУ	\$20.00
М. Климишин: В ПОХОДІ ДО ВОЛІ, тверда оправ	15.00
Я. Стецько: 30 ЧЕРВНЯ 1941, у твердій оправі \$6.00, у м'якій	5.00
Д. Донцов: ХРЕСТОМ і МЕЧЕМ, у тв. оправі \$5.00, у м'якій	4.00
О. Оглоблин: ГЕТЬМАН ІВАН МАЗЕПА і ЙОГО ДОБА,	
у твердій оправі	6.00
С. Любомирський: ПРОМЕТЕЇВ ВОГОНЬ, у твердій оправі	15.00
І. Білик: МЕЧ АРЕЯ, у твердій оправі	10.00
Ю. А. Вудка: МОСКОВЩИНА, у твердій оправі	12.00
П. Мірчук: УКРАЇНСЬКА ВИЗВОЛЬНА СПРАВА	
і ЕМІГРАЦІЯ, брошура	0.50
П. Мірчук: ТРАГІЧНА ПЕРЕМОГА, брошура	0.50
П. Мірчук: ВІД ДРУГОГО ДО ЧЕТВЕРТОГО УНІВЕРСАЛУ	0.50
П. Мірчук: УКРАЇНСЬКО-МОСКОВСЬКА ВІЙНА	0.50
П. Мірчук: НА ІСТОРИЧНОМУ ЗАКРУТІ	0.50
П. Мірчук: ПЕРШИЙ ЛИСТОПАД	0.50
П. Мірчук: ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ	1.00
А. Франко-Ключко: ІВАН ФРАНКО і ЙОГО РОДИНА	1.50
П. Терещук: ІСТОРІЯ ОДНОГО ЗРАДНИКА (Яр. Галан) ..	1.50
МОСКОВСЬКІ ВБИВЦІ БАНДЕРИ ПЕРЕД СУДОМ	
у твердій оправі	12.00
ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ ТА ЙОГО ДОБА, у твердій оправі ..	25.00
КОССАЧ-ОХРИМОВИЧ-ТУРАШ, у твердій оправі \$4.00,	
у м'якій	3.00
В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — НТШ	2.50
УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК, захальвний журнал з України,	
випуск IV — 1971, у твердій оправі	3.50
А. Радигін: В МОСКОВСЬКИХ КОНЦТАБОРАХ З БЛИЗЬКА ..	1.50
М. Сосновський: УКРАЇНА НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ,	
у твердій оправі \$5.00, у м'якій	4.00

Деякі книжки можна набути по зниженій ціні

При більших замовленнях — відповідний опуст

ПОЛІТИЧНА БІБЛІОТЕКА ЛВУ

ЧИТАЙТЕ — ПОШИРЮЙТЕ — ЗАМОВЛЯЙТЕ

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

L. Senyshyn: TRUTH ON THE MARCH (ABN)	\$ 0.50
Z. Mosijchuk: UKRAINIAN WOMEN IN THE STRUGGLE FOR FREEDOM	0.50
— RUSSIAN OPPRESSION IN UKRAINE (reports and documents)	8.00
J. Stetsko: THE UKRAINIAN CATHOLIC PATRI- ARCHATE	0.50
— THE REAL FACE OF RUSSIA (essays & articles)	3.50
Dr. W. Sawchak: THE STATUS OF THE UKRAINIAN SSR IN VIEW OF STATE AND INTERNATIONAL LAW ..	0.75
J. Birch: THE UKRAINIAN NATIONALIST MOVEMENT IN USSR SINCE 1956	1.00
Dr. F. B. Kortschmaryk: CHRISTIANIZATION OF THE EUROPEAN EAST AND MESSIANIC ASPIRATION OF MOSCOW AS THE "THIRD ROME"	0.75
I. Wowchuk: IN DEFENSE OF HUMANISM	0.35
REVOLUTIONARY VOICES, 1971	5.00
V. Moroz: AMONG THE SNOWS	1.50
OUR ALTERNATIVE, 1972	5.00
FOR THIS WAS I BORN (The human conditions in SSSR Slave Labour Camps), 1973	2.50
M. Browne: FERMENT IN THE UKRAINE	3.00
V. Moroz: REPORT FROM THE BERIA RESERVE	2.95
V. Moroz: INSTEAD OF A FINAL STATEMENT	2.00
KIEV VERSUS MOSCOW	0.50
Yuriy Tys-Krokhmaluk: UPA WARFARE IN UKRAINE ..	10.00
M. Osadchy: CATARACT	6.00
I. Shankovsky: SYMONENKO, a study in semantics	8.00
UKRAINIAN POLITICAL PRISONERS IN THE SOVIET UNION	5.00

— DISCOUNT ON QUANTITIES —

LVU, 140 Bathurst Street, Toronto, Ontario, Canada M5V 2R3

ДЕЯКІ КНИЖКИ МОЖНА НАБУТИ ПО ЗНИЖЕННІ ЦІНИ

ПРИ БІЛЬШИХ ЗАМОВЛЕННЯХ — ВІДПОВІДНИЙ ОПУСТ

ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ПРЕСУ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

„Шлях Перемоги” — тижневик, центральний орган.

Річна передплата: \$30.00 звичайною поштою

\$45.00 літунською поштою

“The Way to Victory”,

Zeppelinstr. 67, 8000 Munich 80, West Germany

„Визвольний Шлях” — місячник, суспільно-політичний і науково-літературний журнал.

Річна передплата: \$25.00 звичайною поштою

“Liberation Path”

200, Liverpool Road, London, N1 1LF, Great Britain

„Гомін України” — тижневик, орган ОУВФ.

Річна передплата: \$15.00, літунською поштою \$32.00

“Ukrainian Echo”, 140 Bathurst St., Toronto, Ont.

Canada M5V 2R3

“ABN-Correspondence” — англomовний двомісячник, орган ЦК АБН.

Річна передплата: \$9.00

Zeppelinstr. 67, 8000 Munich 80, West Germany

“Ukrainian Review” — англomовний кварталник.

Річна передплата: \$8.00

Association of Ukrainians in Great Britain

49 Linden Gardens, London, W2 4HG, Great Britain

„Українська Думка” — тижневик, орган СУБ.

Річна передплата: рівновартість 10.60 англ. фунтів

Association of Ukrainians in Great Britain

49 Linden Gardens, London, W2 4HG, Great Britain

„Наш Фронт” — місячник, суспільно-політичний журнал Ліги Визволення України в Австралії.

Річна передплата: \$8.00

„Our Front”

7 Maxwell Ave., N. Altona, Vic. 3025, Australia

„Вісник” — місячник Організації Оборони Чотирьох Свобід України

Річна передплата: \$8.00

“Herald”

P.O. Box 304, Cooper Station, New York, N.Y. 10003, USA

“L'Est Europeen” — франкомовний двомісячник

річна передплата: \$8.00

Boite Postale 351—09, Paris 9e, C.C.P. France

„Авангард” — двомісячник, видає ЦК СУМ.

Річна передплата: \$10.00

72 Bld. Charlemagne, 1040 Bruxelles, Belgium

ЧИТАЙТЕ — КУПУЙТЕ — ЗАМОВЛЯЙТЕ

наступні видання Товариства к. вояків УПА в Канаді

й Америці та ін.:

В рядах УПА — книжка споминок 36 авторів, сторінок 352, багато ілюстрацій (на вичерпанні). Ціна \$3.50.

М. Гордієнко: З волинських і поліських рейдів УПА (Із дій УПА-Північ 1943-44). У м'якій оправі \$1.75, у твердій \$2.25

Слово і зброя, Антологія української поезії присвяченої УПА і рев.-визвольній боротьбі 1942-1967 (70 авторів). Стор. 415. Брош. \$3.00, у твердій оправі \$4.00.

П. Мірчук: Роман Шухевич (ген. Тарас Чупринка) — командир Армії Безсмертних. 270 ст., 30 знімків та ілюстр. Тв. опр. \$5.00

Yuriy Tys-Krokhmaluk: UPA Warfare in Ukraine, стор. 449, багато знімків, рисунків, мап, схем, індексів. Тв. оправа \$10.00

Літопис Української Повстанської Армії, серійне видання, з ілюстраціями, мапами, показниками;

том 1: Волинь і Полісся. Німецька окупація, книга перша, \$8.00

том 2: Волинь і Полісся. Німецька окупація, книга друга, \$8.00

том 3: „Чорний Ліс”, книга перша \$9.00

Іван Хміль: Українське Полісся, стор. 255, \$5.00

О. Honcharuk: If war comes to-morrow \$0.50

Osyр Diakiv-Hornovy: The USSR unmasked, тверда опр., ст. 311, \$10.00

Замовлення слати на адресу:

SOCIETY OF VETERANS OF U.P.A.

140 Bathurst Street

**Toronto, Ontario
M5V 2R3**

Tel. 366-9350

Увага!

Увага!

ЮВІЛЕЙНИЙ ВИПРОДАЖ ВИДАНЬ „ГОМОНУ УКРАЇНИ“

ЗНИЖКА 50% І БІЛЬШЕ!

1. Д. Донцов, **Рік 1918 Київ** (128 стор.)..... \$3.00 тепер \$2.00
2. Меланія Кравців, **Калейдоскоп** (133 стор.) \$3.00 тепер \$2.00
3. Олег Лисяк, **Люди такі як ми** (345 стор.) .. \$4.00 тепер \$2.00
4. Василь Волицький, **На Львів і Київ** (ст. 238) \$3.50 тепер \$2.00
5. Зенон Тарнавський, **Дорога на Високий Замок**
(254 сторінки) \$4.00 тепер \$2.00
6. Юрій Тис, **К-7** (207 стор.) \$3.50 тепер \$1.00
7. Оксана Керч, **Наречений** (279 стор.) \$4.00 тепер \$2.00
8. Е. Маланюк, **Книга спостережень, 2-ий том**
(478 стор.) \$8.00 тепер \$4.00
9. Володимир Куліш, **Слово про будинок**
„Слово“ (68 стор.) \$1.50 тепер \$0.50
10. Д. Донцов, **Хрестом і мечем** (319 стор.) \$5.00 тепер \$2.50
11. Нестор Ріпецький, **Р-33** (223 стор.) \$4.00 тепер \$2.00
12. Ярослав Гриневич, **Катря Гриневичева**
(95 стор.) \$2.00 тепер \$1.00
13. Микола Понеділок, **Зорепад** (471 стор.) \$7.00 тепер \$4.00
14. Микола Аркас, **Історія північної**
Чорноморщини (348 стор.) \$7.00 тепер \$2.50
15. Оксана Керч, **Такий довгий рік** (304 стор.) ... \$6.00 тепер \$2.00
16. Ольга Мак, **Каміння під косою** (158 стор.) .. \$4.00 тепер \$3.00
17. Ірина Лаврівська, **Перший козак в Америці**
(220 стор.) .. \$7.00 тепер \$3.50
18. Леся Лисак, **Замок на вулиці Мейн** (186 стор.) \$5.00 тепер \$2.00

Разом — за 18 книг

\$40.00

УВАГА!: Приватні бібліотеки, установи та організації — ЛВУ, СУМ, ОЖ ЛВУ, „Просвіти“, Народні Доми і т. п.! **Закупіть комплект названих книг, а отримаєте додаткових 10% знижки, тобто комплект названих книжок за \$36.00 (з пересилкою)!**

* *

НОВІ ВИДАННЯ:

1. „**У крутежі шалу**“ — психологічна аналіза людей і подій.
Видавець і автор д-р В. Пасіка. 288 сторінок друку, тверда
оправа. Ціна \$12.00 з пересилкою.
2. **Альманах-календар „Гомону України“ на 1979 рік.** Ціна \$4.00

Висилайте замовлення на адресу:

“Ukrainian Echo”, 140 Bathurst St., Toronto, Canada M5V 2R3

БРАТСЬКО-ДОПОМОГОВА ОРГАНІЗАЦІЯ

Має 15 родів модерних різнорідних клас життєвого забезпечення: забезпечення на ціле життя, забезпечення до 65 років життя, забезпечення до 20 років. Вивінюване забезпечення після 15 і 20 років платности і в 65-му році життя. Спеціальне ощадностеве забезпечення оплачуване впродовж 20 років, Стипендійна грамота для дітей і молоді оплачувана до 18 років життя, фамілійне забезпечення, акцидентове, термінове, забезпечення платника грамот малолітніх, подвійне забезпечення тощо.

Помірковані рати членських вкладок
і високий зворот дивіденди.

У К Р А Ї Н С Ь К А Н А Р О Д Н А П О М І Ч

має свої Відділи

в 21 стейтах Америки і 6-ох провінціях Канади

UKRAINIAN NATIONAL AID ASSOCIATION OF AMERICA

HEAD OFFICE:
527 Second Avenue
Pittsburg, PA. 15230
U.S.A.
Telephone 261-2807

CANADIAN OFFICE:
140 Bathurst Street
Toronto, Ontario M5V 2R3
Telephone: 869-0687
533-0244

